

ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางป่อวิทยาكم จังหวัดสมุทรปราการ
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

สุนันทา นุตน้อย

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

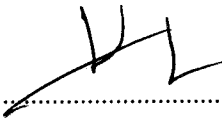
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สิงหาคม 2560

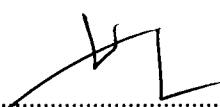
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ สุนันทา นุตน้อย ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

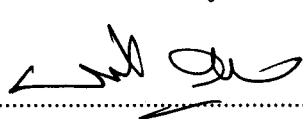
คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุเมธ งามกนก)

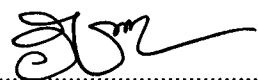
คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุเมธ งามกนก)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประยูร อิ่มสวาสดี)

.....กรรมการ
(ดร. ชัยพจน์ รังงาม)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่ ๑๐ เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2560

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาให้คำปรึกษา และคำแนะนำ แก่ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก ซึ่งเป็นประธาน คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ด้วยดีตลอดระยะเวลาการศึกษา และกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยูร อัมสวาสดี และ ดร.ชัยพจน์ รังงาม คณะกรรมการสอบปากเปล่างานนิพนธ์ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้รับแนวทาง ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ให้คำแนะนำและแก้ไขงานนิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงอย่างถูกต้อง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านดังปรากฏชื่อในงานนิพนธ์ฉบับนี้ ที่ได้ให้ความกรุณาและอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม รวมทั้งให้คำแนะนำ ในการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยให้มีคุณภาพและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณคณะผู้บริหาร คณะครูหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ หัวหน้างานกิจการ หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย ประธานสถานักเรียน ใน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม ทุกท่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ใช้ในงานวิจัยทำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณครอบครัวที่ให้การส่งเสริมและสนับสนุนให้กำลังใจในการศึกษาครั้งนี้ และขอขอบพระคุณผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จในการทำงานนิพนธ์จนสำเร็จได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของงานนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และครูอาจารย์ทุกท่านที่อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย ที่ทำให้ผู้วิจัย เป็นผู้มีความรู้และประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

สุนันทา นุคน้อย

58920933: สาขาวิชา: การบริหารการศึกษา; กศม. (การบริหารการศึกษา)

คำสำคัญ: ปัญหา/แนวทางการพัฒนา/วินัยของนักเรียน/โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม

จังหวัดสมุทรปราการ/ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

สุนันทา นุตน้อย: ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียน บางบ่อวิทยาคม
จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 (PROBLEMS
AND GUIDELINES FOR THE DEVELOPMENT OF STUDENT DISCIPLINE PLANS IN
BANGBOWITTHAYAKHOM SCHOOL UNDER THE SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE
OFFICE 6, SAMU-TPRAKAN PROVINCE) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: สุเมธ งามกนก, กศ.ด.,
90 หน้า. ปี พ.ศ. 2560.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหา และแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน
โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์
เลือกผู้ที่เกี่ยวข้องกับวินัยนักเรียนโดยตรงในโรงเรียน จำนวน 13 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน
รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย
หัวหน้างานกิจการนักเรียน ตัวแทนประธานสภานักเรียน โดยวิธีสัมภาษณ์เพื่อหาปัญหาและแนวทาง
การพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ได้แก่
ด้านผู้ปกครอง ด้านการมาเรียน การลา ด้านการตรงต่อเวลา ด้านการมาสาย ด้านการใช้ยานพาหนะ
ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ ด้านการปฏิบัติตนทั่วไป
ภายในโรงเรียน ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร
ด้านการแสดงความเคารพ ด้านการแต่งกาย

2. แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ
คือ โรงเรียนต้องมีกฎระเบียบที่มีความชัดเจน มีบทลงโทษที่เป็นขั้นตอน ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วม
กับกิจกรรมทางโรงเรียน เมื่อเกิดการทำลายทรัพย์สิน พ่อแม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของเด็ก
และต้องมีบทลงโทษเด็กให้ตระหนักถึงความผิดของตนเอง จัดกิจกรรมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม
และค่านิยมที่พึงประสงค์ สร้างแรงจูงใจในการประพฤติตนอย่างเหมาะสม ให้ความรู้ทักษะ
การดำเนินชีวิต สร้างเครือข่ายกับชุมชนให้คอยสอดส่องนักเรียนในชุมชนเมื่ออยู่นอกโรงเรียน

58920933: MAJOR: MASTER OF EDUCATION; M.Ed. (EDUCATIONAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: PROBLEM/ GUIDELINE/ STUDENT DISCIPLINE / BANGBORWITTAYAKHOM SCHOOL/ SAMUTPRAKARN PROVINCE/ SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE OFFICE 6

SUNANTA NOOTNOY: PROBLEMS AND GUIDELINES FOR THE DEVELOPMENT OF STUDENT DISCIPLINE PLANS IN BANGBOWITTHAYAKHOM SCHOOL UNDER THE SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE OFFICE 6, SAMU-TPRAKAN PROVINCE. ADVISOR: SUMETH NGAMKANOK, Ed.D., 90 P. 2017.

The objectives of this qualitative research were to study problems and present guidelines for the development of student discipline plans in Bangborwiitayakhom School under the Secondary Educational Service Office 6, Samutprakarn province. Participants in this study were 13 people having duties in disciplining students – School director, deputy director responsible for personal administration, teachers from each academic department, head of democracy promotion department, head of student affairs division, representatives from student council. Students' problems and suggested solutions were collected through the use of semi-structured interview.

The research found that;

1. The problems of students in Bangborwiitayakhom School related to various aspects involving parents, class attendant, absent, punctuality, being late for school, using vehicles, using public property, visiting school during holidays, general behaviors, using canteen aspect, showing respect aspect and uniform dressing.
2. The guidelines for the development of student discipline in Bangborwiitayakhom School included 1) school should make a clear statements about rules and regulations to remind and punish students having misbehaviors, 2) parents should be invited to take part in school activities, 3) parents should be informed about responsibilities they have to have according to the result of all misbehavior and costs of actions their students made, 4) school should inspire and motivate students to be aware of negative results of their actions while encouraging them to have only correct behaviors, 5) school should ensure students' development of proper living knowledge and skills, and 6) school should build a strong community network which could help monitor students when they are outside.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญภาพ	ซ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
คำถามในการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
สภาพทั่วไปการบริหารงานของโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัด	
สมุทรปราการ	9
หลักการ แนวคิด ทฤษฎี ปัญหาและสาเหตุของการกระทำผิดวินัย	11
กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ประเภทสัมภาษณ์	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
3 วิธีดำเนินงานวิจัย	45
การเลือกพื้นที่ที่ศึกษา	45
กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก.....	45
เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล	46
การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
การสรุปผลและจัดทำรายงานการวิจัย.....	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
ปัญหาวิจัยของนักเรียน โรงเรียนบางป่อวิทยาكم จังหวัดสมุทรปราการ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6.....	50
แนวทางการแก้ไขพัฒนาวิสัย โรงเรียนบางป่อวิทยาكم จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6	53
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	58
สรุป	58
อภิปรายผล	63
ข้อเสนอแนะ	70
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก	78
ภาคผนวก ก	79
ภาคผนวก ข	83
ประวัติย่อของผู้วิจัย	90

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	8

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวถึงนโยบาย การพัฒนาและปฏิรูปการศึกษา จะต้องยึดหลักการมีส่วนร่วม การกระจายอำนาจ และความต้องการของทุกภาคส่วนในสังคม มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นที่ยอมรับและเกิดความมั่นคงยั่งยืนในระบบการศึกษาของไทยการสร้าง โอกาสทางการศึกษาในสังคมไทย จะต้องให้ความสำคัญกับการสร้างความเท่าเทียมและเป็นธรรม โดยการน้อมนำแนวทางการพัฒนาระบบการจัดการศึกษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาสมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ใช้ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่ม ได้มีโอกาสเข้าถึงองค์ความรู้ ได้โดยสะดวก และสามารถพัฒนาและประยุกต์ใช้องค์ความรู้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งเป็นการยกระดับคุณภาพการศึกษาอย่างเท่าเทียม การพัฒนาระบบการจัดการศึกษาและการพัฒนาหลักสูตรทางการศึกษา จะต้องให้ความสำคัญกับการยกระดับความรู้ให้มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล ควบคู่ไปกับการส่งเสริมการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น และปลูกฝังคุณธรรม การสร้างวินัย ปลูกฝังอุดมการณ์ความยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ การมีจิตสาธารณะ ความตระหนักถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าส่วนตน และเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในหลักการประชาธิปไตย เคารพความคิดเห็นของผู้อื่น ยอมรับความแตกต่างหลากหลายทางความคิด อุดมการณ์ และความเชื่อ รวมทั้งรู้คุณค่าและสืบสานวัฒนธรรมและขนบประเพณีอันดีงามของไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545-2559 ได้แสดงเจตนารมณ์ของแผนการศึกษาแห่งชาติไว้ว่า 1) พัฒนาชีวิตให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข 2) พัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมที่มีความเข้มแข็งและมีคุณภาพใน 3 ด้าน คือเป็นสังคมคุณภาพ สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ และสังคมสมานฉันท์ และเอื้ออาทรต่อกัน (รุ่งชัชดาพร เวหะชาติ, 2552, หน้า 6-7) ชีวิตที่ดี เก่ง และมีความสุข เป็นวิสัยทัศน์ของการศึกษาไทย ซึ่งคนดี คือ คนที่ดำเนินชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ มีจิตใจที่ดีงาม มีคุณธรรม จริยธรรม มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้งในด้านจิตใจ และพฤติกรรมที่แสดงออก เช่น มีวินัย ประหยัด มีความเอื้อเฟื้อเกื้อกูล มีเหตุผล รู้หน้าที่ ซื่อสัตย์ พากเพียร ขยัน ใฝ่รู้ใฝ่เรียนตลอดชีวิต รักประเทศ รักชาติ มีจิตใจเป็นประชาธิปไตย เคารพ

ความคิดเห็นและสิทธิของผู้อื่น มีความเสียสละ รักษาสิ่งแวดล้อม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสันติสุข คนเก่ง คือ คนที่มีสมรรถภาพสูงในการดำเนินชีวิต โดยมีความสามารถด้านใดด้านหนึ่งหรือรอบด้าน หรือมีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง เช่น ทักษะและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถด้านภาษา ศิลปะ ดนตรี กีฬา มีภาวะผู้นำ รู้จักตนเองควบคุมตนเองได้ เป็นต้น เป็นคนทันสมัย ทันเหตุการณ์ ทันโลก ทันเทคโนโลยี สามารถใช้สติและปัญญาในการเผชิญและพิชิตปัญหา พัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ และทำประโยชน์ให้เกิดแก่ตน สังคม และประเทศชาติ คนมีความสุข คือ คนที่มีสุขภาพดีทั้งกายและจิต เป็นคนร่าเริงแจ่มใส ร่างกายแข็งแรง จิตใจเข้มแข็ง มีมนุษยสัมพันธ์ มีความรักต่อทุกสรรพสิ่ง มีอิสรภาพปลอดพ้นจากการตกเป็นทาสของอบายมุข ได้ทำในสิ่งที่ตนสนใจตามความต้องการ สามารถเรียนให้รู้ความจริง บรรลุความดี ความงาม มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทยและสามารถดำรงชีวิตอย่างพอเพียงร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีดุลยภาพ (พนม พงษ์ไพบูลย์, 2546, หน้า 282 อ้างถึงใน ฉวีวุฒิ บุรีแสง, 2556) การศึกษานับเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในสังคมได้ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้มนุษย์ได้พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตลอดช่วงชีวิต (กรมวิชาการ, 2542, หน้า 1)

การมีระเบียบวินัยถือเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตและกิจกรรมทางสังคมของการอยู่ร่วมกันของกลุ่ม ทำให้บุคคลยอมรับระเบียบกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดขึ้นมา แม้ว่าอาจจะเต็มใจหรือไม่เต็มใจทำ ระเบียบวินัยจึงเป็นพื้นฐานที่บุคคลขัดเกลาให้ประพฤติปฏิบัติมาตั้งแต่วัยต้นของชีวิตในการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2548, หน้า 88 อ้างถึงใน สุดใจ เหล่าสุนทร, 2549) กฎข้อบังคับและระเบียบของโรงเรียนเป็นสิ่งที่นักเรียนทุกคนจะต้องปฏิบัติตามเพื่อความเป็นระเบียบในการอยู่ร่วมกัน ชุมชนใดจะขาดระเบียบวินัยไม่ได้ เพราะถ้าทุกคนทำตามใจตัวเองจะทำให้เกิดความสับสนวุ่นวาย ดังนั้น โรงเรียนจึงต้องมีระเบียบข้อบังคับที่จะทำให้นักเรียนทุกคนปฏิบัติตาม จึงเป็นหัวใจสำคัญของการกระทำที่เท่าเทียมกันในความรู้สึกรักของนักเรียน เพราะทุกคนมีความเท่าเทียมกัน เป็นการฝึกความรับผิดชอบในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง (สุดใจ เหล่าสุนทร, 2549)

โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยได้รับอนุมัติจากกรมสามัญศึกษา ให้ทำการเปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2512 มีชื่อเดิมว่า “โรงเรียนมัธยมบางบ่อ” เป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาประจำอำเภอบางบ่อ โดยมีพระครูวิจารณ์ธรรมคุณ เจ้าอาวาสวัดบางบ่อ และเจ้าคณะอำเภอ พร้อมด้วยคณะกรรมการวัด ได้ตกลงให้ที่ดินธรณีสงฆ์ของวัด จำนวน 30 ไร่ 2 งาน 59 ตารางวา โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม ตั้งอยู่

เลขที่ 23 หมู่ 3 ถนนบางนา-ตราด อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ประเภทโรงเรียน
 กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งอยู่บนพื้นที่ รวมเนื้อที่ 35 ไร่ 2 งาน
 59 ตารางวา มีอาคารเรียน 8 อาคาร ด้านบุคลากรมีผู้บริหาร 5 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน
 รองผู้อำนวยการโรงเรียน 4 คน ครูข้าราชการ 103 คน พนักงานราชการ 7 คน ครูอัตราจ้าง 32 คน
 ครูสอนภาษาต่างประเทศ 10 คน ลูกจ้างชั่วคราว 12 คน ลูกจ้างประจำ 2 คน เปิดทำการสอนระดับ
 มัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 1,700 คน และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งมีนักเรียน
 จำนวน 1,100 คน โดยมีนางวิไลลักษณ์ พูลมา เป็นผู้อำนวยการโรงเรียน บางบ่อวิทยาคม จากการศึกษา
 สภาพแวดล้อมของโรงเรียน นักเรียน และสภาพครอบครัว พบว่า โรงเรียนบางบ่อวิทยาคมตั้งอยู่
 ในเขตชุมชนที่มีผู้ประกอบการมีปัญหาที่สำคัญ คือ ครอบครัวแตกแยก หย่าร้าง และส่วนมากต้องออกไป
 ทำงานต่างถิ่น เป็นเหตุให้นักเรียนต้องอยู่ในความควบคุมดูแลของญาติ ๆ หรือ ปู่ ย่า ตา ยาย ซึ่งต้อง
 แยกภาระกับหลาน ๆ หลายคน ทำให้ดูแลไม่ทั่วถึง ขาดการอบรมเลี้ยงดูไม่ถูกวิธี จากแบบรายงาน
 การเยี่ยมบ้าน (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม, 2559) ทำให้นักเรียนขาดวินัยในตนเอง เช่น การแต่งกาย
 ของนักเรียนไม่เรียบร้อย พูดไม่ไพเราะ ขาดความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง ไม่มีระเบียบ
 มีความประพฤติไม่เหมาะสม หนีเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่นักเรียน
 เป็นเหตุให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางที่ไม่ถูกต้อง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เหล่านี้
 จากผลการประเมินรายงานพฤติกรรมของนักเรียนในการทำทัศนัย (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม,
 2559, หน้า 9) พบว่า ความมีวินัยของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ ปรับปรุง ซึ่งโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม
 ได้เล็งเห็นความสำคัญถึงการพัฒนานักเรียนให้เป็นคนที่มีคุณภาพด้านสติปัญญา ด้านคุณธรรม
 และจริยธรรมในการดำเนินชีวิต

จากปัญหาดังกล่าวซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงศึกษาปัญหา
 และแนวทางการพัฒนานักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม เพื่อมุ่งหวังให้นักเรียนมีการพัฒนา
 ให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์พร้อมทั้งปัญญา ความรู้ควบคู่ไปกับคุณธรรมและจริยธรรม ในการพัฒนา
 ในวัยเด็กและเยาวชนถือว่าเป็นหน้าที่หลักของโรงเรียน ที่ต้องพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพ เป็นคนดี
 คนเก่ง สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมและอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นพลเมืองที่ดี
 ของชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการสังกัด
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

2. เพื่อหาแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

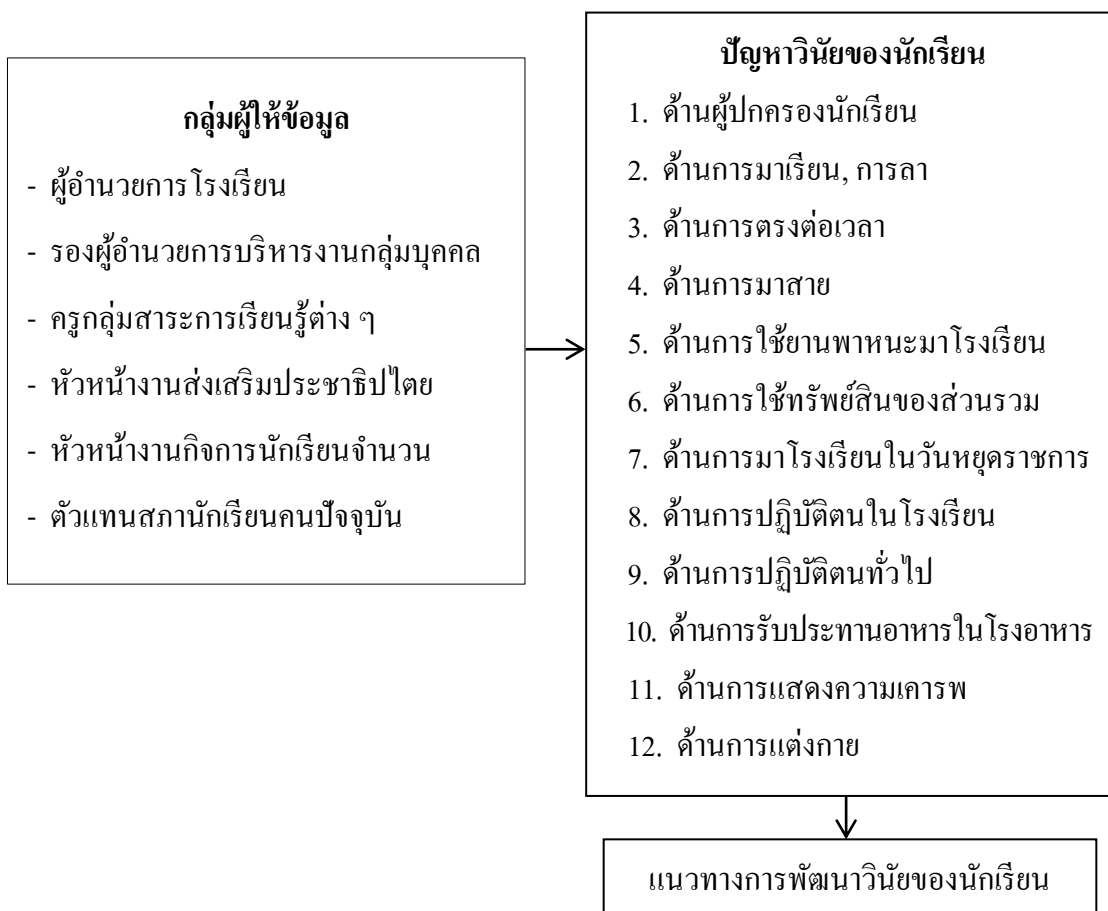
คำถามในการวิจัย

1. ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 เป็นอย่างไร

2. แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 เป็นอย่างไร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์บุคคลที่มีหน้าควบคุมวิสัยทัศน์นักเรียน โดยตรง จำนวน 13 คน โดยสัมภาษณ์ผู้อำนวยการ โรงเรียน รองผู้อำนวยการบริหารงานกลุ่มบุคคล ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ จำนวน 8 คน ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ศิลปะ พลศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ การงานอาชีพ และสังคมศึกษา หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย จำนวน 1 คน หัวหน้างานกิจการนักเรียน จำนวน 1 คน ตัวแทนประธานสถานนักเรียนคนปัจจุบัน จำนวน 1 คน โดยแบ่งวิสัยทัศน์นักเรียนออกเป็น 12 ด้าน ตามระเบียบวิสัยทัศน์ของโรงเรียน (โรงเรียนบางป่อวิทยาคม, 2559, หน้า 69-92) ตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เป็นข้อมูลสำหรับการปรับปรุงและพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อ วิทยาลัย จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6
2. เพื่อเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานและโรงเรียนอื่น ๆ สามารถนำประยุกต์ใช้ในการพัฒนา วินัยของนักเรียนต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหา วิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เพื่อศึกษา ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาลัย จังหวัดสมุทรปราการ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยแบ่งวินัยนักเรียนออกเป็น 12 ด้าน (โรงเรียนบาง บ่อวิทยาลัย, 2559, หน้า 69-92) ดังนี้

- 1.1 ด้านผู้ปกครองนักเรียน
- 1.2 ด้านการมาเรียน, การลา
- 1.3 ด้านการตรงต่อเวลา
- 1.4 ด้านการมาสาย
- 1.5 ด้านการใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน
- 1.6 ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม
- 1.7 ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ
- 1.8 ด้านการปฏิบัติตนในโรงเรียน
- 1.9 ด้านการปฏิบัติตนทั่วไป
- 1.10 ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร
- 1.11 ด้านการแสดงความเคารพ
- 1.12 ด้านการแต่งกาย

2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย คือ ผู้มีหน้าที่ดูแลเรื่องระเบียบวินัยของนักเรียนโดยตรง จำนวน 13 คน โดยการเลือกสัมภาษณ์แบบเจาะจง ได้แก่ ผู้อำนวยการ โรงเรียน รองผู้อำนวยการ บริหารงานกลุ่มบุคคล ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ จำนวน 8 คน ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ศิลปะ พลศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ การงานอาชีพ และสังคมศึกษา หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย จำนวน 1 คน หัวหน้างานกิจการนักเรียน จำนวน 1 คน ตัวแทนประธานสภานักเรียนคนปัจจุบัน จำนวน 1 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วินัย คือ ระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติ และข้อบังคับของโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม กำหนดไว้ใช้เป็นหลักการปฏิบัติ หากไม่ปฏิบัติตามอาจเกิดการเสียหายได้ หรือเกิดความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ทำให้นักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคมถูกลงโทษได้

2. ปัญหาการพัฒนาวินัยของนักเรียน หมายถึง สิ่งที่เป็นอุปสรรค หรือข้อจำกัด ในการแก้ไขปรับปรุงระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ โดยแบ่งวินัยนักเรียนออกเป็น 12 ด้าน (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม, 2559, หน้า 69-92) ดังนี้

2.1 ด้านผู้ปกครองนักเรียน หมายถึง บุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยในความปกครองเลี้ยงดู ต้องให้ความร่วมมือกับ โรงเรียน ควบคุมความประพฤติและการศึกษาเล่าเรียนตามระเบียบของโรงเรียน

2.2 ด้านการมาเรียน การลา หมายถึง นักเรียนจะต้องมาโรงเรียนในวันที่เปิดการสอนและเข้าเรียนทุกวิชา หากนักเรียนป่วยหรือมีกิจธุระต้องมีใบลาทุกครั้ง และมีผู้ปกครองรับรอง

2.3 ด้านการตรงต่อเวลา หมายถึง นักเรียนที่มาติดต่อกับ โรงเรียนต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียน ตรงต่อเวลามาทันเข้าแถวเคารพธงชาติ เข้าเรียนในแต่ละชั่วโมงจะต้องอยู่ในห้องเรียนให้เรียบร้อยและอยู่โรงเรียนไม่เกิน 16.30 น. เว้นแต่ได้รับอนุญาต

2.4 ด้านการมาสาย หมายถึง นักเรียนเข้าแถวไม่ทันเวลาหน้าเสาธงเวลา 07.30 น. ถือว่าสาย จะต้องรายงานตัวและชี้แจงเหตุผล ถ้าไปทำกิจธุระในตอนเช้าหรือไปหาแพทย์จะต้องเขียนใบลาโดยลงลายเซ็นของผู้ปกครอง สายเกิน 3 ครั้ง เชิญผู้ปกครอง และสายเกิน 5 ครั้ง เข้าค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

2.5 ด้านการใช้จ่ายพาหนะมาโรงเรียน หมายถึง นักเรียนมาโรงเรียนโดยรถประจำทางให้จอดที่หน้าประตูโรงเรียน แล้วเดินเข้าโรงเรียน แต่ถ้านักเรียนที่นำรถจักรยานมาโรงเรียนให้ขออนุญาตฝ่ายกิจการนักเรียนและไปจอดในสถานที่โรงเรียนกำหนดไว้

2.6 ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม หมายถึง นักเรียนต้องใช้ทรัพย์สินของโรงเรียนและศูนย์ส่วนรวมไม่เกิดชำรุดและสูญหาย ช่วยกันรักษาความสะอาด ไม่ทิ้งขยะ ไม่ขีดเขียนทำความสกปรกและไม่จงใจทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน

2.7 ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ หมายถึง การมาโรงเรียนในวันหยุดราชการคือ ต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียนและได้รับอนุญาตจากครูอาจารย์และต้องมีหนังสืออนุญาตของผู้ปกครองแสดงแก่โรงเรียนด้วย

2.8 ด้านการปฏิบัติตนในโรงเรียน หมายถึง การออกนอกบริเวณโรงเรียนของนักเรียนและอยู่ในโรงเรียนต้องอยู่ในความสงบไม่ส่งเสียงดัง เมื่อมีการชี้แจงประกาศ นักเรียนจะต้องรับทราบและนำไปปฏิบัติ เมื่อเปลี่ยนชั่วโมงเรียนจะต้องเข้าแถวและเดินอย่างเป็นระเบียบ

2.9 ด้านการปฏิบัติตนทั่วไป หมายถึง นักเรียนต้องไม่เที่ยวเร่ร่อนในสถานที่เสื่อมเสียชื่อเสียง ต้องแสดงกิริยาจาสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับเป็นนักเรียน ไม่มั่วสุมสร้างความเดือดร้อน ไม่เที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน ไม่เข้าในสถานที่ต้องห้าม ไม่ไปร่วมสังสรรค์งานแสดงที่ไม่เหมาะสมเว้นแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่สูบบุหรี่ สูดกัญชาดื่ม สุรา สิ่งเสพติด ไม่พบอาวุธของมีเงินเมา และไม่กระทำการอันเป็นปรปักษ์ต่อโรงเรียน

2.10 ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร หมายถึง นักเรียนทุกคนรับประทานอาหารในโรงอาหาร ไม่พังก่อนเวลาพัก ไม่นำอาหารออกนอกโรงอาหาร ไม่นำภาชนะใส่อาหารและน้ำดื่มทุกชนิดขึ้นอาคารเรียน เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วให้นำภาชนะใส่อาหารไปเก็บไว้ที่จัดไว้ให้

2.11 ด้านการแสดงความเคารพ หมายถึง นักเรียนเข้ามาโรงเรียนในตอนเช้าต้องทำความเคารพครูด้วยการไหว้ นักเรียนต้องสำรวมเมื่ออยู่ต่อหน้าคุณครู และต้องแสดงความเคารพคุณครูทุกครั้งที่พบคุณครู

2.12 ด้านการแต่งกาย หมายถึง นักเรียนจะต้องแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม ทั้งเครื่องแบบนักเรียนชาย ม.ต้น และ ม.ปลาย เครื่องแบบนักเรียนหญิง ม.ต้น และ ม.ปลาย การปักอักษรย่อบนเครื่องแบบนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ทรงผมนักเรียนชายและทรงผมนักเรียนหญิง เครื่องแบบพลศึกษา และการติดต่อกับทางโรงเรียน นอกเหนือจากในวันหยุดต้องเป็นเครื่องแบบนักเรียน

3. แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน หมายถึง ข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุงแก้ไข การพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ

4. วินัยในโรงเรียน หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้นด้วยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ คือ นักเรียน และเห็นคุณค่าที่เกิดจากการปฏิบัติ อันจะนำมาซึ่งความสุข ความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น

5. ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ หมายถึง บุคลากรที่ทำหน้าที่ดูแล และรับผิดชอบเกี่ยวกับวินัยของนักเรียน โดยตรงและทำหน้าที่สอนในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ

6. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ในปีการศึกษา 2559

7. ตัวแทนนักเรียน หมายถึง ตัวแทนที่เป็นประธานสถานนักเรียน คนปัจจุบัน

8. ผู้บริหาร หมายถึง บุคลากรที่ทำหน้าที่บริหาร โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ในปีการศึกษา 2559

9. รองผู้บริหารงานกลุ่มบุคคล หมายถึง บุคลากรที่ทำหน้าที่ช่วยผู้อำนวยการในการบริหาร โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ในปีการศึกษา 2559

10. หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย หมายถึง บุคลากรที่ทำหน้าที่หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย ในปีการศึกษา 2559

11. หัวหน้างานกิจการนักเรียน หมายถึง บุคลากรที่ทำหน้าที่หัวหน้างานกิจการนักเรียน ในปีการศึกษา 2559

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับ ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิชนของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และตำราที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยมีประเด็นตามลำดับดังต่อไปนี้

1. สภาพทั่วไปการบริหารงานของโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ
2. หลักการ แนวคิด ทฤษฎี ปัญหาและสาเหตุของการกระทำผิดวินัย
3. กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ประเภทสัมภาษณ์ (Interview)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สภาพทั่วไปการบริหารงานของโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ

โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม ได้รับอนุมัติจากกรมสามัญศึกษา ให้ทำการเปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2512 มีชื่อเดิมว่า “โรงเรียนมัธยมบางบ่อ” เป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาประจำอำเภอบางบ่อ โดยมีพระครูวิจารย์ธรรมคุณ เจ้าอาวาสวัดบางบ่อ และเจ้าคณะอำเภอ พร้อมด้วยคณะกรรมการวัดได้ตกลงให้ที่ดินธรณีสงฆ์ของวัด จำนวน 30 ไร่ 2 งาน 59 ตารางวา ต่อมาโรงเรียนเปิดสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทางวัดจึงมอบให้อีก 5 ไร่ เป็นที่สำหรับปลูกสร้างอาคารเรียน เมื่อแรกเปิดเรียนในปีการศึกษา 2512 โรงเรียนยังไม่มีอาคารเรียน ได้อาศัยโรงเรียนวัดบางบ่อเป็นสถานที่เรียน จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียน 82 คน มีครูเฉลิมศรี ไชยวงศ์ เป็นครูคนแรกของโรงเรียน ต่อมานายอำเภอบางบ่อ คือ นายชัช รัตนราช ซึ่งเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการก่อสร้างโรงเรียน ได้อนุญาตให้ครุองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ มาช่วยสอนอีกคน จนตลอดปีการศึกษา และเมื่อวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2512 กรมสามัญศึกษา จึงมีคำสั่งย้ายและแต่งตั้ง นายเสถียร คำเนตร ครูโท โรงเรียนพระโขนงวิทยาลัยกรุงเทพฯ มาดำรงตำแหน่งครูใหญ่ ที่โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม และในปีการศึกษา 2518 โรงเรียนได้รับการคัดเลือกจากกรมสามัญศึกษาให้เข้าอยู่ในโครงการพัฒนาโรงเรียนมัธยมในส่วนภูมิภาคกลุ่ม 1 รุ่นที่ 2 (คมก.1 รุ่น 2) และเพื่อให้โรงเรียนนี้เป็นสิริมงคลยิ่งขึ้น ทางโรงเรียนจึงขออนุญาตเปลี่ยนชื่อโรงเรียนจากเดิมเป็น “โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม” ตั้งแต่วันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2512 จนกระทั่งปัจจุบัน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม ตั้งอยู่เลขที่ 23 หมู่ 3 ถนนบางนา-ตราด อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

ประเภทโรงเรียน กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งอยู่บนพื้นที่รวมเนื้อที่ 35 ไร่ 2 งาน 59 ตารางวา มีอาคารเรียน 8 อาคาร ด้านบุคลากรมีผู้บริหาร 5 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน รองผู้อำนวยการโรงเรียน 4 คน ครูข้าราชการ 103 คน พนักงานราชการ 7 คน ครูอัตราจ้าง 32 คน ครูสอนภาษาต่างประเทศ 10 คน ลูกจ้างชั่วคราว 12 คน ลูกจ้างประจำ 2 คน เปิดทำการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 1,600 คน และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 1,200 คน โดยมีนางวิไลลักษณ์ พูลมา เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม

โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม	อักษรย่อ บ.บ.ว.
ปรัชญาโรงเรียน	เจียว-สะอาด
คำขวัญโรงเรียน	สามัคคี มีวินัย ตั้งใจศึกษา
สีประจำโรงเรียน	แสด-ดำ
ความหมายของสี	แสด หมายถึง การเริ่มต้น ดำ หมายถึง ความมั่นคง แข็งแรง แสด-ดำ หมายถึง การเริ่มต้นที่มั่นคง
ตราประจำโรงเรียน	พื้นเพื่องล้อมรอบหนังสือและปากกา
ความหมายของตรา	ความรู้ที่ประกอบไปด้วยวิชาสามัญและวิชาชีพ
พระพุทธรูปประจำโรงเรียน	หลวงพ่อรัตนสิทธิชัย
ต้นไม้ประจำโรงเรียน	ต้นพิกุล
อัตลักษณ์โรงเรียน	นักเรียนดี มีคุณธรรม
เอกลักษณ์โรงเรียน	โรงเรียนคุณธรรม ชื่นนำ
คติพจน์	สุวิชาโน ภว โหนติ (ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ)

การบริหารงานของโรงเรียน

ในการบริหารงานของโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 มีโครงสร้างสายงานการบังคับบัญชาที่ใช้ในการบริหารงาน ตามลำดับขั้นตอน โดยมีผู้อำนวยการโรงเรียน เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในสถานศึกษา รองผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายงานต่าง ๆ 4 งาน เป็นผู้รับผิดชอบในแต่ละงาน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มูลนิธิวันแม่ สมาคมผู้ปกครองและครู สมาคมนักเรียนเก่า คณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครอง

วิสัยทัศน์ “มุ่งพัฒนาคุณภาพผู้เรียนโดยใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและกิจกรรมที่หลากหลายภายใต้การบริหารงาน” แบบมีส่วนร่วมการจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

เป้าหมาย

1. เร่งรัดพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้วยการใช้นวัตกรรมเทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและกิจกรรมที่หลากหลาย
 2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงงามตามวิถีไทย
 3. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาบุคลากรให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้เสริมศักยภาพผู้เรียน และการใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
 4. สร้างแหล่งเรียนรู้ และจัดบรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของบุคลากรและผู้เรียน
 5. ปรับปรุงระบบการบริหารจัดการภายในโรงเรียนให้บุคลากรและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน โดยยึดหลักการ กระจายอำนาจในการบริหาร
 6. ประสานความร่วมมือกับองค์กร ชุมชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน โดยใช้โรงเรียนเป็นมาตรฐาน ในการพัฒนา
- พันธกิจ** ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ มีคุณภาพชีวิตที่ดี เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพการศึกษา มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงงาม ตามวิถีไทย และอยู่ในสังคมโลกได้อย่างมีความสุข

หลักการ แนวคิด ทฤษฎี ปัญหาและสาเหตุของการกระทำผิดวินัย

การบริหารงานเกี่ยวกับระเบียบโรงเรียนบางบ่อวิทยาคมว่าด้วยแนวปฏิบัติของนักเรียน

พ.ศ. 2559

ตามความมุ่งหมายและหลักการจัดการศึกษาของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างมีความสุข เพื่อให้การปกครองนักเรียนเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และมีแนวปฏิบัติที่เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียน โรงเรียนจึงออกกฎระเบียบของโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม เพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับนักเรียน โดยผู้อำนวยการ โรงเรียนลงนาม แล้วให้รองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักเรียนเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ ดังนี้

หมวด 1 ผู้ปกครองนักเรียน

1. นักเรียนอาจมีผู้ปกครองได้ 2 คน ดังนี้
 - 1.1 ผู้ปกครองคนที่ 1 หมายถึง บุคคลซึ่งรับนักเรียนไว้ในความปกครองหรืออุปการะเลี้ยงดู เป็นผู้บรรลุนิติภาวะและไม่อยู่ในสภาพการเป็นนักเรียน นักศึกษามีหน้าที่ควบคุมดูแลความประพฤติของนักเรียน

1.2 ผู้ปกครองคนที่ 2 หมายถึง บุคคลที่นักเรียนนั้นอาศัยอยู่ด้วย เป็นผู้บรรลุนิติภาวะ และไม่อยู่ในสภาพการเป็นนักเรียน นักศึกษามีหน้าที่ควบคุมดูแลความประพฤติของนักเรียน

2. นักเรียนทุกคนต้องมีผู้ปกครองคนที่ 1 และในกรณีที่ผู้ปกครองคนที่ 1 ไม่สามารถอยู่ดูแลนักเรียนเป็นประจำได้ นักเรียนจะต้องมีผู้ปกครองคนที่ 2 เพิ่มอีกหนึ่งคน

3. นักเรียนต้องนำตัวอย่างลายมือชื่อของผู้ปกครอง ให้โรงเรียนเก็บไว้เพื่อเป็นหลักฐานภายใน 7 วัน นับแต่วันมอบตัวเข้าโรงเรียน หรือเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้ปกครอง

4. ในวันมอบตัวนักเรียนใหม่ ผู้ปกครองคนที่ 1 เป็นผู้มอบตัวนักเรียนต่อผู้อำนวยการโรงเรียน ถ้าไม่สามารถจะมามอบตัวนักเรียนได้ให้ตกลงกับผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นราย ๆ ไป

5. ผู้ปกครองต้องให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียน โดยควบคุมดูแลความประพฤติและการศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ประพฤติตนให้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน

ผู้ปกครองนักเรียน คือ บุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยอยู่ในความปกครองเลี้ยงดู ต้องให้ความร่วมมือกับโรงเรียน ควบคุมความประพฤติและการศึกษาเล่าเรียนตามระเบียบของโรงเรียน

หมวด 2 การมาเรียน, การลา

1. นักเรียนต้องมาโรงเรียนในวันเปิดการสอนทุกวัน และเข้าเรียนทุกชั่วโมงทุกวิชา ตามที่ลงระเบียบไว้ไม่หลบหนีการเรียน หรือเข้าเรียนช้ากว่าที่โรงเรียนกำหนด

2. นักเรียนที่ไม่มาเรียนซึ่งอาจป่วยหรือมีธุระ ต้องส่งใบลาทุกครั้งและใบลานั้นต้องมีชื่อผู้ปกครองรับรอง ถ้าป่วยเกินตั้งแต่ 3 วัน ต้องส่งใบรับรองแพทย์แนบมากับใบลาด้วย

3. นักเรียนที่ไม่มาเรียนเนื่อง ๆ และไม่มีสิทธิ์สอบในรายวิชานั้น ๆ ต้องมีหลักฐานมาแสดงต่อโรงเรียน เช่น ใบรับรองแพทย์

4. ถ้านักเรียนหยุดเรียน ติดต่อกันเป็นเวลา 3 วัน โดยไม่แจ้งให้ทางโรงเรียนทราบ ทางโรงเรียนจะมีจดหมายติดต่อผู้ปกครอง ถ้าหากผู้ปกครองเพิกเฉยหลังโรงเรียนมีจดหมายเตือนไป 3 ครั้งแล้ว โรงเรียนจำเป็นต้องตัดชื่อนักเรียนออกจากทะเบียนนักเรียนภายใน 15 วัน

การมาเรียน การลา คือ นักเรียนจะต้องมาโรงเรียนในวันเปิดการสอนและเข้าเรียนทุกวิชาหากนักเรียนป่วยหรือมีธุระต้องมีใบลาทุกครั้ง และมีผู้ปกครองรับรอง

หมวด 3 การตรงต่อเวลา

1. นักเรียนที่มาติดต่อกับโรงเรียนทุกกรณี ไม่ว่าจะในวันเปิดทำการสอนปกติ หรือวันหยุดให้แต่งเครื่องแบบนักเรียน

2. นักเรียนต้องเป็นผู้ตรงต่อเวลา

3. นักเรียนต้องมาโรงเรียนทันเช้าแลเวลา 07.50 น. เพื่อทำพิธีเคารพธงชาติในวันเปิดทำการสอนทุกวัน

4. นักเรียนที่มาไม่ทันเคารพธงชาติ หรือชั่วโมงเรียนใด หลังจากเริ่มเรียนแล้วต้องไปขอบัตรอนุญาตเข้าเรียนที่ฝ่ายปกครอง
5. ในกรณีที่นักเรียนมีความจำเป็นที่ต้องช่วยผู้ปกครองประกอบภารกิจให้ผู้ปกครองมาขออนุญาตฝ่ายปกครองเป็นราย ๆ ไป
6. เมื่อมีสัญญาณเข้าเรียนในแต่ละชั่วโมง ให้นักเรียนอยู่ในห้องเรียนให้เรียบร้อย
7. เมื่อเลิกเรียน ให้นักเรียนกลับบ้าน และอยู่โรงเรียนไม่เกินเวลา 16.30 น. เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากโรงเรียน

การตรงต่อเวลา คือ นักเรียนที่มาติดต่อกับโรงเรียนต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียนตรงต่อเวลามาทันเข้าแถวเคารพธงชาติ เข้าเรียนในแต่ละชั่วโมงจะต้องอยู่ในห้องเรียนให้เรียบร้อย และอยู่โรงเรียนไม่เกิน 16.30 น. เว้นแต่ได้รับอนุญาต

หมวด 4 การมาสาย

1. โรงเรียนจะมีสัญญาณให้นักเรียนเข้าแถวทำพิธีหน้าเสาธงเวลา 07.50 น. ถ้านักเรียนมาไม่ทันทำพิธีหน้าเสาธง ถือว่ามาสาย ให้นักเรียนลงชื่อที่ป้อมยามและรายงานตัวต่อรองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักเรียน หัวหน้าระดับ หัวหน้าเวร หรือครูเวร เพื่อชี้แจงเหตุผล
2. ถ้าวัดนักเรียนต้องไปทำธุระกิจในตอนเช้า หรือไปหาแพทย์เนื่องจากเจ็บป่วยและแน่ใจว่าไปโรงเรียนไม่ทัน ให้นักเรียนเขียนใบลาเตรียมไว้ โดยใช้แบบใบลาของโรงเรียนลายเซ็นของผู้ปกครองรับรองว่าเป็นความจริง เมื่อไปถึงโรงเรียนให้ลงชื่อที่ป้อมยาม
3. เมื่อนักเรียนมาสายโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เกิน 3 ครั้ง โรงเรียนจะมีจดหมายเชิญผู้ปกครองมาพบรองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักเรียน เพื่อปรึกษาหารือ และแก้ไขพฤติกรรมนักเรียนต่อไป ถ้านักเรียนมาสาย 5 ครั้ง นักเรียนจะต้องเข้าค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

การมาสาย คือ นักเรียนเข้าแถวไม่ทันเวลาหน้าเสาธงเวลา 07.30 น. ถือว่าสาย จะต้องรายงานตัวและชี้แจงเหตุผล ถ้าไปทำกิจธุระในตอนเช้าหรือไปหาแพทย์จะต้องเขียนใบลา โดยลงลายเซ็นของผู้ปกครอง สายเกิน 3 ครั้ง เชิญผู้ปกครอง และสายเกิน 5 ครั้ง เข้าค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

หมวด 5 การใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน

1. นักเรียนที่มาโรงเรียนโดยพาหนะประจำทาง ให้จอดลงที่หน้าประตูโรงเรียนและเดินแถวเข้าโรงเรียน กรณีมีรถรับส่งให้จอดลงที่บริเวณภายในโรงเรียนที่จัดให้และเดินแถวเข้าโรงเรียน
2. นักเรียนที่นำพาหนะ จักรยาน จักรยานยนต์ (กรณีจำเป็น) มาโรงเรียนให้ขออนุญาตฝ่ายกิจการโรงเรียน และนำพาหนะไปจอดไว้ในสถานที่ที่โรงเรียนกำหนด แต่โรงเรียนไม่รับผิดชอบ

ต่อความเสียหายทุกกรณี ห้ามนำพาหนะออกนอกสถานที่จอดรถจนกว่าจะเลิกเรียน หรือได้รับอนุญาตจาก โรงเรียน

การใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน คือ นักเรียนมาโรงเรียนโดยรถประจำทางให้จอดที่หน้าประตูโรงเรียน แล้วเดินเข้าโรงเรียน แต่ถ้านักเรียนที่นำรถจักรยานมาโรงเรียนให้ขออนุญาตฝ่ายกิจการนักเรียนและไปจอดในสถานที่โรงเรียนกำหนดไว้

หมวด 6 การใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม

1. นักเรียนต้องใช้ทรัพย์สินของโรงเรียนและส่วนรวมอย่างระมัดระวัง มิให้เกิดการชำรุดและสูญหาย
2. นักเรียนต้องช่วยกันรักษาความสะอาดของโรงเรียนและชั้นเรียนให้สะอาดและทิ้งขยะให้ถูกที่ ไม่ขีดเขียนทำความสกปรกให้เกิดขึ้นกับทรัพย์สินของโรงเรียนและส่วนรวม
3. การใช้ทรัพย์สินของโรงเรียนและส่วนรวมอื่น ๆ ให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบหรือประกาศของการใช้ทรัพย์สินของโรงเรียนและส่วนรมนั้น ๆ
4. ในกรณีที่นักเรียนมีความจงใจทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ผู้ปกครองต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายนั้น

การใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม คือ นักเรียนต้องใช้ทรัพย์สินของโรงเรียนและศูนย์ส่วนรวมไม่เกิดชำรุดและสูญหาย ช่วยกันรักษาความสะอาด ไม่ทิ้งขยะ ไม่ขีดเขียนทำความสกปรกและไม่จงใจทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน

หมวด 7 การมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ

1. นักเรียนที่มาโรงเรียนในวันหยุดราชการ เพื่อประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียน และได้รับอนุญาตจากโรงเรียน หรือต้องเป็นการนัดหมายจากครู-อาจารย์ ซึ่งได้รับอนุญาตจากโรงเรียนแล้ว
2. การมาโรงเรียนของนักเรียน ข้อ 26 ต้องมีหนังสืออนุญาตของผู้ปกครองแสดงต่อโรงเรียนด้วย และเมื่อเสร็จกิจกรรมแล้วให้รีบกลับบ้านทันที ถือเป็นเหตุอ้างไปเที่ยวเตร่ที่อื่นไม่ได้ หากโรงเรียนต้องการให้นักเรียนมาร่วมกิจกรรมในวันหยุด ทางโรงเรียนจะมีหนังสือแจ้งถึงผู้ปกครองทุกครั้ง

การมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ คือ ต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียนและได้รับอนุญาตจากครูอาจารย์และต้องมีหนังสืออนุญาตของผู้ปกครองแสดงแก่โรงเรียนด้วย

หมวด 8 การปฏิบัติตนภายในโรงเรียน

1. การออกนอกบริเวณโรงเรียนของนักเรียน ต้องได้รับอนุญาตจากโรงเรียนก่อน และต้องถือบัตรอนุญาตโรงเรียนติดตัวเพื่อแสดงต่อครู-อาจารย์ หรือผู้มีสิทธิ์หรือสารวัตรนักเรียน ตรวจทุกครั้งเมื่อออกนอกบริเวณโรงเรียน (ในแบบฟอร์มใบอนุญาต) ปค.5

2. เมื่ออยู่ในบริเวณโรงเรียน นักเรียนพึงอยู่ในความสงบ ไม่ส่งเสียงดังอันอาจรบกวนผู้อื่น และเมื่อมีเวลาว่างนักเรียนพึงใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่

3. การชี้แจง, ประกาศ, อบรมหน้าเสาธงในโอกาสที่โรงเรียนจัดให้มีการอบรม ประกาศ หรือคิดประกาศให้ว่าเป็นหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องรับทราบและนำไปปฏิบัติ

4. เมื่อนักเรียนเดินเข้าชั้นเรียน เปลี่ยนชั่วโมงเรียน หรือเลิกเรียน ให้เข้าแถวและเดินอย่างเป็นระเบียบ

5. การเล่นที่นอกเหนือจากกิจกรรมของโรงเรียน ต้องลักษณะที่ไม่เป็นอันตราย หรือขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม

6. การใช้ห้องพิเศษต่าง ๆ ให้เป็นไปตามระเบียบของการใช้ห้องพิเศษนั้น ๆ

การปฏิบัติตนในโรงเรียน คือ การออกนอกบริเวณโรงเรียนของนักเรียนและอยู่ในโรงเรียน ต้องอยู่ในความสงบ ไม่ส่งเสียงดัง เมื่อมีการชี้แจงประกาศ นักเรียนจะต้องรับทราบและนำไปปฏิบัติ เมื่อเปลี่ยนชั่วโมงเรียนจะต้องเข้าแถวและเดินอย่างเป็นระเบียบ

หมวด 9 การปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน

1. นักเรียนต้องไม่เที่ยวเร่ร่อนในที่สาธารณะสถาน อันอาจเป็นเหตุให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของตนเอง ผู้ปกครองและนักเรียน

2. นักเรียนต้องแสดงกิริยาวาจาหรือการกระทำที่สุภาพเรียบร้อย เหมาะสมกับการเป็นนักเรียนและบุคคลทั่วไป

3. นักเรียนต้องไม่มั่วสุมก่อความเดือดร้อน หรือก่อความรำคาญแก่บุคคลอื่น

4. นักเรียนต้องไม่เที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน ระหว่างเวลา 22.00-04.00 น. ของวันรุ่งขึ้นเว้นแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

5. นักเรียนต้องไม่เข้าไปในสถานที่ต้องห้าม เช่น สถานหญิงโสเภณี, บ่อนการพนัน, โรงรับจําจำ เว้นแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

6. นักเรียนต้องไม่ไปงานหรืองานร่วมสังสรรค์ที่มีการเดินรําหรือการแสดงไม่เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียน เว้นแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

7. นักเรียนต้องไม่ปฏิบัติตนในเชิงชู้สาว หรือในลักษณะที่ทำให้ผู้อื่นพบเห็นอาจเข้าใจว่าเป็นลักษณะชู้สาวหรือหนทางนำไปสู่ทางชู้สาว

8. ห้ามนักเรียนเล่นการพนัน ซึ่งต้องห้ามตามกฎหมาย และห้ามพนันเพื่อเอาทรัพย์สิน

9. ห้ามนักเรียนสูบบุหรี่, สูบกัญชา, ดื่มสุรา สิ่งเสพติด หรือของมีเมาต่าง ๆ หรือมีสิ่งดังกล่าวไว้ในครอบครอง

10. ห้ามนักเรียนลักขโมย พกพาอาวุธ หรือซ่อนเร้น หรือของมีเงินค่าต่าง ๆ หรือมีสิ่งดังกล่าวไว้ในครอบครอง

11. ห้ามนักเรียนหญิงเข้าประกวดนางงาม

12. การใช้บริการต่าง ๆ นักเรียนควรพึงใช้บริการตามลำดับก่อนหลัง และเข้าแถวรับบริการอย่างเป็นระเบียบ

13. นักเรียนต้องไม่กระทำการอันเป็นอุปสรรคต่ออำนาจบริหาร โรงเรียนหรือบังคับขู่เข็ญ ขู่ข่ม ส่งเสริมหรือสนับสนุนให้นักเรียนกระทำเช่นนั้น

14. นักเรียนพึงแสดงออกถึงความเคารพต่อครู-อาจารย์ ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ไม่แสดงกิริยาอาการที่ขาดสัมมาคารวะหรือเคารพยำเกรงต่อครู-อาจารย์

15. นักเรียนพึงเป็นผู้มีกิริยามารยาทที่เรียบร้อยและดีงาม

16. สิ่งที่มีค่า ระเบียบ เครื่องแต่งกาย และอื่น ๆ ทางโรงเรียนจะเก็บไว้และจะนำไปบริจาคเป็นการกุศลต่อไป

16. เครื่องประดับ และโทรศัพท์ไร้สาย โรงเรียนจะเก็บไว้แล้วให้ผู้ปกครองมาติดต่อรับด้วยตนเอง

การปฏิบัติตนทั่วไป คือ นักเรียนต้องไม่เที่ยวเร่ร่อนในสถานที่เสื่อมเสียชื่อเสียง ต้องแสดงกิริยาจาสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับเป็นนักเรียน ไม่มั่วสุมสร้างความเดือดร้อน ไม่เที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน ไม่เข้าในสถานที่ต้องห้าม ไม่ไปร่วมสังสรรค์งานแสดงที่ไม่เหมาะสมวันแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่สูบบุหรี่ สูบกัญชาดื่ม สุราสิ่งเสพติด ไม่พกพาอาวุธของมีเงินมาและไม่กระทำการอันเป็นอุปสรรคต่อโรงเรียน

หมวด 10 การรับประทานอาหารในโรงอาหาร

1. ให้นักเรียนทุกคนรับประทานอาหารในโรงอาหาร โดยถือปฏิบัติดังนี้

1.1 ไม่รับประทานอาหารก่อนเวลาพัก หรือก่อนเวลาที่ทางโรงเรียนกำหนด

1.2 ไม่นำอาหารไปรับประทานนอกโรงอาหาร หรือในห้องเรียน

1.3 นักเรียนที่นำอาหารมาจากบ้านให้นำไปรับประทานในโรงอาหาร

1.4 ไม่นำภาชนะใส่อาหารและน้ำดื่มทุกชนิดขึ้นอาคารเรียน

1.5 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ให้นำภาชนะใส่อาหารไปเก็บไว้ในที่ที่จัดไว้ให้

การรับประทานอาหาร คือ นักเรียนทุกคนรับประทานอาหารในโรงอาหาร ไม่พักก่อนเวลาพัก ไม่นำอาหารออกนอกโรงอาหาร ไม่นำภาชนะใส่อาหารและน้ำดื่มทุกชนิดขึ้นอาคารเรียน เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วให้นำภาชนะใส่อาหารไปเก็บไว้ในที่ที่จัดไว้ให้

หมวด 11 การแสดงความเคารพ

1. นักเรียนเข้ามาในโรงเรียนตอนเช้า ให้ทำความเคารพครูโดยการไหว้ นักเรียนเดินตรงไปสักการะพระพุทธรูปประจำโรงเรียน ไหว้ศาลพระภูมิ ศาลเจ้าที่
2. เมื่อนักเรียนสวนทางกับครู ให้แสดงความเคารพด้วยการยืนตรงและไหว้
3. เมื่อนักเรียนนั่งหรือยืนอยู่กับที่ ครูเดินผ่านมาในระยะใกล้พอสมควรให้แสดงความเคารพด้วยการยืนตรงหรือนั่ง
4. นักเรียนเดินตามหลังครู ไม่ควรชิงขึ้นหน้านอกจากจำเป็นจริง ๆ ก็กล่าวคำว่าขอโทษเสียก่อนแล้วเดินผ่านไป ถ้าครูเดินตามหลังนักเรียนในระยะใกล้ ควรหยุดให้ครูเดินผ่านไปก่อน
5. เมื่อครูเข้าห้อง หรือก่อนออกจากห้องเรียน หัวหน้าชั้นบอกทำความเคารพว่า “นักเรียนเคารพ” ให้นักเรียนทุกคนยืนขึ้นพร้อมกัน นักเรียนชายไหว้ นักเรียนหญิงไหว้แล้วกล่าวคำว่า “สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ค่ะ หรือขอบคุณครับ ขอขอบคุณค่ะ”
6. นักเรียนยืนพูดกับครู ต้องยืนตรงลักษณะสำรวม เมื่อพูดเสร็จแล้วให้แสดงความเคารพโดยการไหว้ เมื่อครูนั่งอยู่ให้นักเรียนคุกเข่า และเวลาพูดคุยกับครู จะต้องมีการทักทายว่า “ครับ” หรือ “ค่ะ” ด้วยทุกครั้ง
7. ลูกเสือ เนตรนารี ผู้บำเพ็ญประโยชน์ ยุวกาชาดและนักศึกษาวิชาทหารที่อยู่ในเครื่องแบบ ให้ทำความเคารพในเครื่องแบบของกิจกรรมนั้น ๆ
8. เมื่อนักเรียนพบอาจารย์ภายนอกโรงเรียน ให้แสดงความเคารพโดยการไหว้หรือกล่าวคำว่า “สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ค่ะ” ตามควร
9. กรณีที่ครู-อาจารย์ พบปะนักเรียนจำนวนมาก เช่น ในห้องประชุมหรือหน้าเสาธง หรืออื่น ๆ เมื่อครู-อาจารย์ กล่าวคำว่า สวัสดิ์ ให้นักเรียนยกมือไหว้ พร้อมกับกล่าวคำว่า “สวัสดิ์ครับ” “สวัสดิ์ค่ะ” โดยแสดงความเคารพในท่านั้น ๆ คือ หากนั่งอยู่ไม่ต้องลุกขึ้นยืนหรือแสดงความเคารพในขณะที่ยืนอยู่ แล้วแต่กรณี ยกเว้น ขณะร่วมกิจกรรมในเครื่องแบบให้ถือปฏิบัติตามลักษณะการเคารพของกิจกรรมนั้น ๆ

การแสดงความเคารพ คือ นักเรียนเข้ามาโรงเรียนในตอนเช้าต้องทำความเคารพครู ด้วยการไหว้ นักเรียนต้องสำรวมเมื่ออยู่ต่อหน้าคุณครู และต้องแสดงความเคารพคุณครูทุกครั้งที่คุณครู

หมวด 12 การแต่งกายของนักเรียน

1. เครื่องแบบนักเรียนชาย ม.ต้น-ม.ปลาย

- 1.1 เสื้อ เป็นแบบเสื้อเชิ้ตคอตั้ง แขนสั้นเพียงข้อศอก ใช้ผ้าโทเรขาวเกลี้ยงไม่บางจนเกินไป ผ่าอกตลอด มีسابเสื้อกว้าง 3 เซนติเมตร ใช้กระดุมขาวเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน

1 เซนติเมตร มีกระเป๋าดิคราวนมเบื้องซ้ายขนาดพอเหมาะกับตัวเสื้อ ไม่รัดรูป ไม่มีฝาปิด ค้ายที่ใช้เย็บใช้สีขาว ด้านหลังของเสื้อไม่มีจีบ ห้ามใช้ผ้ามัน ผ้าฝ้าย ผ้าดิบ ผ้าเนื้อหยาบ หรือผ้าที่ไม่สามารถจัดรูปทรงได้

1.2 กางเกง เป็นกางเกงทรงนักเรียน ใช้ผ้าโทเรสีดำ เนื้อเกลี้ยง ผิวไม่มัน หรือด้าน ไม่บางหรือหนาเกินไป ห้ามใช้ผ้ายีนส์ ผ้าเวสปอยส์ ผ้าเนื้อหยาบหรือผ้าที่ไม่สามารถสร้างรูปทรงได้ เมื่อใช้แล้วสีผ้าต้องไม่ซีดจาง ขนาดของความยาวของกางเกง ยาวถึงหัวเข่า สูงจากกึ่งกลางลูกสะบ้า หัวเข่าประมาณ 3 เซนติเมตร เมื่อยืนตรงส่วนกว้างของขากางเกงวัดห่างจากขา 8-12 เซนติเมตร ตามส่วนของขนาดปลายขาพับเข้าในกว้าง 5 เซนติเมตร ผ่าตรงส่วนหน้าโดยมีซิบซ่อนไว้ ในมีกระเป๋าดิคราวนมตามแนวตะเข็บกางเกงข้างละ 1 กระเป๋า เวลาสวมให้สวมทับชายเสื้อไว้ให้เรียบร้อย มีหูกางเกงไว้สำหรับสอดเข็มขัดรอบเอว 7 หู ชนิดหูเดียวเป็นผ้า และสีชนิดเดียวกับกางเกง ระยะระหว่างหูเท่ากัน หูลังสุดติดทับกับตะเข็บหลัง หูเป็นเส้นตรงกว้าง 1 เซนติเมตร ไม่มีกระเป๋าน้ำหรือกระเป๋าลัง ด้านหน้ามีจีบข้างละ 2-4 จีบ ขอบกางเกงไม่ต่ำกว่าได้สะคือจนเกินไปจัดให้เหมาะสม ไม่หลวมหรือไม่คับจนเกินไป

1.3 รองเท้าเป็นรองเท้าวางชนิดผูกเชือกสีดำ ร้อยสีเดียวกับรองเท้าและจะต้องไม่มีลวดลายใด ๆ รองเท้าต้องผูกเชือกให้เรียบร้อย ไม่มีหุ้มข้อ ไม่เหยียบทับสันรองเท้า

1.4 ถุงเท้าใช้ถุงเท้าสีขาวแบบธรรมดาหรือแบบลูกฟูกเรียบห้ามมีลวดลายห้ามพับม้วนหรือปล่อยต้นไปอยู่ที่ข้อเท้ายาวประมาณ 10-15 เซนติเมตร

1.5 เข็มขัดใช้เข็มขัดหนังสีดำ ไม่มีลวดลายกว้าง 3-4 เซนติเมตร ตามความเหมาะสมของขนาดนักเรียนหัวเข็มขัดเป็นโลหะสีเงินรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ามุมมนชนิดหัวกลัดมีปลอก 1 ปลอก ไม่ดัดแปลงหรือตกแต่ง

2. เครื่องแบบนักเรียนหญิง ม.ต้น-ม.ปลาย

2.1 เสื้อนักเรียนหญิงชั้นม.ต้นใช้ผ้าโทเรขาวเกลี้ยงไม่บางเกินไป ตัวเสื้อเป็นแบบคอพับในตัวพอสวมศีรษะ ได้สะดวก ปกหลังเป็นแบบทหารหรือวัดจากต้นคอลงไปไม่เกิน 12 เซนติเมตร ใช้ผ้า 2 ชั้น เย็บแบบเข้าถ้ำ แขนยาวเสมอข้อศอก ปลายจีบประกอบด้วยผ้า 2 ชั้น กว้าง 3 เซนติเมตร ความยาวและความกว้างของตัวเสื้อให้พอเหมาะกับลำตัว ไม่รัดเอว ริมขอบล่างด้านขวาติดกระเป๋ามีขนาดพองาม ปากกระเป๋าทับริมประมาณ 2 เซนติเมตร มีโบหูกระต่ายใช้ผ้าสีกรมท่า ชายเป็นสามเหลี่ยมกว้างไม่เกิน 10 เซนติเมตร ผูกคอแบบเงื่อนกะลาสี

2.2 เสื้อนักเรียนชั้น ม.ปลาย ใช้ผ้าโทเรขาวเกลี้ยงไม่บางจนเกินไปคอเจี๊ยะผ่าอกตลอด ที่อกทำเป็นสาบตลบเข้าข้างในกว้าง 3 เซนติเมตร แขนยาวเพียงเหนือข้อศอกเล็กน้อย ต้นแขนและปลายแขนมีจีบเล็กน้อย การสวมให้ชายเสื้ออยู่ในกระเป๋าดิคราวนมและให้มีเสื้อชั้นในชนิดคอกระเช้าสีขาวพับในปกติดอกชั้นหนึ่ง

2.3 กระโปรงปลายบานใช้ผ้าโทเรติกกรมทำเนื้อเกลี้ยง ไม่มีลวดลายด้านหน้า และด้านหลังพับเป็นจีบ ด้านละ 6 จีบ โดยหันจีบออกด้านนอกแต่ละจีบ 3 เซนติเมตร เกล็ดทับเอว ประมาณ 6-12 เซนติเมตร ยาวคลุมเข่า 5 เซนติเมตร วัดจากใต้เข่าลงมาชายกระโปรงพับเข้าด้านใน 5 เซนติเมตร ชายกระโปรงไม่แคบและไม่ผ่า เมื่อนั่งขัดสมาธิแล้วต้องคลุมเข่ามิดชิดไม่เย็บตะเข็บคูมี กระเป๋าช้าง 1 ใบ ไม่มีกระเป๋าลังกระเป๋าด้านหน้า

2.4 เข็มขัดสำหรับนักเรียนหญิงชั้น ม.ปลาย เป็นเข็มขัดหนังสีดำ ไม่มีลวดลายกว้าง 3-4 เซนติเมตร ตามความเหมาะสมกับตัวนักเรียนหัวเป็นแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า หัวกลัดใช้หนังสีดำหุ้ม เบาะหนังสีเดียวกัน ขนาด 1 เซนติเมตร สำหรับสอดปลายเข็มขัดคาดทับขอบกระโปรง

2.5 รองเท้าใช้รองเท้าหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย มีสายหนังรัดหลังเท้า ส้นสูงไม่เกิน 3 เซนติเมตร

2.6 ถุงเท้าถุงเท้าสีขาว ไม่มีลวดลาย เวลาสวมให้พับถุงเท้าลงมา 2 ชั้น กว้างประมาณ 3 เซนติเมตร ให้ขอบบนอยู่เหนือรองเท้า 4 เซนติเมตร

3. ทรงผมนักเรียนชาย

3.1 ทรงผมนักเรียนชาย ม.ต้น ม.ปลาย ให้ไว้ผมสั้นหรือยาวก็ได้หากไว้ผมยาว ด้านข้างและด้านหลังต้องยาวไม่เลยตีนผม เช่น แบบทรงผมรองทรง

3.2 ทรงผมนักเรียนหญิง ทรงผมนักเรียนหญิง ม.ต้น ม.ปลาย ให้ไว้ผมสั้นหรือผมยาวก็ได้มีไว้ผมยาวให้รวบให้เรียบร้อย

3.3 กำหนดการตรวจผม มีการตรวจผมในสัปดาห์แรกของเดือน นักเรียนไม่ควรตัดผมก่อนหรือหลังวันที่กำหนด ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการตรวจและเป็นระเบียบเรียบร้อย

3.4 กระเป๋านักเรียน นักเรียนทุกคนต้องมีกระเป๋าใส่หนังสือเรียนเป็นกระเป๋าเป้ กระเป๋านักเรียนแบบของโรงเรียน นอกนั้นห้ามใช้ ไม่ติดหรือประดับตกแต่งลวดลายต่าง ๆ

3.5 ห้ามนักเรียนใช้เครื่องประดับใด ๆ ตกแต่งเครื่องแบบนักเรียนหรือร่างกาย มาโรงเรียน ยกเว้น นาฬิกาข้อมือที่มีสายสุภาพ และสร้อยแขนพระ แต่จะต้องมีความยาวถึงหน้าอก ลงมาพอสมควร โดยเก็บไว้ในเสื้ออย่างมิดชิด ไม่เป็นการ โอ้อวด ทั้งนี้ต้องเป็นสร้อยสแตนเลส เส้นเล็ก 1 เส้น เท่านั้น ห้ามตกแต่งร่างกายด้วยเครื่องสำอางหรือสิ่งแปลกปลอมเพื่อเสริมสวย และห้ามนำโทรศัพท์มือถือ วิทยุติดตาม ชาร์จแบตเตอรี่ มาโรงเรียนหากเกิดการสูญหายโรงเรียน จะไม่รับผิดชอบ

4. การแต่งกายมาโรงเรียนตามโอกาสต่าง ๆ

4.1 การแต่งกายชุมนุมกิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ผู้บำเพ็ญประโยชน์ ลูกเสือ เหล่าสมุทร ให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของกิจกรรมนั้น

4.2 การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือวิสามัญ เครื่องแบบนักศึกษาวิชาทหาร เครื่องแบบ ชุมนุมเกษตรกรในอนาคคแห่งประเทศไทย ให้เป็นไปตามระเบียบการแต่งกายของกิจกรรมนั้น ๆ

เครื่องแบบพลศึกษา

1. กางเกงนักเรียนหญิงและนักเรียนชายใช้กางเกงวอร์มสีดำ มีเชือกผูกแบบข้างสี่เสด ข้างจัม ปักชื่อย่อ บ.บ.ว. ที่ปากกระเป๋าด้านซ้าย ห้ามตัดปลายจากกางเกงให้ใช้แบบของโรงเรียน
2. เสื้อนักเรียนชายและหญิงทั้งชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและปลาย คำแบบเสื้อ Polo shirt กระเป๋ापักเครื่องหมายของโรงเรียน ปักชื่อนามสกุลเหนือกระเป๋าด้วยไหมหรือด้ายสีน้ำเงินเข้มขนาด 0.5 เซนติเมตร นักเรียน ม.ต้น ติดป้ายบอกระดับชั้นเหนือชื่อนักเรียน ม.ปลาย ติดป้าย บอกระดับชั้นที่ปลายปกเสื้อด้านซ้าย
3. รองเท้านักเรียนชายทุกระดับชั้น ใช้สีดำ ถุงเท้าสีเสดปกเท้าสีขาวเหมือนเครื่องแบบ นักเรียน นักเรียนหญิงทุกระดับชั้นใช้รองเท้าผ้าใบสีขาว ไม่มีลวดลาย ไม่มีหุ้มข้อ และถุงเท้าสีขาว แบบนักเรียน

4. การสวมเครื่องแบบพลศึกษานักเรียนชายและนักเรียนหญิง ปล่อยชายเสื้อออกนอก กางเกง ชายเสื้อต้องยาวและห้ามตัดชายเสื้อ

โรงเรียนที่มีการติดต่อกับทางโรงเรียนทุกกรณี ไม่ว่าจะเป็วันเปิดทำการสอนปกติ หรือวันหยุดให้แต่งเครื่องแบบนักเรียน การแต่งกายนอกจากที่กล่าวแล้วหากจะเป็อย่างอื่นให้ครู อาจารย์ที่รับผิดชอบบันทึกเสนอขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นราย ๆ ไป

การแต่งกาย คือ นักเรียนจะต้องแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนบางบ่อ วิทยาคม ทั้งเครื่องแบบนักเรียนชาย ม.ต้น และ ม.ปลาย เครื่องแบบนักเรียนหญิง ม.ต้น และ ม. ปลาย การปักอักษรย่อบนเครื่องแบบนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ทรงผมนักเรียนชายและทรงผม นักเรียนหญิง เครื่องแบบพลศึกษา และการติดต่อกับทางโรงเรียน นอกเหนือจากในวันหยุดต้องเป็ เครื่องแบบนักเรียน

หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับวินัยนักเรียน

วินัย คือ เป็สิ่งสำคัญในการกำหนด ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ สำหรับควบคุม ความประพฤติทางกาย วาจา ของคนในสังคมให้เรียบร้อยดีงาม เป็แบบแผน อันหนึ่งอันเดียวกัน จะ ได้อยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุข ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ความหมายของวินัยไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2542, หน้า 21) ได้ระบุว่า วินัย หมายถึง ระเบียบกฎเกณฑ์ข้อตกลง ที่ได้กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการใ้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกัน เพื่อให้อยู่อย่างราบรื่นมีความสุข ความสำเร็จโดยอาศัยการฝึกใ้ปฏิบัติตนรู้จักควบคุมตนเอง

เจ้า มณีนวดี (ม.ป.ป., หน้า 167) กล่าวว่า ระเบียบวินัย หมายถึง แบบแผนของ ความประพฤติที่ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดขึ้นไว้เพื่อให้สมาชิกในโรงเรียนควบคุมตนเอง

ปราศญา กล้าผจญ และพอลา บุตรสุทธีวงศ์ (2550, หน้า 111) กล่าวว่า วินัย หมายถึง การควบคุมความประพฤติให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผน นอกจากนี้แล้ว วินัย ยังหมายถึง ลักษณะเชิงพฤติกรรมที่แสดงออกมาว่า สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในกรอบของวินัยตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายด้วย

วิเชียร วิทษอุดม (2550, หน้า 215) กล่าวว่า วินัยองค์การเป็นกระบวนการลงโทษ พนักงานที่ฝ่าฝืนกฎขององค์การ หรือมีผลการปฏิบัติงานอยู่ในเกณฑ์ที่แย่มากและต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไข ในหลายปีที่ผ่านมาผู้บริหารที่มุ่งเน้นเกี่ยวกับประสิทธิภาพการทำงานของ พนักงานหรือพฤติกรรมของพนักงานมักกล่าวว่า “คุณถูกไล่ออกแล้ว !” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้บริหาร คือ บุคคลที่ชี้ขาดการตัดสินใจและใช้วินัยองค์การ

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2550, หน้า 2) กล่าวว่า วินัย หมายถึง กฎเกณฑ์ข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติตาม หากฝ่าฝืนอาจต้องรับโทษ หรือวินัย หมายถึง การควบคุมความประพฤติของคนในองค์การให้เป็นไปตามแบบแผนที่พึงประสงค์ และวินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา หมายถึง ข้อบัญญัติที่กำหนดเป็นข้อห้ามและ ข้อปฏิบัติตามหมวด 6 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547

สมบูรณ์ สิงห์คำป้อม (2542, หน้า 36) กล่าวว่า วินัย หมายถึง คุณลักษณะที่อยู่ภายใน ตัวบุคคลที่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนที่กำหนดไว้โดยไม่ว่าเป็นการบังคับให้กระทำ

อรณพ อุ้นจะทำ (2541, หน้า 18) กล่าวว่า วินัย หมายถึง มาตรการที่สร้างขึ้นเพื่อให้ สมาชิกในสังคมต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่แต่ละสังคมกำหนดไว้ อาจเป็นทั้งการส่งเสริมให้ กระทำความดีหรือให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับหรืออาจเป็นการลงโทษ

เพทาย นิ่มนวล (2545, หน้า 11) ได้ให้ความหมายของวินัยไว้ว่าวินัยเป็นกฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับที่กำหนดขึ้น เพื่อเป็นหลักปฏิบัติและควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคม จุดประสงค์เพื่อให้คนในสังคมประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม เป็นแบบแผนอันหนึ่งอันเดียวกัน อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

จากความหมายดังกล่าวของ วินัย พอสรุปได้ว่า วินัย หมายถึง กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือ ข้อปฏิบัติ วินัยเป็นสิ่งที่จำเป็นที่สังคมต้องปฏิบัติตาม เพื่อความสงบสุข ความเจริญก้าวหน้า

ความสำคัญของวินัย

กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ (2548, หน้า 227-228) ได้กล่าวว่าวินัยเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนควบคุมดูแลตัวเองและตั้งคมอยู่ร่วมกันได้ด้วยความสงบสุข เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเรียน ทั้งยังเป็นการช่วยเตรียมตัวนักเรียนในการดำเนินชีวิตในอนาคต จะได้รู้จักใช้สิทธิเสรีภาพและความรับผิดชอบอย่างถูกต้อง ช่วยสร้างและรักษาความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียนเพราะหากขาดวินัยการดำเนินงานของโรงเรียนจัดเต็มไปด้วยอุปสรรค

อนุชิต วงศ์สกุล (2544, หน้า 11) กล่าวว่า วินัยเป็นกรอบแห่งความประพฤติของคน เป็นเครื่องมือในการควบคุมให้คนอยู่ในกรอบ ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ กติกาหรือข้อตกลงเปรียบดั่งเส้นด้ายที่ควบคุมจักรเย็บผ้าให้ดอกร่มไม่สวยงามเป็นพวงมาลัย หากขาดระเบียบวินัยแล้วสังคมจะไม่ร่มเย็นเป็นสุข

จากความสำคัญของวินัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า วินัยเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาคนให้มีวินัยในตนเองเป็นเครื่องช่วยแนะแนวทางความประพฤติของเด็กและการมีวินัยในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุปนิสัยของเด็ก

ประเภทของวินัย

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2529, หน้า 2-63) ได้จัดจำแนกระเบียบวินัยออกเป็น 3 ประเภท ดังปรากฏในเอกสารคำสอน ชุดการปลูกฝังและเสริมสร้างค่านิยมพื้นฐานการมีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ดังนี้

1. การมีระเบียบวินัยในการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนสามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติอย่างมีระเบียบแบบแผน มีเหตุผลและเป้าหมายในการเพิ่มพูนความรู้ เพื่อพัฒนาตนเอง โดยการจัดตารางเวลาไว้สำหรับศึกษาเล่าเรียนและการควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามตารางดังกล่าวได้ มีความตั้งใจเล่าเรียนอย่างสม่ำเสมอในทุก ๆ วิชา มีการเตรียมตัวอ่านบทเรียนมาก่อนที่จะถึงเวลาเรียนและทบทวนบทเรียนทุกครั้งภายหลังจากการเรียน เข้าเรียนตรงเวลา ไม่ลอกคำตอบจากเพื่อน อีกทั้งต้องไม่เปิดโอกาสหรือยินยอมให้เพื่อนลอกคำตอบในเวลาสอบ มีการเตรียมอุปกรณ์การเรียนอย่างครบถ้วนและพร้อมสำหรับการใช้อยู่ตลอดเวลา

2. การมีระเบียบวินัยในที่อยู่อาศัย หมายถึง การที่นักเรียนสามารถควบคุมตนเองโดยการประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในการรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบของบ้านเรือนที่อยู่อาศัย มีการจัดตกแต่งที่อยู่อาศัยให้น่าอยู่ไม่รับประทานอาหารในห้องนอน จัดแบ่งเนื้อที่ภายในบ้านให้เป็นสัดส่วนเหมาะสมต่อการทำกิจกรรมต่าง ๆ อีกทั้งต้องไม่คุย หัวเราะ จัดงานสังสรรค์ตลอดทั้งการเปิดโทรทัศน์เสียงดังรบกวนผู้อื่น

3. การมีระเบียบวินัยในสังคม หมายถึง การที่นักเรียนสามารถประพฤติปฏิบัติอย่างมีระเบียบแบบแผน ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงาม เคารพปฏิบัติตามกฎหมาย หรือข้อบังคับของสังคม รู้จักใช้สิทธิและหน้าที่ ละเว้น การใช้สิทธิโดยรับบริการและให้บริการที่เป็นไปตามลำดับก่อนหลัง อีกทั้งมีมารยาทในการใช้ถนน การขับจักรยานพาหนะ โดยกาปฏิบัติ ตามกฎจราจร และมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่เมื่อรู้เห็นการกระทำผิดระเบียบวินัยและกฎหมาย

ส่วนกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544, หน้า 100) ได้กล่าวถึงประเภทของระเบียบวินัยไว้ในเอกสารเสริมความรู้สำหรับครู กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยจริยศึกษา ดังนี้

1. ระเบียบวินัยภายนอก ได้แก่

1.1 การรักษาระเบียบวินัยในการบริโภค เช่น การรับประทานอาหารให้ถูกหลักอนามัย และสุขวิทยา รับประทานอาหารเป็นเวลา มีมารยาทเรียบร้อยในการรับประทานอาหาร

1.2 การรักษาระเบียบวินัยในการอุปโภค เช่น การรักษาร่างกาย เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และเครื่องใช้ให้สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย

1.3 การรักษาระเบียบวินัยต่อสถานที่ เช่น การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย ทั้งในสำนักงาน วัดวาอาราม สถานที่ราชการ และสาธารณะสถานต่าง ๆ โดยการประพฤติปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับของสถานที่นั้น ๆ

1.4 การรักษาระเบียบวินัยในการปกครอง เช่น การสร้างวินัยเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติเอาใจใส่กวดขัน โดยปรับปรุงระเบียบต่าง ๆ ให้มีมาตรฐานและถือปฏิบัติให้เป็นแบบอย่าง

2. ระเบียบวินัยภายใน ได้แก่

2.1 ระเบียบท่วงที เช่น การจัดทำทางท่วงทีให้มีความเหมาะสมทั้งแก่ฐานะและภูมิรู้ของตนเอง ไม่ดูหมิ่นผู้อื่นและไม่ทะนงตน

2.2 ระเบียบกิริยา เช่น การควบคุมอาการของร่างกายที่เคลื่อนไหวให้ปรากฏแก่คนทั่วไป โดยควบคุมและปรับปรุงกิริยาให้งดงาม มีความเป็นระเบียบ มีกิริยาดี สุภาพ อ่อนโยน มีการประพฤติปฏิบัติได้ถูกต้องตามกาลเทศะ

2.3 ระเบียบวาจา เช่น การพูดสมานไมตรี พูดไพเราะ พูดดีมีประโยชน์ ไม่พูดคำซึ่งเป็นเท็จ ส่อเสียด คำหยาบ และไม่พูดจาเพื่อเจ้อ

2.4 ระเบียบใจ เช่น การรู้จักที่จะควบคุมอารมณ์และจิตใจให้อยู่ในกรอบที่ดีงาม สรุปได้ว่า วินัยเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งที่จะนำวินัยมาใช้ในโรงเรียนหรือสถานศึกษา เพื่อควบคุม กำกับ พฤติกรรมของนักเรียนให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน

การสร้างและรักษาวินัย

อนุชิต วงศ์สกุล (2544, หน้า 16) กล่าวว่า การสร้างระเบียบวินัยควรยึดหลักประชาธิปไตย การสร้างวินัยตั้งแต่เริ่มแรกที่เด็กเข้ามาในสถานศึกษา ผู้มีบทบาทสำคัญในการสร้างวินัย คือ ครู ครูเป็นผู้ยกจิตวิญญาณของสัตว์โลก ครูควรทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี ครูควรส่งเสริม พัฒนาให้เด็กมีความใส่ใจในด้านศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม โดยไม่หลงไหลในวัตถุ และแล้วเห็นคุณค่าการรักษาเอกลักษณ์วัฒนธรรมอันดีงาม

พีระ สวัสดิ์ลักษณ์ (2547, หน้า 21) กล่าวว่า การรักษาวินัยในโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ระเบียบวินัยนับเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตความเป็นอยู่ทางสังคมในการปกครองระบอบประชาธิปไตย ครูจะต้องเป็นผู้แนะนำแนวทางการสร้างวินัยในโรงเรียน เพราะระเบียบวินัย เกิดจากรากฐานของประสบการณ์ในการเรียนรู้และสภาพสิ่งแวดล้อม ครูจะต้องเป็นผู้สร้างสิ่งเหล่านั้นให้แก่เด็กตั้งแต่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียนและเนื่องจากโรงเรียนเป็นศูนย์อบรมเด็ก ซึ่งมาจากครอบครัวที่ไม่ซ้ำแบบ การจำนวนมาก และเด็กก็มีความแตกต่างกันตามธรรมชาติอยู่แล้ว โรงเรียนจึงจำเป็นต้องกำหนดกฎระเบียบต่าง ๆ ขึ้นเพื่อให้ทุกคนปฏิบัติตามเพื่อความสุขของนักเรียนด้วยกันทุกคน

กาญจนา สีภาพสินธุ์ (2548, หน้า 8-9) ได้กล่าวว่า การปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองนั้น โรงเรียนต้องให้ความสำคัญ ได้แก่

1. ควรคำนึงถึงสิทธิและความรับผิดชอบของนักเรียนในการมีส่วนร่วมกับทางโรงเรียน ในการกำหนดกฎระเบียบของโรงเรียน สอนให้เด็กรู้จักตนเอง
2. ปรึกษาความมุ่งหมายตลอดจน วิธีดำเนินการด้านวินัย ควรเป็นเรื่องที่ทุกฝ่าย ทั้งผู้บริหาร ครูอาจารย์ นักเรียนและผู้ปกครองของนักเรียน มีความเห็นร่วมกัน เพื่อเป็นการง่าย ในการนำไปใช้บังคับ และเพื่อพัฒนาบุคลากรทุกฝ่ายไปพร้อมๆ กัน
3. กฎระเบียบที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้บังคับ จะต้องไม่เหตุผลเพียงพอและกำหนดขึ้นเท่าที่ มีความจำเป็น เชื่อให้กิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนดำเนินไปด้วยดี หากมีมากเกินไปก็จะต้องทำให้ โรงเรียนต้องการเวลาในการควบคุมดูแลมากขึ้น และทำให้นักเรียนรู้สึกถูกบีบบังคับหรือขาดเสรีภาพ อันจะทำให้เกิดความยุ่งยากเมื่อนำไปใช้บังคับ
4. นโยบายและวิธีการปกครองนักเรียนควรเขียนให้ปรากฏชัด และพิมพ์ลงในคู่มือ นักเรียน ครูและผู้ปกครองทุกปี
5. ควรมีการทบทวนและปรับเปลี่ยนกฎระเบียบต่าง ๆ ที่กำหนดไว้สำหรับใช้ ในห้องเรียนและในโรงเรียนอยู่เสมอ
6. ครูอาจารย์ในโรงเรียนจะต้องวางแผนการดำเนินการ และมีกิจกรรมที่เหมาะสม และน่าสนใจสำหรับนักเรียนทุกคน

7. ครูประจำชั้นและบุคคลอื่น ๆ มีหน้าที่ปฏิบัติ ใกล้เคียงนักเรียนโดยตรงจะต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจในรูปแบบการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของนักเรียน
 8. ควรมีการจัดระเบียบของชั้นเรียนให้ดี มีการทำความเข้าใจกับนักเรียนในเรื่องของงานหรือหน้าที่ที่นักเรียนต้องรับผิดชอบ
 9. ครูอาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องนักเรียน จะต้องตระหนกอยู่เสมอ ในเรื่องที่ดินมีส่วนร่วมอย่างยั่งยืนในการสร้างความรู้สึกของนักเรียนทุกคนที่มีต่อตนเองว่าเป็นคนดีมีคุณค่าเท่าเทียมกับคนอื่น
 10. ผู้บริหารและครูจะต้องมีความสุข ในการรักษาระเบียบวินัยในชั้นเรียนและในโรงเรียน เป็นไปตามที่ตกลงกันไว้ด้วยความจริงใจและยุติธรรม
- สรุปได้ว่า การสร้างวินัยต้องใช้หลักประชาธิปไตย โดยคำนึงถึงความถูกต้อง สมเหตุสมผล และใช้ได้จริง

การใช้วินัยในโรงเรียน

การใช้วินัยในโรงเรียนเป็นปัจจัยหลักที่ขาดหรือหรือด้วย ด้วยคุณดั่งกรอบปฏิบัติให้นักเรียนปฏิบัติตาม ความดูแลของครูอาจารย์ฝ่ายปกครอง ซึ่งสามารถจำแนกประเภทของวินัยที่ใช้ในโรงเรียนได้ดังนี้ (พนัส หันนาคินทร์, 2529, หน้า 249)

1. วินัยเฉียบขาดแบบทหาร วินัยแบบนี้เป็นการใช้ความกลัวเป็นเครื่องมือ นักเรียนจะทำดีเพราะกลัวการถูกลงโทษ เป็นการบังคับนักเรียนให้อยู่ในกรอบแบบทหารนั่นเอง ถ้าใครทำผิดก็ถูกทำโทษ ดังนั้น วินัยประเภทนี้มีผลดีคือ นักเรียนกลัวถูกทำโทษก็จะทำดีหรืออยู่ในวินัยที่ดี แต่ผลเสียก็คือ นักเรียนอาจจะทำดีต่อหน้าครู หรือชั่วครั้งชั่วคราวที่กลัวถูกทำโทษเท่านั้น แต่เมื่อลับหลังหรือห่างไกลครูก็จะทำผิดอีก เพราะการทำโทษแบบนี้เป็นการหยุดพฤติกรรมนักเรียนชั่วคราวเท่านั้น มิได้เปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนโดยสิ้นเชิงแต่อย่างใด จึงควรใช้วินัยประเภทมีน้อยที่สุด
2. วินัยแบบดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน เป็นการวัดหาแนวทางปฏิบัติที่สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงปัญหาการขัดแย้งระเบียบวินัย ซึ่งมีในลักษณะนี้บางที่สามารถจัดให้ได้ตามความพอใจของนักเรียนทุกอย่างไป เช่น นักเรียนชอบแต่งกายตามใจชอบมาโรงเรียน ชอบมาสาย หรือชอบเล่นการพนัน เหล่านี้ทางโรงเรียนคงยอมไม่ได้ ผลดีทำให้นักเรียนมีวินัยที่ดีได้ แต่ก็ต้องเลือกทำในบางเรื่องเท่านั้น
3. วินัยที่เกิดขึ้นจากการรู้จักความรับผิดชอบและเกียรติของตนเอง เป็นการพยายามสร้างให้นักเรียนนับถือเกียรติของตนเอง แล้วรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่จะรักษาเกียรตินั้นไว้ ผลดีที่นักเรียนจะมีวินัยที่ดีด้วยความสมัครใจ แต่จะฝึกได้ยากและต้องใช้เวลาพอสมควร

ดังนั้น การให้นักเรียนมีวินัยที่ดี อาจเลือกใช้ชีวิตประเภทใด ต้องคำนึงถึงผลดีผลเสีย สิ่งสำคัญ คือ วินัยในโรงเรียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนควบคุมตนเอง ปกครองตน และมีวินัยในตนเอง เป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่จะต้องพิจารณาความประพฤติ ให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง อยู่ในกฎ ระเบียบ เป็นตัวบังคับพฤติกรรม วินัยที่ดีจะต้องมีเสรีภาพ มีความรับผิดชอบและมีขอบเขต

ปัญหาและสาเหตุของการกระทำผิดวินัยของนักเรียน

การกระทำผิดวินัย เป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิดผลเสียแก่ผู้กระทำผิด และยังมีผลกระทบต่อผู้อื่น ต่อองค์กรและสังคม ซึ่งการกระทำผิดวินัยนักเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่ครู อาจารย์ บิดามารดา และบุคคลที่เกี่ยวข้องจะต้องศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดวินัยของนักเรียน

ดำรง ประเสริฐกุล (2542, หน้า 218-220) ได้กล่าวถึงการกระทำผิดวินัยของนักเรียนว่า ความผิดทางวินัยของนักเรียนที่พบบ่อย ๆ ก็คือ การละเมิดสิทธิของคนอื่น หรือละเมิดข้อบังคับของโรงเรียน เช่น การหยิบดินสอและยางลบของเพื่อนไปเป็นของตนเองโดยนำกลับไปบ้าน การหยิบหนังสือเพื่อนไป หรือการทำเสียงดังในขณะที่เรียนหนังสือในห้องเรียน โดยไม่มีเหตุผลอันควร

การแสดงความผิดวินัยของนักเรียนที่พบบ่อย ๆ อาจจะแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะแรก เป็นระยะเพียงกระซิบกระซาบในขณะที่เรียนหนังสือ หรือการไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูอาจารย์สั่ง

2. ระยะที่ 2 ระยะนี้เป็นระยะที่แสดงออกโดยเปิดเผย การแสดงออกโดยการส่งเสียงดังเวลาครูสอน คุยเสียงดัง หัวเราะในห้องเรียน แกล้งเพื่อนต่อหน้าครูอาจารย์ในชั้นเรียน

3. ระยะสุดท้าย ระยะนี้เป็นระยะที่แสดงความก้าวร้าวออกโดยเปิดเผย เช่น ใช้อาวุธขว้างปาเพื่อนขณะเรียน คำเพื่อนโดยออกเสียงดัง ๆ เขกศีรษะเพื่อนำเพื่อนหรือแสดงความไม่เคารพต่อหน้าครูอาจารย์โดยเปิดเผย เล่นการพนัน ขโมยของเพื่อน ทุกอาวุธมาโรงเรียน ชกต่อยกับเพื่อน

กอร์ดัน (Gorton, 1983, pp. 328-329) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการกระทำผิดวินัยของนักเรียนไว้ดังนี้

1. ปัญหาที่มีสาเหตุมาจากโรงเรียน ได้แก่

1.1 การสอนไม่ดี

1.2 จัดหลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน

1.3 ตารางสอนไม่ยืดหยุ่น

1.4 โปรแกรมการเรียนการสอนและโปรแกรมอื่น ๆ ไม่ปรับให้เหมาะสมกับพื้นฐาน

ความรู้ความสามารถของนักเรียน

2. ปัญหาที่มีสาเหตุมาจากตัวนักเรียนเอง ได้แก่
 - 2.1 นักเรียนไม่เข้าใจกฎระเบียบ
 - 2.2 นักเรียนไม่เข้าใจเหตุผลของการมีระเบียบการ
 - 2.3 งานการศึกษาของนักเรียนไม่ดี
 - 2.4 การไม่รู้จักเลือกคบเพื่อน
 - 2.5 นักเรียนมีเรื่องกระทบกระทั่งกันทางจิตใจ
 - 2.6 นักเรียนมีความรู้สึกขัดแย้งกับครู
3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพสิ่งแวดล้อมทั้งที่บ้านและชุมชน ได้แก่
 - 3.1 สภาพการใช้อำนาจของบุคคลและความสัมพันธ์ภายในบ้านไม่ดี
 - 3.2 บ้านอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการก่ออาชญากรรมบ่อย ๆ
 - 3.3 นักเรียนมีภาระต้องรับผิดชอบมากหรือต้องทำงานเลิกเกินไป
4. ปัญหาที่เกิดจากโรงเรียนที่มีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียน ได้แก่
 - 4.1 วิชาที่จัดให้เรียนยากหรือง่ายเกินไป
 - 4.2 วิชาที่ทางโรงเรียนจัดให้เรียนไม่ตรงกับความต้องการ หรือขาดความสนใจของนักเรียน
 - 4.3 การมอบหมายงานให้นักเรียนทำในชั้นเรียนอาจจะหนักเกินไป หรือเบาเกินไป
 - 4.4 เนื้อหาและกิจกรรมที่จัดไม่เหมาะสม
 - 4.5 การจัดที่นั่งเรียนไม่เอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี
 - 4.6 ไม่มีการสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนที่เป็นเด็กเรียนอ่อน
 - 4.7 ทักษะคิดของครูสอนนักเรียนอาจจะเป็นไปในทางที่ไม่ดี ขาดความอบอุ่นและที่พึง
 - 4.8 การประเมินผลขาดความยุติธรรม

สาเหตุของการขาดวินัยนักเรียน

สาเหตุของการขาดวินัยนักเรียนอาจพิจารณาได้จากสาเหตุต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาจากตัวนักเรียนเอง สืบเนื่องมาจากวิถีชีวิตของนักเรียนที่เข้า สภาวะทางอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปจากวัยเด็ก ทำให้อารมณ์และสภาพจิตใจเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ไม่ชอบที่จะร่วมกิจกรรมกับบุคคลในวัยอันนอกเหนือ ไปจากกลุ่มเดียวกับตน กลายเป็นช่องว่างระหว่างวัย ที่มาจากความขัดแย้งหรือโต้แย้งกับบุคคลอื่น ที่มีอายุของตนเอง ความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ เช่น ขาดความเชื่อมั่นหรือความมั่นใจในตนเอง บรรณานาที่จะเรียนรู้สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ อันนอกเหนือไปจากตำราเรียนความสนใจในการเรียนลดลงจนถึงขั้นสออบตก ด้วยเกิดใส่ใจในกิจกรรมอื่น ๆ

แทนความสนใจในเรื่องเพศตรง การแต่งกายตามแฟชั่นนิยม นักร้องนักแสดง ตลอดจนเทคโนโลยีใหม่ๆ แทน

2. ปัญหาจากเพื่อน เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นแล้วนักเรียนจะสนใจและใส่ใจกับเพื่อนยิ่งกว่าสิ่งอื่นไม่ได้ใส่ใจกับความถูก เพราะว่ามันสนุกสนานในกิจกรรมที่ทำร่วมกันมากกว่า ซึ่งแน่นอนว่าหากรู้จักคิด โดยช่วยกันคิดและช่วยกันทำในสิ่งที่ถูกต้องและสังคมยอมรับแล้ว ปัญหา นักเรียนวิวาทกันจนถึงขั้นร่วมกันขกตีกันเป็นกลุ่มหรือ โรงเรียน ย่อมไม่เกิดขึ้นและไม่ก่อให้เกิดปัญหาให้โรงเรียนต้องแก้ไขอีกต่อไป

3. ปัญหาจากครู ทักษะคติของครูที่มีต่อสิ่งสำคัญ อาจเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ไม่มีความสุขในโรงเรียน อันมีผลมาจากสภาพห้องเรียนที่ไม่น่าสนใจ ความสนใจ และใส่ใจของครูที่มีต่อนักเรียนอย่างทั่วถึง วิธีการสอนของครู ความเข้าใจในวิชาที่ครูสอน ตลอดจนการแตกแยกแบ่งกลุ่มของครูในโรงเรียนด้วยกันจนนักเรียนสังเกตเห็นได้

4. ปัญหาจากครอบครัวและสภาพแวดล้อม ครอบครัวหรือบ้านเป็นปัจจัยสำคัญของนักเรียนซึ่งมีผลกระทบต่อนักเรียน กล่าวคือหากบ้านหรือครอบครัวให้ความอบอุ่นและสนใจในตัวนักเรียนย่อมทำให้นักเรียนมีความเข้มแข็งทางจิต บังเกิดความพร้อมทางอารมณ์และเชื่อมั่นในตนเอง กรอบกับสภาพแวดล้อมที่ดีย่อมจะส่งเสริมให้นักเรียนมีหลักฐานทางจิตใจที่ดี มีโลกทัศน์และวิสัยทัศน์ที่ดีต่อไปในอนาคต

5. สภาพสังคมส่วนรวมของบ้านเมือง เป็นที่แน่นอนว่าหากสภาพสังคมส่วนรวม ของประเทศชาติดำรงสู่ความเป็นสังคมสมานฉันท์อย่างแท้จริงแล้ว ย่อมทำให้สภาพบ้านเมืองสงบสุข ขณะเดียวกันสภาพสังคมส่วนรวมวุ่นวายสับสนไปด้วยความแตกแยกแบ่งแยกและแข่งขันกันตลอดเวลา ก็จักเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่นักเรียนให้ได้รับรู้และรับทราบด้วยมีตัวอย่างจากผู้ใหญ่ที่ขาดระเบียบและไร้วินัยเป็นจำนวนมาก

จากที่กล่าวมาข้างต้น ปัญหาสาเหตุของการขาดวินัยอาจมาจาก ปัญหาจากตัวนักเรียนเอง ปัญหาจากเพื่อน ปัญหาจากครู ปัญหาจากครอบครัวและสภาพแวดล้อม และสภาพสังคมส่วนรวมของบ้านเมือง ซึ่งปัญหาเหล่านี้อาจเป็นสาเหตุให้นักเรียนขาดวินัยในโรงเรียน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับวินัยนักเรียน

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง เชื่อว่าการเกิดวินัยแห่งตนของบุคคลจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา จุดเริ่มต้น คือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา หรือผู้เลี้ยงดู อันจะนำไปสู่ความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งสินีนาฏ สุทธิจินดา (2543, หน้า 20-21 อ้างถึงใน สาวิณี กะตะศิลา, 2557, หน้า 34-35) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเกิดวินัย

ในตนเอง โดยยึดแนวทฤษฎีที่สำคัญ 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mower) ซึ่งว่าด้วยกำเนิดของการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยในตนเอง และทฤษฎีของเพคและแฮวิกเฮิสต์ (Peck & havighurst) ซึ่งว่าด้วยพัฒนาการของแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือการมีวินัยในตนเอง โดยยึดการควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกเป็นหลัก ซึ่งมีหลักการสำคัญดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ (Mower) การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้น นักจิตวิทยาทั้งหลายเชื่อว่าจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา สิ่งสำคัญคือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู อันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถในการให้รางวัลตนเองหรือความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมาเรอร์ได้อธิบายว่าทารกหรือเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้เลี้ยงดูตน โดยที่การเรียนรู้นี้จะเกิดในภาพอันเหมาะสมเท่านั้น การเรียนรู้ของทารกหรือเด็กนี้จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็ก คือ บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูซึ่งเป็นผู้ที่บำบัดความต้องการของทารก เช่น หิวก็ได้ดื่มนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ขุกกั๊กก็มีผู้ปัดให้ ฯลฯ เมื่อทารกได้รับการบำบัดความต้องการก็จะรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุข ความรู้สึกของทารกนี้จะรุนแรงมาก และติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารก ไปจนเติบโตขึ้น การที่ทารกได้รับการบำบัดความต้องการจนรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุขนั้น สิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์นี้อยู่เสมอทุกครั้งก็คือการปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูในขณะที่มาปรนนิบัติเด็ก การบำบัดความต้องการของเด็กกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูเป็นสิ่งควบคู่กันเสมอในการรับรู้ของเด็กจึงถ่ายทอดมายังบิดามารดา ทำให้ การปรากฏตัวของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูก่อให้เกิดความพอใจและความสุขแก่เด็กได้ เด็กจึงเกิดความรักและพอใจในบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน ซึ่งเมาเรอร์เชื่อว่าการรักและพอใจบิดามารดานั้นจะต้องเกิดจากการเรียนรู้เช่นนี้โดยมีความสุข ความพอใจที่ได้รับการบำบัดความต้องการมาก่อน ถ้าไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ในเด็ก เช่น เมื่อหิวก็ไม่ได้กิน หรือได้กินยามไม่หิว เด็กก็จะไม่เกิดความรักและพอใจในบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน ที่จะเรียนรู้ที่จะรักและพอใจบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน นั่นก็คือ บุคคล ที่สำคัญต่อการเรียนรู้เริ่มแรกของทารกหรือเด็กก็คือ บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูซึ่งอาจจะเป็นบิดามารดาหรือผู้อื่นก็ได้

ความรักและความผูกพันของเด็กก็นำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอน หรือ การเลียนแบบผู้ที่ตนรักและพอใจ กล่าวคือ จากความรักและพอใจของเด็กของเด็กที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู จึงทำให้เมื่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูมีการอบรมสั่งสอนเด็กหรือมีการกระทำหรือ พูดยาอะไรก็จะเกิดการทำตามหรือเลียนแบบคำพูด หรือการกระทำตามที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูสั่งสอน หรือตามที่เห็นบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูกระทำ ซึ่งการกระทำของเด็กเช่นนี้จะทำให้เขาเกิดความสุข ความพอใจได้เอง อันเป็นลักษณะการให้รางวัลและชมเชยตนเองโดยบุคคลไม่ได้หวังผล

จากภายนอก การเลียนแบบผู้เลี้ยงดูตนของเด็กจะทำทั้งที่ดีและไม่ดีเท่า ๆ กันตรงไปที่ลักษณะนั้น เป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้เลี้ยงดูสูบบุหรี่เสมอเมื่อเด็กสูบบุหรี่บ้างก็จะมี ความสุขความพอใจ เพราะเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักตนพอใจมาก่อน ความสามารถในการให้ รางวัลตนเองนี้ เมารอร์เชื่อว่าเป็นลักษณะที่แสดงถึงการบรรลุนิติภาวะทางจิตของบุคคลนั้น โดยจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่อายุประมาณ 8-10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์ เมื่อเติบโต เป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ที่บรรลุนิติภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์ จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะควบคุมตนให้ ปฏิบัติตนอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ในการโต้ตอบเมื่อเกิดความคับข้องใจ เมื่อเกิดความกลัว ในการมีความรักและการมีอารมณ์ต่าง ๆ ฯลฯ ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเองหรือ ขาดการควบคุมตนเองก็เพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารก จึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้ง ชั่งใจในการกระทำและกลายเป็นผู้ทำผิด กฎเกณฑ์และกฎหมายของบ้านเมืองอยู่เสมอ ในรายที่รุนแรงอาจกลายเป็นอาชญากรเรือร้งหมดโอกาสที่จะแก้ไข

ดังนั้น จากทฤษฎีของเมารอร์ การเกิดวินัยในตนเองนั้น พื้นฐานที่ดีคือความสัมพันธ์ ระหว่างทารกกับมารดา โดยมีความรัก ความห่วงใยซึ่งกันและกัน ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอน เพื่อเติบโตขึ้นและพัฒนาขึ้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจิตสำนึกนั้นจะแสดงพฤติกรรมที่ดีงามสืบต่อไป ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือการมีวินัยในตนเองของเพคและแฮวิกเฮิสต์ (Peck & Havighurst) เชื่อว่าการควบคุมของอีโก (Ego-control) และการควบคุมของซูเปอร์อีโก (Super ego-control) ร่วมกันช่วยให้เกิดความต้องการแสดงพฤติกรรมเพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุสมผล นักทฤษฎีทั้งสองเห็นว่าพลังควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกในบุคคลจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และบุคคลแต่ละคนจะมีพลังควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกในระดับที่ไม่เท่ากัน อันเนื่องมาจากการได้รับความรู้ทางจริยศึกษาที่ทำให้ทราบถึงผลที่จะเกิดจากการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในแต่ละบุคคลจะมีระดับไม่เท่ากัน ซึ่งจะส่งผลไปยังการมีวินัยในตนเอง หรือการควบคุมของอีโก และซูเปอร์อีโกที่ต่างระดับกัน ดังนั้นนักทฤษฎีทั้งสองจึงได้จำแนกลักษณะของบุคคลออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

2.1 พวกปราศจากจริยธรรม (Amoral person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของ อีโกและซูเปอร์อีโกที่น้อยมาก โดยบุคคลจะเป็นผู้ที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว โดยที่ไม่เรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่น เป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และจะกระทำการต่าง ๆ อย่างไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้ถูกควบคุมโดยความเห็นแก่ตัวของตนเองและเป็นผู้ขาดวินัย ในตนเองหรือมีน้อยมาก

2.2 พวกเอาแต่ได้ (Expedient person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกน้อย แต่พลังควบคุมของซูเปอร์อีโกมีมากขึ้น แต่ก็ยังจัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อย บุคคล

ประเภทนี้จะยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และกระทำทุกอย่างเพื่อความพอใจและผลได้ของตนเอง เป็นคนที่ไม่จริงใจจะยอมอยู่ใต้การควบคุมของผู้มีอำนาจถ้าจะทำให้เขาได้รับผลที่ต้องการได้ เป็นผู้ที่มิวินัยในตนเองน้อย ลักษณะนี้จะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้นและในคนบางประเภท จะติดตัวไปจนตลอดชีวิต

2.3 พวกคล้อยตาม (Conforming person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของ อีโก้ต่ำเหมือนคน 2 ประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มากกว่า คือ อยู่ในระดับ ปานกลางค่อนข้างมาก คนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลัก และคล้อยตามผู้อื่น โดยไม่ต้องไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม เป็นผู้ที่มิวินัยในตนเองระดับปานกลาง แต่ไม่แน่นอน

2.4 พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล (Irrational conscientious person) หมายถึง บุคคล ที่มีพลังควบคุมของอีโกปานกลาง แต่มีพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มาก จนเป็นผู้ที่ยอมรับ กฎเกณฑ์และค่านิยมทางสังคมเข้าไปเป็นลักษณะของตนเองจะเป็นผู้ที่ทำตามกฎเกณฑ์และ กฎหมายอย่าง ยึดมั่นและมีศรัทธา เป็นผู้ที่ถูกควบคุมโดยค่านิยมและปทัสถานของสังคม เป็นผู้ที่มิ วินัยในตนเองค่อนข้างมากแต่ยังไม่สมบูรณ์ บุคคลประเภทนี้จะทำตามกฎอย่างเคร่งครัด โดยเห็นว่า กฎเกณฑ์นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์ แม้จะก่อให้เกิดผลเสียแก่ผู้อื่นก็ไม่สนใจ บุคคลประเภทนี้จะเป็นหลัก ของชุมชน เพราะมีความมั่นคงในความเชื่อและการกระทำ คนอื่นเห็นได้ง่าย แต่การขาดความยืดหยุ่น อย่างมีเหตุผลของคนประเภทนี้จึงยังเป็นคนประเภทที่ไม่สมบูรณ์ทางจริยธรรม

2.5 พวกเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล (Rational altruistic person) คือ บุคคลที่มีพลัง ควบคุมของอีโก้มากและพลังควบคุมของซูเปอร์อีโก้มากด้วย จนเกิดสมดุลระหว่างการปฏิบัติตน ตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความสมเหตุสมผล โดยเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลัก บุคคลประเภทนี้ มีความสามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผล มิได้ตกอยู่ในอิทธิพลของกลุ่มในสังคมหรืออยู่ใต้อิทธิพล ของกฎเกณฑ์อย่างปราศจากเหตุผล เป็นผู้ที่มิวินัยในตนเองสูงมาก จะเป็นผู้ที่ตระหนักถึงผลของ การกระทำของตนต่อผู้อื่น ก่อนจะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างมีเหตุผลเพื่อผู้อื่น พร้อมทั้งจะร่วมมือ กับสังคม มีความรับผิดชอบและให้ความเคารพเพื่อนมนุษย์โดยทั่วไป มีความต้องการที่จะเสียสละ และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม บุคคลประเภทนี้มีไม่มากนักในแต่ละสังคม แต่นักทฤษฎีทั้งสอง เชื่อว่าเป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาถึงขีดสุดของมนุษย์

ทฤษฎีการปรับตัวพฤติกรรม (Behaviour modification theory)

การปรับพฤติกรรม (Behaviour modification) คือการนำเอาหลักการและทฤษฎีต่าง ๆ ทางจิตวิทยาที่ได้ผ่านการวิจัย ทดสอบแล้ว มาใช้ในการศึกษาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยวิธีการ อย่างเป็นระบบ และเป็นวิทยาศาสตร์ โดยเทคนิคในการปรับพฤติกรรมซึ่งมีวิธีการหลัก ๆ 4 วิธี คือ

การควบคุมตนเองและการบังคับตนเอง คือการที่บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรม หรือการกระทำของตนเองได้ โดยที่เขาสามารถเลือกพฤติกรรมเป้าหมาย และกระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมายนั้นด้วยตัวเอง การควบคุมตนเองและการบังคับตนเองถือว่าเป็นเป้าหมายสำคัญของการปรับพฤติกรรม เพราะการปรับพฤติกรรมมุ่งหมายที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ให้เกิดเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยเขาสามารถบังคับและควบคุมตัวเองได้ ให้ประพฤติปฏิบัติหรือกระทำแต่ในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม จึงถือว่าเป็นบรรลุเป้าหมายของการปรับพฤติกรรม การปรับพฤติกรรม โดยการพัฒนาการควบคุมตนเองนั้น เราสามารถนำเอาเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ได้หลายประการ เช่น การควบคุมสิ่งเร้าไม่ให้มากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม การสังเกตตนเองในพฤติกรรมที่แสดงออกต่าง ๆ และหมั่นย้ำยัง การเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองในเรื่องพฤติกรรมที่ถูกต้อง และการพัฒนาความรับผิดชอบให้มากขึ้นหรือในระดับที่สูงขึ้น

การสร้างพฤติกรรมใหม่ เป็นเทคนิคสำหรับใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ โดยการเสริมแรงต่อพฤติกรรมที่คาดว่าจะนำไปสู่พฤติกรรมที่ต้องการ เช่น ต้องการมาทำงานเช้ากว่าเดิม หรือทำงานให้มีความผิดพลาดน้อยลง โดยดำเนินการตามขั้นตอน คือ ขั้นแรกเลือกพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้น ขั้นตอนที่สอง เลือกตัวเสริมแรงทางบวกที่เหมาะสม ขั้นตอนที่สาม ลงมือปฏิบัติแต่งพฤติกรรมพร้อมกับการให้การเสริมแรง คือ การให้รางวัล ในพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างเหมาะสม และให้การลงโทษในพฤติกรรมที่บกพร่อง แต่ทั้งนี้ มีวิธีหนึ่งที่น่าสนใจ คือ เทคนิคการเลียนแบบ ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้โดยอาศัยการสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบซึ่งได้แก่พฤติกรรมที่เป็นตัวอย่างที่ดี ซึ่งพฤติกรรมของตัวแบบสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ให้แก่ตนเองหรือบุคคลที่เราต้องการสร้างพฤติกรรมได้

การลดพฤติกรรม หมายถึง การตัดทอนหรือลบพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกไป ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวอาจจะสร้างปัญหาและความเดือดร้อนให้ตัวเองและผู้อื่นได้ซึ่งเราสามารถใช้นิเทศต่าง ๆ เช่น การลงโทษ ซึ่งผู้ลงโทษจะต้องเข้าใจหลักการในการลงโทษ ดังนี้

ถ้าจะลงโทษต้องลงโทษให้รุนแรงที่สุดโดยพิจารณาให้เหมาะสมกับประสพการณ์ของแต่ละบุคคลว่าเคยได้รับโทษสถานใดมาแล้ว

การลงโทษไม่ควรเพิ่มโทษอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เพราะอาจทำให้ผู้ถูกลงโทษค่อย ๆ ปรับตัวและทนต่อการลงโทษได้ จนทำให้การลงโทษไม่ได้ผล

ลงโทษทันทีและทุกครั้งที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ปรากฏขึ้นควรให้แรงเสริมแก่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ควบคู่กันไปด้วย

การเพิ่มพฤติกรรมหรือคงพฤติกรรมไว้ เมื่อมีการสร้างพฤติกรรมให้กับบุคลากร แล้วสิ่งที่สำคัญยิ่ง คือ การธำรงรักษาพฤติกรรมให้คงอยู่ถาวรหรือนานที่สุด ซึ่งคงต้องอาศัยหลักการเสริมแรงในทางบวกเป็นหลัก แต่หากจำเป็นอาจเสริมแรงในทางลบก็ได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การเสริมแรงทางบวก คือ สิ่งเร้าที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ และส่งผลต่อพฤติกรรมที่จะดำรงอยู่ กล่าวคือ เกิดการตอบสนองที่จะมีพฤติกรรมนั้น ๆ บ่อยขึ้น

แรงเสริมทางลบ คือ สิ่งเร้าหรือสถานการณ์ที่บุคคลไม่พึงพอใจ ซึ่งบุคคลอาจหลบเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงได้ด้วยการทำงานพฤติกรรมบางอย่าง บุคคลจะกระทำพฤติกรรมนั้นมากขึ้น ถ้าเขาเชื่อว่าจะช่วยให้เขาหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาได้ หลักของการเสริมแรงทางลบก็คือ การให้สิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจตลอดเวลาเพื่อจะได้แสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจนั้น

ทฤษฎีความขัดแย้งของแมรี พาร์คเกอร์ (Mary parker)

เมื่อนักเรียนในห้องกระทำผิด ครูก็มักจะใช้การตีเป็นการลงโทษนักเรียน เมื่อเด็กกระทำผิดในวัยไร้เดียงสา (อายุต่ำกว่า 9 ขวบ) เด็กยังไม่เข้าใจเหตุผลแต่เด็กโตมาพอสมควรอธิบายให้เหตุผลแก่เด็กเมื่อเป็นเช่นนี้จึงเกิดคำถามขึ้นในใจว่าถ้าห้ามครูตีเด็กแล้ว จะลงโทษด้วยวิธีการใด แมรี พาร์คเกอร์ ได้เสนอแนวทางในการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างบุคคลในองค์กรไว้ 4 แนวทาง ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ในการปกครองนักเรียนดังนี้ (สังคม วงศ์พินิจ, 2548, หน้า 40 อ้างถึงใน ปริดิษฐ์ จันทราทานตานันท์, 2556, หน้า 42)

1. Domination คือ การใช้กำลังที่เหนือกว่าเข้าบังคับให้ยอมทำตาม เช่น การริบของเล่น เมื่อนักเรียนนำมาเล่นในเวลาเรียน และจะคืนให้เมื่อทำงานหรือเรียนเสร็จแล้ว
2. Compormise คือ การไกล่เกลี่ยประนีประนอมให้ยอมความโดยใช้เหตุผลต่าง ๆ เช่น เมื่อนักเรียนทะเลาะวิวาทกัน ควรชี้แจงให้ได้รับฝ่ายสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบของตน ให้รู้จักการอภัยซึ่งกันและกัน
3. Integration คือ บูรณาการประสานประโยชน์โดยการเสนอข้อแลกเปลี่ยน โดยการที่ครูยอมให้ในสิ่งที่นักเรียนต้องการเป็นการแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่คุณต้องการ เป็นการพบกันคนละครึ่งทาง เช่น ถ้านักเรียนทำตัวเรียบร้อยหรือทำงานเสร็จเร็วครูจะเล่นให้ฟัง
4. Avoid คือ การนิ่งเฉยไม่สนใจให้เวลาสลายปัญหาไปเอง เช่น การที่นักเรียนบางคนทำตัวเกรเพื่อเรียกร้องความสนใจ ถ้าครูไม่สนใจนักเรียนก็จะทำเช่นนั้นอีก แต่ครูทำเฉยพฤติกรรมนั้นก็หายไปเอง

สรุป การที่เด็กจะมีวินัยตามแนวคิดทฤษฎีการสร้างวินัยนั้น ต้องปลูกฝังตั้งแต่แรกเกิดอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษามัธยมศึกษาเป็นการพัฒนาให้เด็กมีระเบียบวินัย โดยผู้ที่เกี่ยวข้องทางผู้บริหาร ครู บิดามารดา ผู้ปกครองต้องให้การดูแลอบรมสร้างความรู้

ความเข้าใจและทัศนคติที่ดีในการสร้างวินัยในตนเองและปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีงามให้แก่เด็กได้ประพฤติตามได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ประเภทสัมภาษณ์ (Interview)

ความหมายวิจัยเชิงคุณภาพ

สมุทรา ชำนาญ (2557, หน้า 245) ให้ความหมายไว้ว่า วิจัยเชิงคุณภาพเป็นการวิจัยที่มุ่งเน้นการหาความรู้ความจริงไม่เน้นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นตัวเลขหรือจำนวนแต่จะเน้นที่การสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสัมภาษณ์กลุ่มเพื่อเป็นการค้นคว้าวิจัยในการค้นคว้าหาความรู้ ความจริงอย่างใกล้ชิดกับสภาพปัญหาใช้วิธีการสังเกต การพูดคุย และการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล จนเกิดความไว้วางใจที่จะเปิดเผยข้อมูลความเป็นจริงให้รู้ได้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538, หน้า 257) ให้ความหมายไว้ว่า วิธีศึกษาปรากฏการณ์จากสภาพแวดล้อมตามความเป็นจริงในทุกมิติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจปรากฏการณ์นั้น ส่วนใหญ่เป็นการหาข้อมูลทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งไม่อาจจัดทำในรูปแบบปริมาณได้

ดังนั้นการวิจัยเชิงคุณภาพ หมายถึง การวิจัยที่มุ่งเน้นการหาความรู้ความจริงโดยศึกษาจากสภาพแวดล้อม ไม่เน้นข้อมูลเป็นตัวเลข เน้นการสังเกต การสัมภาษณ์เชิงลึกและการสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม

การสัมภาษณ์ (Interview) การสัมภาษณ์เป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้ปากและเสียง ซึ่งผู้สัมภาษณ์สามารถอธิบาย ทำความเข้าใจกับผู้ให้ข้อมูลได้โดยตรง รวมทั้งมีโอกาสสังเกตกริยาท่าทางน้ำเสียงและองค์ประกอบอื่น ๆ ของผู้ให้ข้อมูล (สมโภชน์ เอนกสุข, 2559, หน้า 74) ผู้รวบรวมข้อมูลมีโอกาสพบปะสนทนากับผู้ให้ข้อมูล อดทำแบบเป็นทางการ หรือแบบไม่เป็นทางการก็ได้

หลักการสัมภาษณ์

ในการสัมภาษณ์ผู้รวบรวมข้อมูลควรดำเนินการดังนี้

1. ผู้รวบรวมข้อมูลควรกำหนดจุดมุ่งหมายของการสัมภาษณ์ให้ชัดเจน เตรียมแนวคำถามแบบบันทึกตลอดจนอุปกรณ์อย่างอื่นที่ต้องใช้ในการสัมภาษณ์ให้พร้อม หากต้องสัมภาษณ์ในประเด็นที่มีความซับซ้อนหรือมีคำถามจำนวนมากควรมีการทดลองสัมภาษณ์ก่อนการสัมภาษณ์จริงเพื่อทดสอบความชัดเจนของคำถามและเวลารวมที่ใช้ในการสัมภาษณ์ซึ่งไม่ควรเกิน 2 ชั่วโมง เพราะผู้ถูกสัมภาษณ์จะมีความเหนื่อยล้าทำให้ข้อมูลที่ได้ อาจไม่มีคุณภาพเพียงพอ

2. ควรมีการติดต่อนัดหมายผู้ถูกสัมภาษณ์ล่วงหน้ากำหนดช่วงเวลาที่จะใช้สัมภาษณ์ สถานที่และวิธีการสัมภาษณ์และต้องให้ผู้ถูกสัมภาษณ์รู้สึกสะดวกเต็มใจไม่รู้สึกว่าคุณบังคับ
3. ขณะสัมภาษณ์ต้องสร้างบรรยากาศที่ดีก่อน เป็นกันเอง และชี้แจงให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ทราบว่าตามผลการสัมภาษณ์ไปอย่างไร ให้คำรับรองว่าจะไม่ทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เสื่อมเสียหรือเดือดร้อน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เต็มใจให้ข้อเท็จจริงมากที่สุด
4. ในขณะที่สัมภาษณ์ควรตั้งคำถามทีละคำถามใช้เวลารอคำตอบไม่เร่งรีบและไม่ใช้คำถามนำหรือชี้แนะ ต้องแน่ใจว่าผู้ถูกสัมภาษณ์เข้าใจคำถามทุกคำถามก่อนตอบ คำถามต้องตรงประเด็น ใช้ภาษาง่าย สื่อความหมายชัดเจน และเป็นคำถามที่ผู้ถูกสัมภาษณ์มีข้อมูล เมื่อได้ฟังคำตอบไม่ควรแสดงอารมณ์หรือปฏิกิริยาใด ๆ เช่น การแสดงความเห็นด้วยหรือขัดแย้งกับคำตอบ เพราะอาจมีผลต่อการตอบคำถามต่อไป หากจำเป็นต้องตั้งคำถามเพื่อสืบหาความจริงหรือถามลึกลงไปหรือเป็นเรื่องที่อาจมีผลกระทบ ควรชี้แจงและขออนุญาตรวมทั้งต้องกระทำด้วยความสุภาพ ไม่แสดงลักษณะอาการเร่งรีบหรืออยากรู้อยากเห็นจนผู้ถูกสัมภาษณ์รู้สึกอึดอัดที่จะให้ข้อมูล
5. ผู้รวบรวมข้อมูลควรจดบันทึกการสัมภาษณ์ทันทีเพราะอาจลืมได้ พยายามจดบันทึกให้เร็วและไม่แสดงความกังวลกับการจดบันทึก ส่วนผู้ถูกสัมภาษณ์ควรมีจังหวะในการพูด หากจะใช้เครื่องบันทึกเสียงหรืออุปกรณ์อย่างอื่นช่วยจะต้องขออนุญาตและต้องให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ยินยอมก่อนจึงใช้ได้ ห้ามลักลอบบันทึกการสัมภาษณ์โดยเด็ดขาดเพราะเป็นการผิดจรรยาบรรณ และถือเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

รูปแบบคำถามในการสัมภาษณ์

รูปแบบของคำถามในการสัมภาษณ์ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันแบ่งออกเป็น 3 แบบ ตามลักษณะคำถาม คือ คำถามแบบกำหนดคำตอบ คำถามแบบปลายเปิด และคำถามแบบมาตราประมาณค่า การสร้างแนวคำถามในการสัมภาษณ์มีหลักการสำคัญเกี่ยวกับการเตรียมคำถาม ดังนี้

1. คำถามเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับปัญหาวิจัยและตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. คำถามเหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้ถูกสัมภาษณ์และลักษณะข้อมูลที่ต้องการ
3. ระบุสถานที่ชัดเจน ไม่กำกวม ไม่มีความหมายโดยนัย
4. ไม่ใช่คำถามนำหรือคำถามชักจูงความคิดผู้ตอบ
5. ถามในสิ่งที่ผู้ตอบรู้หรือมีข้อมูลหรือมีหน้าที่รับผิดชอบ
6. คำถามไม่ทำให้ผู้ตอบรู้สึกต่อต้านโรงเรียนหรือบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
7. ไม่ควรตั้งคำถามที่จะได้คำตอบไม่ตรงความตามความจริง
8. ใช้คำถามหลักและคำถามขยายเพื่อให้ได้คำตอบที่กระจ่างและชัดเจนที่สุด

ข้อดีและข้อจำกัดของการรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์

ข้อดี

1. สามารถระดมคำถามในประเด็นสำคัญ จนได้รายละเอียดลึกซึ้งและครบถ้วนสมบูรณ์
2. ได้ข้อมูลย้อนกลับจากผู้ถูกสัมภาษณ์ขณะทำการสัมภาษณ์
3. ผู้รวบรวมข้อมูลสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีก่อนการสัมภาษณ์ทำให้ได้รับความไว้วางใจ

ความไว้วางใจ

4. เหมาะสำหรับผู้ให้ข้อมูลที่ไม่สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาได้ด้วยการเขียน
5. เหมาะกับข้อมูลที่เป็นเรื่องลับหรือประเด็นอ่อนไหว ผู้ให้ข้อมูลไม่ต้องการบันทึกไว้

เป็นหลักฐาน แต่ต้องการพูดให้ฟัง

6. สามารถบันทึกเสียงไว้ได้เพื่อเปิดฟังซ้ำหากต้องการตรวจสอบความสมบูรณ์

และความถูกต้องในการตีความหมาย

ข้อจำกัด

1. ใช้เวลานานและเกิดความเครียดได้จกวิธีการถามและจากตัวผู้สัมภาษณ์
2. เป็นการยากในการเก็บประเด็นหรือจุดที่สำคัญจากข้อมูลย้อนกลับ
3. การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมทำได้ยาก หากผู้ให้ข้อมูลไม่เต็มใจ
4. ไม่เหมาะกับข้อมูลที่เป็นเรื่องลับหรือประเด็นอ่อนไหวของผู้ให้ข้อมูลอีกด้วย

หากต้องพูดออกมาต่อหน้าผู้สัมภาษณ์

5. ลักษณะทางกายภาพและตำแหน่งหน้าที่ของผู้สัมภาษณ์อาจมีผลต่อความลำเอียง

ในการให้สัมภาษณ์

6. การบันทึกเสียงอาจทำให้เกิดความกลัวที่จะมีผลกระทบจากสิ่งที่ให้สัมภาษณ์ได้

และไม่สามารถบันทึกบรรยากาศอื่น ๆ ไว้ได้ ต้องใช้วิธีการจดรายละเอียดประกอบ

การสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างแน่นอน ใช้ในกรณีที่ต้องการข้อมูลแนวลึก รายละเอียดมาก ๆ ในแบบสัมภาษณ์จะมีแต่หัวข้อใหญ่ การตั้งคำถามอยู่ที่ผู้สัมภาษณ์ ในการตั้งคำถามรายละเอียดของผู้สัมภาษณ์ จะแตกต่างกันออกไปตามสถานการณ์ หรือข้อมูลที่ได้ในขณะสัมภาษณ์ ทำให้ได้ข้อมูลที่มีความลึกซึ้งแต่ต้องใช้ผู้สัมภาษณ์ที่มีประสบการณ์ มักจะใช้งานวิจัยเชิงคุณภาพ

2. การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบบสัมภาษณ์แบบนี้มีลักษณะเป็นแบบสอบถาม มีรายละเอียดของคำถามต่าง ๆ ที่ผู้สัมภาษณ์ต้องการถามผู้ถูกสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ทุกคน จะถามคำถามที่เหมือนเหมือนกัน ทำให้ง่ายต่อการวิเคราะห์ แต่ถ้ามีประเด็นนอกเหนือจากนี้ อาจจะไม่ได้อาถาม (สุริย์พร อนุศาสนนันท์, 2555, หน้า 126)

การออกแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ

การออกแบบ Design ในการวิจัย คือ โดยจะมีการออกแบบโครงการวิจัย พิจารณาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการวิจัย การวิจัยเชิงคุณภาพมีขั้นตอนพื้นฐานของการออกแบบการวิจัย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดคำถามการวิจัย
2. กำหนดวิธีการที่เหมาะสมในการวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เพียงพอและสามารถหาคำตอบของปัญหาการวิจัยได้
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. การเขียนผลการวิจัยตั้ง และให้ข้อเสนอแนะ

เบอร์ค ได้เสนอแนวทางในการออกแบบการวิจัยเชิงคุณภาพโดยมี 2 แนวทางใหญ่ ๆ คือ กำหนดทฤษฎีก่อนทำการวิจัย และทำการวิจัยก่อนกำหนดทฤษฎี คือ

1. กำหนดทฤษฎีก่อนทำการวิจัย แนวทางการออกแบบการวิจัยลักษณะนี้ เริ่มจากผู้วิจัยเกิดแนวคิดหรือมีปัญหาที่ต้องจะทำการศึกษา การวิจัยจะต้องมีการศึกษาเอกสาร ทบทวนวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องก่อน จากนั้นจึงทำการออกแบบการวิจัย ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล จัดระบบข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูล สร้างข้อสรุป และเผยแพร่ผลการวิจัย ซึ่งการดำเนินการวิจัยใช้หลักการต่าง ๆ เชิงทฤษฎีเป็นแนวทางเบื้องต้น หรือตั้งสมมติฐานชั่วคราวขึ้นมาก่อน แล้วจึงปรับเปลี่ยนวิธีการ สมมติฐานชั่วคราว ตลอดจนประเด็นที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่ศึกษาให้สอดคล้องกับปรากฏการณ์จริง จนกระทั่งได้ข้อสรุปออกมา โดยที่กระบวนการต่าง ๆ เหล่านี้ไม่จำเป็นต้องดำเนินการเป็นแนวเส้นตรง ขึ้นตอนต่าง ๆ สามารถย้อนกลับไปกลับมาได้ตามสภาพของความเป็นจริงที่เกิดขึ้น

2. ทำการวิจัยก่อนกำหนดทฤษฎี แนวทางการวิจัยลักษณะนี้เริ่มต้นจากผู้วิจัยเกิดแนวคิดหรือปัญหาที่จะทำการวิจัย ผู้วิจัยจะทำใจให้ว่างจากทฤษฎีต่าง ๆ แล้วกำหนดประเด็นสำคัญที่ต้องการศึกษาให้ชัดเจน จากนั้นทำการออกแบบการวิจัย นักศึกษาในสนามที่ต้องการเพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามสภาพที่เกิดขึ้นจริงโดยไม่ยึดติดกับทฤษฎีใดใด เมื่อได้ข้อมูลเพียงพอที่จะเห็นความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในสนามแล้ว จึงค้นหาทฤษฎีหรือหลักการต่าง ๆ มาอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้น หรือนำแนวทางในการกำหนดประเด็นสำหรับเก็บข้อมูลเพิ่มเติมรวมทั้งเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล และสร้างข้อสรุป ก่อนที่จะเผยแพร่ผลการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากการวิจัยเชิงคุณภาพส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบของข้อมูลเชิงคุณภาพ วิธีการหลักที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจึงใช้วิธีการสร้างข้อสรุปจากการศึกษารูปแบบ หรือข้อมูลจำนวนหนึ่งไม่มีตัวเลขหรือค่าสถิติมาช่วยในการวิเคราะห์หรือแม้จะใช้สถิติก็ถือว่าเป็นเพียงข้อมูลเสริมเท่านั้น ผู้วิเคราะห์ข้อมูลจึงต้องมีความรอบรู้ในแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาวิจัยอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง สามารถสร้างข้อสรุปเป็นกรอบแนวคิด และปรับเปลี่ยนแนวทางในการสื่อความหมายของข้อมูล ได้หลากหลายแนวทางและครอบคลุมทุกประเด็นที่ต้องการคำตอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพประกอบด้วยกระบวนการดังต่อไปนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล เมื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนเรียบร้อยแล้ว ก่อนทำการวิเคราะห์ข้อมูลต้องทำการตรวจสอบข้อมูลโดยใช้การตรวจสอบแบบสามเส้ามี 4 วิธี ดังนี้

1.1 การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล หมายถึง การตรวจสอบว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมมานั้นถูกต้องหรือไม่ วิธีการตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูลทำได้โดยการตรวจสอบแหล่งที่มาของข้อมูล ได้แก่

1.1.1 การตรวจสอบเวลา หมายถึง การตรวจสอบข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาในช่วงเวลาที่ต่างกัน เพื่อให้ทราบว่าข้อมูลที่ได้รับในช่วงเวลาที่แตกต่างกันมีความคล้ายคลึงกันหรือไม่

1.1.2 การตรวจสอบสถานที่ หมายถึง ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากสถานที่แตกต่างกันจะคล้ายคลึงกันหรือไม่

1.1.3 การตรวจสอบบุคคล หมายถึง ถ้าบุคคลผู้ให้ข้อมูลเปลี่ยนไปข้อมูลจะยังคงเหมือนเดิมหรือไม่

1.2 การตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย เป็นการตรวจสอบโดยการออกแบบให้มีผู้วิจัยหลายคนเข้าไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในสนามวิจัยเดียวกัน แล้วตรวจสอบว่าผู้วิจัยแต่ละคนเมื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากสนามวิจัยเดียวกันจะได้ข้อมูลแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

1.3 การตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎี เป็นการตรวจสอบว่าในการวิจัยครั้งนั้นผู้วิจัยสามารถใช้แนวคิดทฤษฎีที่ต่างไปจากแนวคิดเดิมตีความข้อมูลแตกต่างกันได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งเป็นวิธีการที่จะทำในขณะที่อยู่ในระดับสมมติฐานชั่วคราวและแนวคิดทฤษฎีที่กำหนดขนาดการตีความสร้างข้อสรุปเหตุการณ์แต่ละประเด็น

1.4 การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นวิธีการตรวจสอบโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลในประเด็นปัญหาเดียวกันจากผู้ให้ข้อมูลด้วยวิธีการที่ต่างกัน ฉะนั้นควรใช้การสังเกตควบคู่กับการสัมภาษณ์ พร้อมกันนั้นก็ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมจากการศึกษา

เอกสารหรือทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญหรืออาจสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลังจากสรุปผลการศึกษา เพื่อความมั่นใจว่าข้อสรุปนั้นมีความเที่ยงตรงตามความเป็นจริงหรือไม่แล้วจึงทำการปรับปรุงแก้ไข เป็นรายงานฉบับสมบูรณ์ต่อไป

การเขียนรายงานการวิจัยเชิงคุณภาพ

การเขียนรายงานการวิจัย คือ การนำเสนอผลการวิจัยให้ผู้อื่นได้รับรู้ ซึ่งรายงานการวิจัยเชิงคุณภาพก็มีหลักการเช่นเดียวกับการรายงานการวิจัยทั่วไป ดังนี้

1. หลักความหลักความชัดเจน ประกอบด้วย ความชัดเจนในบริบทของปรากฏการณ์ ที่ศึกษา
2. และความชัดเจนของภาษาที่ใช้สื่อความหมาย ตลอดจนรายละเอียดของข้อค้นพบ

หลักความประหยัด หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่สั้นกระชับรัดกุมและให้ความหมายตรงตามที่ต้องการ ไม่เขียนบรรยายข้อค้นพบมากเกินไปจนความจำเป็น

3. ปรับความต่อเนื่อง หมายถึง ในรายงานวิจัยนั้นประเด็นที่นำเสนอจะต้องมีความต่อเนื่องในเนื้อหาของเรื่องมีการจัดลำดับขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหาสาระอย่างเป็นระบบ ไม่เขียนวกไปวนมา

ผู้วิจัยควรคำนึงถึงหลักจริยธรรมในการวิจัยด้วย การรักษาความลับของบุคคลที่ให้ข้อมูล การเสนอผลการวิจัยจะเสนอเป็นภาพรวมที่ไม่ทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งเกิดความเสียหายทั้งทางตรงและทางอ้อม เสียศักดิ์ศรี เกิดอันตรายต่อร่างกายหรือจิตใจหรือผลกระทบในทางลบ ซึ่งต้องอาศัย วิจารณ์ญาณและความรับผิดชอบของผู้วิจัยเป็นสำคัญ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สาวินี กะตะศิลา (2557) ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนคลองบางแก้ว จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า 1) ปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนคลองบางแก้ว จังหวัดสมุทรปราการ ได้แก่ ปัญหาด้านการแต่งกาย ปัญหาด้านการพูด ขาดความรับผิดชอบ ด้านการเรียนและหน้าที่ ปัญหาการทิ้งขยะ ขาดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรม ปัญหาเกิดจากตัวครู และปัญหาด้านครอบครัว 2) แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนคลองบางแก้ว จังหวัดสมุทรปราการ คือ โรงเรียนต้องมีกฎระเบียบที่มีความชัดเจน มีบทลงโทษที่เป็นขั้นตอน และร่วมปฏิบัติในแนวทางเดียวกัน มีการชื่นชมและให้รางวัลกับนักเรียนที่ประพฤติดีถูกวินัย ในกิจกรรมหน้าเสาธง มีการเน้นย้ำระเบียบวินัยอยู่เป็นประจำ ปลูกฝังความรับผิดชอบรวมถึง คุณธรรมจริยธรรมให้กับนักเรียนทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน และครูต้องทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี ให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนจะได้ปฏิบัติตาม เช่น ครูต้องแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบ

มาโรงเรียนแต่เช้า พุดศุภาพ จะทำให้นักเรียนเกิดความประทับใจ ศรัทธาในตัวครู มีความเคารพครู และปฏิบัติตาม

ปรีตินัส จันทราคานตานันท์ (2556) ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนการุ้งวิทยาคม จังหวัดอุทัยธานี พบว่า ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนการุ้งวิทยาคม จังหวัดอุทัยธานี ด้านตัวนักเรียน ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แนวทางการพัฒนาวินัย โดยต้องมีการอธิบายให้ทุกฝ่ายเข้าใจตรงกัน ร่วมกันวางแนวทางในการพัฒนาวินัยของนักเรียนให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ให้ความรู้ในสิ่งที่ถูกที่ควรให้กับนักเรียน ผู้สอนปฏิบัติงานที่ต้องรับผิดชอบอย่างเต็มที่ เพิ่มความสามารถ มีการจัดอบรม ถ่ายคุณธรรมจริยธรรมให้กับนักเรียน เพื่อปลูกฝังความมีวินัย และสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบ้านกับ โรงเรียน

จิรัช แสงสว่าง (2556) การศึกษาปัญหาวินัยของนักเรียนโรงเรียนตราษตระการคุณ จังหวัดตราด พบว่า 1) ความมีวินัยของนักเรียนโรงเรียนตราษตระการคุณ จังหวัดตราด โดยภาพรวม และทุกด้านอยู่ระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยมากไปน้อย ได้แก่ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบ ด้านความตั้งใจ ด้านความอดทน และด้านความเชื่อมั่นในตนเอง 2) ความมีวินัยของนักเรียนโรงเรียนตราษตระการคุณจังหวัดตราด ที่มีเพศต่างกัน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรายด้าน พบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนด้านความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความมีวินัยของนักเรียนโรงเรียนตราษตระการคุณ จังหวัดตราดที่ ศึกษาในระดับชั้นต่างกัน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรายด้านการมีวินัยของนักเรียนด้านความเป็นผู้นำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ยุทธศิลป์ ผาอำนาจ (2550) แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานวินัยนักเรียน: กรณีศึกษา โรงเรียนบ้านอ่างบูรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต 1 พบว่า การดำเนินงานวินัยนักเรียนขาดการประสานงานอย่างใกล้ชิดระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองนักเรียน กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และผู้นำชุมชน โรงเรียนไม่มีระเบียบของโรงเรียน ว่าด้วยวินัยนักเรียน บังคับใช้ การจัดการเรียนรู้ไม่ให้ความสำคัญต่อการเสริมสร้างวินัยนักเรียน ครูขาดทักษะในกระบวนการจัดการเรียนรู้ และครูยังไม่เป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่อง การพูด การตรงต่อเวลา และการรักษาความสะอาด จากสภาพปัจจุบันปัญหาดังกล่าว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีความคาดหวัง ต้องการให้โรงเรียนมีระเบียบโรงเรียนว่าด้วยวินัยนักเรียน ต้องการให้นักเรียนประพฤติ และปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน นักเรียนรู้จักควบคุมตนเองและดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข เป็นคนดี มีคุณภาพต้องการให้ครูเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน และเป็นแบบอย่างที่ดี

ดังนั้น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จึงได้เสนอแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานวินัยนักเรียน โดยให้ผู้ปกครอง กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และผู้นำชุมชน เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการดำเนินงานวินัยนักเรียนให้สมบูรณ์ โดยการกำหนดระเบียบโรงเรียนว่าด้วยวินัยนักเรียนขึ้น ให้ครูจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียนให้มากขึ้นและครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กในเรื่อง การพูด การตรงต่อเวลา และการรักษาความสะอาด

คมศิลป์ วงศ์พรหมษา (2554) การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนประชาพัฒนา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม เขต 26 พบว่า สภาพการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียน พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในด้านการแต่งกาย ความสะอาด และการตรงต่อเวลา จำนวน 36 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมาย กลุ่มผู้ร่วมวิจัยได้ดำเนินการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกันกำหนดโครงการเพื่อพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียน ซึ่งมี 2 กิจกรรม คือ กิจกรรมร่วมด้วยช่วยกัน และกิจกรรมสัญญาใจ ผลการดำเนินงานตามโครงการ พบว่า ความสำเร็จตามเป้าหมาย คือ กลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมวินัยทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 89 และผลการประเมินการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 82

วรวรรณ นิดคำหาญ (2553) การพัฒนาวินัยด้านการแต่งกาย โรงเรียนบ้านหนองแวง อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ พบว่า การพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายในวงรอบที่ 1 โดยใช้กลยุทธ์การประชุมระดมความคิดเห็น ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในกฎระเบียบการแต่งกาย ของสถานศึกษา เกิดความตระหนักและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง ส่วนกิจกรรมนักเรียนต้นแบบทำให้นักเรียนเกิดการกระตุ้นปลุกฝังวินัยนักเรียน ด้านการแต่งกายของตนเองเพื่อจะได้เป็นนักเรียนต้นแบบเป็นแบบอย่างแก่นักเรียนคนอื่น ๆ และกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น ทำให้นักเรียนมีความระมัดระวังในด้านการแต่งกายมากขึ้น โดยการสวมใส่ชุดนักเรียนที่ถูกต้อง แต่งกายสะอาด เรียบร้อย ไม่ปล่อยชายเสื้อ ตัดผมสั้น ทำให้สถิติด้านการขาดวินัย ด้านการแต่งกายลดลงจากเดิม ผลการพัฒนาวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกาย โดยการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในวงรอบที่ 1 ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่มีวินัยดีขึ้น แต่ยังมีนักเรียนส่วนน้อยที่ปล่อยปละละเลย ไม่ใส่ใจ ขาดความรับผิดชอบ คอยหลีกเลี่ยงหรือจัดทำก็ต่อเมื่อถูกบังคับให้ทำ ไม่ใช่ทำด้วยจิตสำนึกที่แท้จริงการดำเนินงานที่ผ่านมา ซึ่งยังไม่เป็นที่พอใจของกลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้า ดังนั้นทางกลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าจึงได้ประชุมปรึกษาหารือกันและลงมติให้มีการดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 2 โดยใช้กลยุทธ์กิจกรรมสัปดาห์ส่งเสริมการแต่งกายและกิจกรรมการเยี่ยมบ้าน ทำให้นักเรียนมีวินัยด้านการแต่งกายดี เพราะว่าการดำเนินการแก้ปัญหาได้ดำเนินการเป็นทีม โดยมีบุคคลหลายฝ่าย มาร่วมดำเนินการและ การได้รับความร่วมมือด้วยดีจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เมื่อสถานศึกษา มีการพัฒนา

วินัยของนักเรียนได้ผลดีแล้ว ก็ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนหรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การพัฒนาวินัยด้านการแต่งกายโรงเรียนชุมชนบ้านหนองแวง อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ โดยใช้กลยุทธ์การประชุมระดมความคิดเห็นกิจกรรมนักเรียน ต้นแบบกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน กิจกรรมสัปดาห์ส่งเสริมการแต่งกาย และกิจกรรมเยี่ยมบ้าน นักเรียน บรรลุเป้าหมายตามที่วางไว้ ลดจำนวนนักเรียนที่ประพฤตินักเรียนด้านการแต่งกาย ได้ทำให้นักเรียนมีวินัยเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนเป็นที่น่าพึงพอใจของกลุ่มผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าและ ผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างยิ่ง

ณัฐวดี บุรีแสง (2556) การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนบ้านกุดจาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ผลการวิจัย พบว่า 1) สภาพและปัญหา วินัยนักเรียน ประกอบด้วย 2 ด้าน ดังนี้ 1.1) ด้านสภาพวินัยนักเรียน พบว่า นักเรียนแต่งกายไม่ถูกระเบียบวินัยของโรงเรียน ไม่แสดงความเคารพ ครู ผู้ปกครอง ผู้มาเยี่ยมโรงเรียน มีพฤติกรรม ด้านการแต่งกายและด้านการทำความเคารพอยู่ในระดับน้อย 1.2) ด้านปัญหาวินัยนักเรียน พบว่า นักเรียนไม่มีวินัยในตนเอง ผู้ปกครองไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน ครูขาดการเอาใจใส่ดูแลนักเรียน นักเรียนเงินอายและไม่กล้าแสดงออก มีพฤติกรรมด้านการแต่งกายและด้านการทำความเคารพอยู่ใน ระดับน้อย 2) แนวทางในการพัฒนาวินัยนักเรียน มี 2 แนวทาง คือ 2.1) การจัดกิจกรรมพัฒนาวินัย นักเรียน ประกอบด้วย 4 กิจกรรม ดังนี้ 2.1.1) กิจกรรมการเยี่ยมบ้านนักเรียน 2.1.2) กิจกรรมการอบรม นักเรียนหน้าเสาธง 2.1.3) กิจกรรมการยื่นรับ-ส่งนักเรียน 2.1.4) กิจกรรมโฮมรูม 2.2) การนิเทศ ภายใน 3) ผลของการพัฒนาวินัยนักเรียน ประกอบด้วย 2 ด้าน ดังนี้ 3.1) ด้านการแต่งกาย พบว่า นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบวินัยของโรงเรียน และมีพฤติกรรมด้านการแต่งกายอยู่ในระดับ มาก 3.2) ด้านการทำความเคารพ พบว่า นักเรียนทำความเคารพครู ผู้ปกครอง ผู้มาเยี่ยมโรงเรียน ถูกต้องตามระเบียบวินัยของโรงเรียน และมีพฤติกรรมด้านการทำความเคารพอยู่ในระดับมาก

บุญเพียง แพบสี (2552) การเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ สำหรับนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านกอกวิทยาคม อำเภอสมเด็จ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า 1) ก่อนการเสริมสร้างวินัยนักเรียน ด้านความรับผิดชอบ พบนักเรียนมีปัญหา ดังนี้ การแต่งกาย นักเรียนไว้ผมยาวเกินระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ปล่อยเสื้อลอยชายออกนอกกางเกง ใช้เครื่องประดับ ตกแต่งร่างกายเกินความจำเป็น ชิดเขียนหรือวาดภาพบนเสื้อผ้าและร่างกาย ไม่สวมรองเท้า ถูงเท้า เข็มขัดถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน การตรงต่อเวลา นักเรียนมาโรงเรียนไม่ทันเข้าแถวเคารพ ธงชาติ เข้าชั้นเรียนและเรียนไม่เต็มเวลาทุกชั่วโมง ไม่เข้าแถวหน้าชั้นเรียนก่อนเข้าเรียนภาคบ่าย รับประทานอาหารก่อนเวลาพักกลางวัน ไม่เข้าแถวหลังเลิกเรียน การทำงานที่มอบหมาย นักเรียน ส่วนหนึ่งส่งการบ้านไม่ทันตามเวลาที่ครูกำหนด ไม่ปฏิบัติงานพิเศษที่ได้รับมอบหมาย จะส่งงาน

ก็ต่อเมื่อครูจะลงโทษ การรักษาความสะอาดห้องเรียนและบริเวณโรงเรียน นักเรียนส่วนหนึ่งไม่ตั้งใจปฏิบัติงานในเขตรักษาความสะอาดที่กำหนดให้ ไม่เอาใจใส่ในการปฏิบัติหน้าที่เวรรักษาความสะอาดห้องเรียนห้องพิเศษ ห้องน้ำห้องส้วม การเข้าร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียน นักเรียนบางส่วนเข้าร่วมกิจกรรมวันสำคัญทางศาสนา กิจกรรมลูกเสือ กิจกรรมกีฬา กิจกรรมวันสำคัญของชาติมีผู้เข้าร่วม ไม่ครบตามเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด 2) หลังการเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบ นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น โดยนักเรียนได้รับการพัฒนาด้านวินัยเพิ่มมากขึ้น ด้านการแต่งกายและการตรงต่อเวลานักเรียนทุกคนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนเดินทางถึงโรงเรียนตอนเช้าทันเข้าแถวเคารพธงชาติและเข้าห้องเรียนตามกำหนด การทำงานที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย ด้วยความเต็มใจ ผลงานเสร็จสมบูรณ์ ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม นักเรียนเอาใจใส่รับผิดชอบในการรักษาความสะอาดห้องเรียนและบริเวณโรงเรียนเป็นอย่างดี นักเรียนกลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมกิจกรรมครบตามเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด มีความมุ่งมั่นในการเข้าร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียนอย่างดี

อัญชิตา สุริย์แสง (2553) การใช้กิจกรรมพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนอรุณประดิษฐ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า มีวินัยในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาความมีวินัยในตนเอง มีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระยะติดตามผลหลังการทดลอง 1 เดือน พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองยังคงมีความมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลอง

งานวิจัยต่างประเทศ

ลิทเทรล (Littrell, 1981, pp. 4563) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมและวินัยนักเรียน พบว่า ห้องเรียนที่ครูใช้วิธีการอย่างเร่งรัดจะไม่มีผลอย่างแท้จริงต่อการมีวินัยของเด็กนักเรียน นักเรียนจะมองว่าครูเป็นผู้ควบคุมมากกว่านักเรียน จะชอบครูที่ให้ความช่วยเหลือมากกว่าครูที่ควบคุมนักเรียนในการรักษาวินัยของนักเรียนจะไม่มีผลแตกต่างกันระหว่างครูที่ขอช่วยเหลือนักเรียนและครูที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน ในเรื่องการดูแลความประพฤติของนักเรียนปรากฏว่าครูที่ละเลยกับครูที่มีความเคร่งครัดอย่างมาก จะไม่มีผลต่อการรักษาวินัยของนักเรียน

ไรซ์ (Rice, 1981, pp. 3862-3863) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจระหว่างนักเรียน ผู้ปกครอง ผู้บริหารโรงเรียนต่อระเบียบวินัยของโรงเรียน โดยการสำรวจโรงเรียนแต่ละภาคภูมิศาสตร์ ทั้ง 4 ภาค ของสหรัฐอเมริกา พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหา คือ นักเรียนขาดความสนใจ ปัญหาการเงิน ระเบียบวินัยในโรงเรียน และผู้ปกครองขาดความสนใจและเพิ่มปัญหามาก และที่สำคัญที่สุด คือ การที่นักเรียนขาดความสนใจในระเบียบวินัยของโรงเรียน

เอลิซาเบท (Elizabeth, 1968, pp. 2124-A) ได้ศึกษาวิธีการที่มีประสิทธิภาพเพื่อเป็นแนวทางในการจัดปัญหาทางวินัยนักเรียน ในทัศนะของครู ผลการวิจัย พบว่า วิธีการแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพ ผู้ที่แก้ปัญหามักประกอบด้วย นักเรียน ครู ผู้ปกครอง ระดับผู้บริหาร การจัดการปัญหาทางวินัยของนักเรียนด้วยการลงโทษทางกาย มีประสิทธิภาพน้อยที่สุดและเพื่อให้วิธีการร่วมกันแก้ปัญหามีผลต้องมีการติดตาม อย่างใกล้ชิดและต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่า ปัญหาด้านความมีระเบียบวินัยเป็นปัญหาทางพฤติกรรมที่นักเรียนทำผิดต่อระเบียบวินัย กฎเกณฑ์ของโรงเรียน ส่วนใหญ่มาจากสาเหตุของ การขาดเอาใจใส่ดูแลของผู้ปกครองและครูผู้สอนใน โรงเรียนจึงต้องมีการพัฒนาความประพฤติของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีวินัย โดยเฉพาะด้านความรับผิดชอบ ซึ่งจะมีส่วนสำคัญที่จะเป็นพื้นฐานให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและการดำเนินชีวิตในอนาคต สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังนั้น สมควรที่ทุกฝ่ายจะให้ความร่วมมือดำเนินการและพัฒนาปลูกฝังวินัยแก่นักเรียนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การเลือกพื้นที่ที่ศึกษา
2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก
3. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล
8. การสรุปผลและจัดทำรายงานการวิจัย

การเลือกพื้นที่ที่ศึกษา

การเลือกพื้นที่ที่ศึกษา การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดพื้นที่ในการศึกษา และแนวทางการพัฒนา วินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 พบว่า นักเรียนยังขาดวินัยในโรงเรียนทำให้มีผลต่อการเรียนการสอนของโรงเรียน ไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก

การวิจัยครั้งนี้ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยสัมภาษณ์แบบเจาะจง เลือกผู้ที่เกี่ยวข้อง กับวินัยนักเรียน โดยตรงในโรงเรียน จำนวน 13 คน แยกรายละเอียด ดังนี้

1. ผู้อำนวยการโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 1 คน
2. รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล จำนวน 1 คน
3. ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ จำนวน 8 คน ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ศิลปะ พลศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และสังคมศึกษา

4. หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย จำนวน 1 คน
5. หัวหน้างานกิจการนักเรียน จำนวน 1 คน
6. ตัวแทนประธานสถานักเรียนคนปัจจุบัน จำนวน 1 คน

เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นบทสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ซึ่งผู้วิจัยต้องเข้าไปสัมผัสกับผู้สัมภาษณ์โดยตรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เตรียมตัวก่อนการเก็บข้อมูล เนื่องจากผู้วิจัย คือ ผู้เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้เตรียมความพร้อมให้กับตนเอง ดังนี้

1.1 ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งในด้านปัญหาและแนวทางการพัฒนา วินัยของนักเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจทางทฤษฎีมากขึ้น

1.2 ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการอ่านเอกสาร ตำรา และงานวิจัยเชิงคุณภาพ ร่วมกันได้รับคำชี้แนะเพิ่มเติมจากอาจารย์ที่ปรึกษา

1.3 เตรียมเครื่องบันทึกเสียง เพื่อใช้ในการบันทึกข้อมูลระหว่างการสัมภาษณ์ แบบเจาะลึกเป็นรายบุคคล

2. สร้างแนวคำถามในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อคำถามที่จะศึกษาไว้ อย่างกว้างกว้างล่วงหน้าก่อนทำการศึกษา เป็นลักษณะคำถามแบบแบบเปิด ที่ผู้วิจัยต้องใช้วิธี สัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลระดับลึก การตั้งคำถามในการสัมภาษณ์ เป็นหน้าที่ของผู้วิจัยที่จะซักถาม รายละเอียดจากผู้ให้สัมภาษณ์ มีการกำหนดคำถาม มีประเด็นสำคัญคือ สภาพโดยทั่วไปปัญหาและ แนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคมจังหวัดสมุทรปราการ โดยแบ่งวินัย นักเรียนออกเป็น 12 ด้าน คือ 1) ด้านผู้ปกครองนักเรียน 2) ด้านการมาเรียน, การลา 3) ด้านการตรง ต่อเวลา 4) ด้านการมาสาย 5) ด้านการใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน 6) ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม 7) ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ 8) ด้านการปฏิบัติตนโรงเรียน 9) ด้านการปฏิบัติตนทั่วไป 10) ด้านการรับประทานอาหารเช้าในโรงอาหาร 11) ด้านการแสดงความเคารพ 12) ด้านการแต่งกาย ลักษณะการสัมภาษณ์จะออกมาในลักษณะการสนทนาสอบถาม ค้นหาปัญหาและแนวทางการพัฒนา วินัยของนักเรียน ในการสัมภาษณ์จะจัดรูปแบบอย่างเป็นทางการหรือไม่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบุคคลและ สถานการณ์

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ที่ใช้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 13 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการ โรงเรียน รองผู้อำนวยการบริหารงานกลุ่มบุคคล ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ จำนวน 8 คน ได้แก่ กลุ่มสาระ

การเรียนรู้ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ศิลปะ พลศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ การงานอาชีพ และสังคมศึกษา หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตยจำนวน 1 คน หัวหน้างานกิจการนักเรียน จำนวน 1 คน ตัวแทนประธานสถานักเรียนคนปัจจุบันจำนวน 1 คน

1. วิธีการสร้างแบบสัมภาษณ์

1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นบทสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมา เพื่อเป็นแนวทางในแบบสัมภาษณ์ ให้เข้ากับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ

1.2 กำหนดขอบเขตคำถาม ให้ครอบคลุมขอบข่าย ของปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน และแนะนำคำตอบภายใต้การควบคุมและแนะนำของประธานอาจารย์ที่ปรึกษานิพนธ์นี้

การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยนำประเด็นคำถามที่กำหนดไว้เพื่อสัมภาษณ์ เสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์ ตรวจสอบ และพิจารณา จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะแก้ไขตามคำแนะนำ

2. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้น ไปตรวจหาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content validity)

โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ประกอบด้วย

2.1 ดร.ชาย หาญณรงค์	อาจารย์พิเศษ ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2.2 ดร.ณัฐกฤตา งามมีฤทธิ์	อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2.3 นางจรรุภจิ จันทร์เทพ	ครู คศ. 3 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม
จังหวัดสมุทรปราการ
ครูชำนาญการ การดูแลเกี่ยวกับวิสัยทัศน์นักเรียน

3. ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำเสนอต่อประธานที่ปรึกษางานนิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องก่อนนำไปสัมภาษณ์

4. นำแบบสัมภาษณ์ไปใช้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน

โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จำนวน 13 คน ซึ่งมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. ขอนหนังสือจากภาควิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนในการเข้าสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลเพื่อการเก็บข้อมูลพร้อมทั้งขอความร่วมมือจากครูโรงเรียนบางบ่อวิทยาคมจังหวัดสมุทรปราการ

2. เมื่อผู้วิจัยได้รับการตอบรับอนุญาตการให้สัมภาษณ์ จึงได้ติดต่อนัดหมายกับผู้ให้ข้อมูลโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการจำนวน 13 คน โดยชี้แจงว่าผู้วิจัยเป็นนิสิตบัณฑิตศึกษาศาขการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิจัยเรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียนบางบ่อวิทยาคมจังหวัดสมุทรปราการ ต้องการที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลด้วย

3. ผู้วิจัยได้ไปพบผู้ให้ข้อมูลตามวันเวลาที่นัดหมาย โดยผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิจัย บอกให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ เพื่อย้ำความเข้าใจและสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ให้ข้อมูล พร้อมทั้งขออนุญาตบันทึกเสียงการสนทนาและจดบันทึก การสนทนา โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้ซักถามข้อสงสัยให้กระจ่างอีกครั้งก่อนดำเนิน การสัมภาษณ์

4. ผู้วิจัยเริ่มการสนทนาด้วยการสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง โดยเริ่มพูดเรื่องทั่ว ๆ ไป จนเกิดความรู้สึกคุ้นเคย จากนั้นเริ่มการสนทนาด้วยการซักถามถึงปัญหาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียนบางบ่อวิทยาคมในปัจจุบัน และสอบถามถึงการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลในโรงเรียนบางบ่อวิทยาคมจำนวน 13 คน

5. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จำนวน 13 คน มาทำการสังเคราะห์เพื่อหาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลในโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ถึงปัญหาการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยการนำข้อมูลที่ได้จากการถอดบทความสนทนา มาวิเคราะห์และต้องการเก็บข้อมูลอะไรเพิ่มเติมอีก รวมถึงการตรวจสอบว่าข้อมูลนั้นมีความ ถูกต้อง แม่นยำหรือน่าเชื่อถือเพียงใด ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและตรวจสอบคุณภาพ ผู้วิจัยได้กระทำร่วมกันตลอดกระบวนการวิจัย

การสรุปผลและจัดทำรายงานการวิจัย

การเขียนรายงาน และข้อเสนอข้อมูลในการรายงานนี้ ใช้วิธีการเขียนจากการวิเคราะห์เป็นแบบพรรณนาเป็นหลัก เมื่อเขียนรายงานจบแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลให้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลอ่าน แสดงความคิดเห็นร่วมกันและตรวจสอบ ดี ความหมายของผู้วิจัยว่าเที่ยงตรงตามที่ได้ให้ข้อมูลไว้หรือไม่ แล้วจึงนำเอาข้อมูลมาสังเคราะห์อีกครั้งก่อนสรุปผลและจัดทำรูปเล่มที่สมบูรณ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหา และแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวินัยนักเรียน โดยตรงในโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จำนวน 13 คน ถึงสภาพปัญหา โดยนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ของผู้ที่เกี่ยวข้องแต่ละคน มาทำการสังเคราะห์ถึงปัญหาด้านต่าง ๆ ที่พบ แนะนำปัญหาที่พบ เสนอแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ และนำเสนอข้อมูล ดังนี้

1. ปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6
2. แนวทางการแก้ไขพัฒนาวินัยโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

ปัญหาวินัยนักเรียนโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

ปัญหาวินัยนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูล จากผู้อำนวยการ โรงเรียน รองผู้อำนวยการบริหารงานกลุ่มบุคคล ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ หัวหน้างานส่งเสริม ประชาธิปไตย หัวหน้างานกิจการนักเรียน ตัวแทนประธานสภานักเรียนคนปัจจุบัน โดยวิธีการสัมภาษณ์ข้อมูล สรุปปัญหาวินัยได้ดังนี้

1. **ด้านผู้ปกครอง** ผู้ปกครองมักเข้ามาเกี่ยวข้องกับระบบการปกครองของโรงเรียน มากเกินไป ในการกระทำผิดไม่ยอมรับต่อการลงโทษ เอาใจนักเรียน ผู้ปกครองไม่ได้กำหนดวินัย ที่บ้านให้กับนักเรียนจึงทำให้เกิดนิสัยต่อต้านระเบียบวินัยของโรงเรียน ไม่ค่อยมีเวลาพบปะพูดคุยกับ นักเรียน หัวหน้างานกิจการนักเรียนได้กล่าวไว้ว่า “ผู้ปกครองจะไม่มีเวลาให้กับโรงเรียนและ ไม่เข้าใจกฎระเบียบของโรงเรียน ให้ความสำคัญกับทางโรงเรียนน้อยเกินไป จึงทำให้นักเรียน ขาดวินัยในตนเอง” นักเรียนนำบุคคลอื่นมาแทนผู้ปกครองตนเองในการประชุม หรือชี้แจงเมื่อเวลา กระทำผิด

2. ด้านการมาเรียน การลา นักเรียนมาสายเป็นประจำ ขาดการติดต่อกับครูที่ปรึกษา ไม่ส่งใบลาเมื่อหยุดเรียน ขาดการสื่อสารระหว่างครูถึงนักเรียน ไม่เห็นความสำคัญของการเข้าเรียน หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้กล่าวว่า “พื้นฐานครอบครัวที่ต้องทำงานจึงไม่มีเวลาดูแลลูกอย่างใกล้ชิด นักเรียนจึงเป็นอิสระ ซึ่งส่งผลให้ไม่มีระเบียบวินัยในตนเอง ทำให้การมาเรียนสาย” นักเรียนบางส่วนหยุดเรียนโดยไม่มีสาเหตุ หนีไปเล่นเกม เด็กที่ต้องไปเข้าค่ายกิจกรรมโดยส่วนใหญ่เป็นศิษย์มาสาย

3. ด้านการตรงต่อเวลา การรับผิดชอบต่อการเรียน การส่งงานในหน้าที่จนติดเป็นนิสัย หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ท่านหนึ่งกล่าวว่า “การดูโทรทัศน์ คิดเกม Internet ทำให้นอนดึก ตื่นสาย มาโรงเรียนไม่ทัน การเข้าเรียนในแต่ละวันไม่ตรงเวลา” ระบบการเดินเรียนเปลี่ยนห้องเรียนทุกคาบ ทำให้นักเรียนเข้าเรียนช้า การดำเนินชีวิตที่มีความเป็นอิสระมากขึ้น

4. ด้านการมาสาย นักเรียนเดินทางมาโรงเรียนสาย เนื่องจากตื่นสาย บางคนอาจทานอาหารเข้าข้างนอกโรงเรียนและไม่ยอมเข้าโรงเรียนตามเวลาที่กำหนด มาสายเพราะอ่านหนังสือหรือคิดเกมไม่ยอมเข้าแถว นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่ต้องทำงาน ไม่มีเวลาดูแลลูก เด็กต้องดูแลตนเอง หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย กล่าวว่า “นักเรียนคนเดิม ๆ ยังมีมาโรงเรียนสายอยู่เรื่อย ๆ อยู่เป็นประจำ ยังไม่มีความรับผิดชอบในหน้าที่การมาโรงเรียน และมีความขี้เกียจในการที่จะกระตือรือร้น นักเรียนจะไม่ตระหนักถึงความผิดในการมาสาย”

5. ด้านการใช้ยานพาหนะ นักเรียนมาโรงเรียนได้ทั้งทางรถ เดิน การใช้รถส่วนตัว การใช้รถประจำทาง การใช้รถมอเตอร์ไซค์ส่วนตัวทำให้เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง การใช้พาหนะจะมีการใช้ทางที่ผิดไม่ชอบใส่หมวกกันน็อก ขับเร็ว ผู้อำนวยการโรงเรียนกล่าวว่า “บางครั้งครอบครัวขาดใจนักเรียนไม่ได้จึงต้องซื้อรถจักรยานยนต์ให้ ซึ่งเป็นปัญหากับทางโรงเรียนในการดูแล” แต่โรงเรียนไม่อนุญาตให้นักเรียนนำมอเตอร์ไซค์ การไม่มีวินัยในการขึ้นรถโดยสาร การชอบห้อยโหนทำให้เกิดอุบัติเหตุพลาดตกลงมา

6. ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อส่วนรวม เช่น การใช้ห้องสมุดก็จะทำลายสิ่งที่ต้องใช้ร่วมกัน ขาดความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ขูดขีดเขียนให้เกิดความเสียหายต่อที่ต่าง ๆ ขยะก็จะทิ้งไว้ทั่วไปอย่างมาก ห้องน้ำห้องส้วม ตัวแทนสถานนักเรียนได้กล่าวไว้ว่า “นักเรียนไม่รักษาความสะอาด เขียนคำหยาบไว้บน โต๊ะ ฝาผนัง การใช้เครื่องมือต่าง ๆ โดยไม่ระมัดระวัง ไม่มีความห่วงหาต่อทรัพย์สินส่วนรวมเท่าที่ควร” นักเรียนขาดจิตสำนึกช่วยกันดูแลทรัพย์สินของโรงเรียน

7. ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ การมาโรงเรียนในวันหยุด รองผู้อำนวยการบริหารงานกลุ่มบุคคลได้กล่าวว่า “นักเรียนมาทำงานในวันหยุดราชการ มุ่งเน้นเพื่อความสนุกมากกว่าจะเห็นความสำคัญของงานที่จะทำ” การแต่งกายเวลามาวันหยุด จะไม่สุภาพเมื่อมาแล้ว

ก็มีได้ให้ความสำคัญต่อการมาทำงานหรือเรียนเท่าที่ควร ครูควรควบคุมดูแลอย่างจริงจัง กรณี
นัดหมายผู้เรียนมาเรียนในวันหยุด บางกิจกรรมนักเรียนต้องทำงาน ต้องซ้อมความพร้อมนักเรียน
จึงมาทำงานในวันหยุด เกิดเรื่องในหลายด้าน เช่น การจราจร การแต่งกาย ยาเสพติดเนื่องจากไม่มี
ครูอาจารย์รับผิดชอบนักเรียนมาเอง

8. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียน นักเรียนหญิงแต่งกายบางอย่างไม่เหมาะสม
นักเรียนเข้าเรียนไม่ตรงเวลาระหว่างคาบสอน การทิ้งขยะและรักษาความสะอาดยังไม่ดีเท่าที่ควร
หนีเรียนขณะมีการเรียนการสอน หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ท่านหนึ่งกล่าวว่า “การเข้าแถวเคารพธง
ชาติตอนเช้า ยังไม่มีระเบียบเท่าที่ควรนักเรียนไม่กระตือรือร้นและไม่ค่อยให้ความร่วมมือ
ในการร้องเพลงชาติและพิธีการหน้าเสาธง” นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน

9. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน นักเรียนประพฤติตัวไม่เหมาะสม ขณะอยู่
ภายนอกโรงเรียน หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า นักเรียนแต่งกายเลียนแบบดารา
ตามแฟชั่น ซึ่งไม่เหมาะสมกับการเป็นนักเรียนเท่าที่ควร” นักเรียนมักพูดคำหยาบ ใช้คำไม่สุภาพ
รวมตัวกันทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม เช่น ชู้สาว

10. ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อความสะอาด
ในโรงอาหาร ตัวแทนประธานสภานักเรียนกล่าวว่า “นักเรียนทานข้าวแล้วไม่เก็บจาน ชาม ช้อน
ส่วนขยะก็ทิ้งทั่วโรงอาหาร เพราะคิดว่ามีแม่บ้านทำความสะอาดให้” ซึ่งเป็นปัญหาขยะภายใน
โรงอาหาร นักเรียนซื้ออาหารไม่เป็นเวลา

11. ด้านการแสดงความเคารพ นักเรียนขาดความอ่อนน้อมถ่อมตน เมื่อเดินผ่านคุณครู
หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า “นักเรียนไม่ค่อยแสดงความเคารพด้วยตนเอง
ต้องบอกให้แสดงความเคารพถึงจะทำ นักเรียนไม่แสดงความเคารพคุณครูที่ตัวเองไม่ได้เรียนด้วย
แต่จะแสดงความเคารพคุณครูที่เรียนด้วยเท่านั้น” ขาดความมีสัมมาคารวะกับคุณครู

12. ด้านการแต่งกาย นักเรียนแต่งกายตามสมัยมากเกินไป โดยเฉพาะเรื่องทรงผม
ไว้ผมยาวเกินที่โรงเรียนกำหนด รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานกลุ่มบุคคลได้กล่าวว่า “นักเรียน
จะทำทรงผมผิดระเบียบ ทำสีผม ตามแฟชั่นดาราที่ตนชื่นชอบมากกว่าการทำถูกระเบียบ” นักเรียน
บางคนกางเกง กระโปรงสั้น ถุงเท้าสั้น แต่งหน้ามาโรงเรียน ฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน

แนวทางการแก้ไขพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

จากการศึกษาปัญหาการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ในการศึกษาครั้งนี้ที่ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการ บริหารงานกลุ่มบุคคล ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย หัวหน้า งานกิจการนักเรียน ตัวแทนประธานสภานักเรียนคนปัจจุบัน จำนวน 13 คน นำมารวบรวมวิเคราะห์ ปัญหาแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ได้ดังนี้

1. ด้านผู้ปกครองนักเรียน ผู้ปกครองจะไม่มีเวลาให้กับโรงเรียนและไม่เข้าใจกฎโรงเรียน ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับทางโรงเรียนน้อยเกินไป นักเรียนนำบุคคลอื่นมาแทนผู้ปกครองตนเอง ในการประชุม หรือชี้แจงเมื่อเวลากระทำผิด มีแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน ด้านผู้ปกครอง นักเรียน มากที่สุด คือ การบริหารจัดการระบบดูแลนักเรียน โดยให้ผู้ปกครองเข้ามามีบทบาท ในสถานศึกษามากขึ้นตามความเหมาะสม ประชุมผู้ปกครองให้ทราบแน่ชัดเกี่ยวกับระเบียบของ โรงเรียนและความสำคัญของนักเรียน โดยผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางไว้ว่า “มีการชี้แจงให้ผู้ปกครอง ทราบถึงปัญหาและหาโอกาสเวลาว่างพูดคุยกับนักเรียน ให้ความเข้าใจและปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยการสื่อสารทางเทคโนโลยีเข้ามาช่วยเพื่อให้การดูแลได้ทันเหตุการณ์มากขึ้น มีการทำความเข้าใจ หรือทำการเซ็นสัญญายินยอมกันก่อนเข้าเรียนในโรงเรียนว่าผู้ปกครองยอมให้บุตรหลานอยู่ใน ความดูแลของโรงเรียนผู้ปกครองควรให้ความสนใจอย่างจริงจังเพื่อรับทราบปัญหาและร่วมกัน แก้ไข

2. ด้านการมาเรียน การลา นักเรียนมาสายเป็นประจำ ขาดการติดต่อกับครูที่ปรึกษา ไม่ส่งใบลาเมื่อหยุดเรียน ขาดการสื่อสารระหว่างครูถึงนักเรียน ไม่เห็นความสำคัญของการเข้าเรียน พื้นฐานครอบครัวที่ต้องทำงานจึงไม่มีเวลาดูแลลูกใกล้ชิดนักเรียนจึงเป็นอิสระ ซึ่งส่งผลให้ไม่มี ระเบียบวินัยในตนเอง ทำให้การมาเรียนสาย นักเรียนบางส่วนหยุดเรียน โดยไม่มีสาเหตุ หนีไปเล่น เกม เด็กที่ต้องไปเข้าค่ายกิจกรรม โดยส่วนใหญ่เป็นคดีมาสาย มีแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน ด้านการมาเรียน การลา มากที่สุด คือ ผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมดูแลนักเรียนร่วมด้วยช่วยกัน โดยผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางการพัฒนาว่า “ให้ครูที่ปรึกษามีเครือข่ายในห้องเรียนติดต่อกันระหว่าง ครูที่ปรึกษากับผู้ปกครอง หรือระหว่างผู้ปกครองกับผู้ปกครองนักเรียน ผู้ปกครองควรมีการติดต่อกับครูที่ปรึกษาว่านักเรียนมาถึงโรงเรียนหรือยัง หรือครูที่ปรึกษากล่าวผู้ปกครองว่านักเรียนเป็นอะไร ทำไมถึงไม่มาโรงเรียน เพื่อกำกับดูแลออกมาตรการในเรื่องของการมาเรียน” ให้คุณครูช่วยกันอบรม ขอนแนะนำติดตามอย่างใกล้ชิด การลาต้องบอกให้ทำความเข้าใจให้กับนักเรียนได้รู้ว่าเพื่ออะไร ผู้ปกครองควรดูแลนักเรียนให้นอนและพักผ่อนให้เพียงพอ ครูควรประสานกับผู้ปกครองเพื่อร่วมกัน

หาสาเหตุในการไม่มาโรงเรียน สร้างข้อกำหนดที่ชัดเจนในการลงโทษคนที่ขาดเรียนแบบไม่มีสาเหตุบ่อยครั้ง และต้องมีการยอมรับข้อกำหนดนั้นทั้งนักเรียนและผู้ปกครอง

3. ด้านการตรงต่อเวลา การรับผิดชอบต่อการเรียน การส่งงานในหน้าที่จนคิดเป็นนิสัย การดูโทรทัศน์ ดิเคม Internet ทำให้ออนดึกตื่นสาย มาโรงเรียนไม่ทัน การเข้าเรียนในแต่ละวันไม่ตรงเวลา ระบบการเดินเรียนเปลี่ยนห้องเรียนทุกคาบทำให้นักเรียนเข้าเรียนช้า การดำเนินชีวิตที่มีความเป็นอิสระมากขึ้นมีแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนด้านการตรงต่อเวลามากที่สุด คือ การปลูกจิตสำนึกการตรงต่อเวลา การจัดกิจกรรมและการให้เหตุผลจากการไม่ตรงต่อเวลาเป็นอย่างไร ผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางการพัฒนาว่า “ครูควรสร้างวินัยให้กับนักเรียนให้ตรงต่อเวลา รู้หน้าที่ของตน ต้องมีการลงโทษเมื่อไม่ตรงต่อเวลา” มีการอบรมสั่งสอนปลูกฝังคุณลักษณะที่ดี สร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน เช่น การมอบรางวัล การออกมาตรการและบทลงโทษหรือจัดกิจกรรมวินัยเชิงบวก หากนักเรียนเลยไม่ตรงต่อเวลา กำหนดบทลงโทษให้ชัดเจน ผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านกล่าวว่า “ควรมีการติดตามอย่างใกล้ชิดและปลูกฝังให้นักเรียน เห็นความสำคัญของการตรงต่อเวลา” มีการหักคะแนนพฤติกรรมอย่างจริงจังในการทำโทษนักเรียนที่มาสาย ในแต่ละคาบเรียนหรือไม่เข้าเรียนในคาบเรียนต่าง ๆ

4. ด้านการมาสาย นักเรียนเดินทางมาโรงเรียนสาย เนื่องจากตื่นสาย บางคนอาจทานอาหารเช้าข้างนอกโรงเรียนและไม่ยอมเข้าโรงเรียนตามเวลาที่กำหนด มาสายเพราะอ่านหนังสือหรือดิเคม ไม่อยากเข้าแถว นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่ต้องทำงาน ไม่มีเวลาดูแลลูก เด็กต้องดูแลตนเอง นักเรียนคนเดิม ๆ ยังมีสายอยู่เรื่อย ๆ นักเรียนมาสายอยู่เป็นประจำยังไม่มีความรับผิดชอบ ในหน้าที่การมาโรงเรียน และมีความขี้เกียจในการที่จะกระตือรือร้น นักเรียนจะไม่ตระหนักถึงความผิดในการมาสาย มีแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนด้านการมาสาย ตรงกันมากที่สุด คือ ผู้ปกครองควรให้เด็กมีความรับผิดชอบ รู้จักวางกติกาให้เด็กรู้ได้ที่ของตนเองในการอบรมปฏิบัติหน้าที่ประจำวัน ผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางไว้ว่า “ควรมีการแบ่งเวลากิจกรรม ในตอนเช้าที่ต้องรับผิดชอบปฏิบัติในแต่ละวัน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมาโรงเรียนเร็วขึ้น” ครูควรมีกฎกติกาในการมาเรียนและมีการทำโทษบ้างตามขอบเขตที่พอสมควร และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ ผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านกล่าวว่า “การเข้าค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม อบรม ย้ำเตือนบทลงโทษจากเขาไปหนักให้ชัดเจนออกมาตรการ เช่น มาสาย 3 ครั้งขึ้นไป เชิญผู้ปกครอง จัดกิจกรรมวินัยเชิงบวก เช่น ล้างห้องน้ำ เก็บขยะ” การเยี่ยมบ้านนักเรียน หาสาเหตุของการมาสายว่าเพราะเหตุใดแก้ไขได้อย่างไรได้บ้าง ต้องมีการแจ้งผู้ปกครองให้รับทราบพร้อมช่วยกันดำเนินการแก้ไขให้เกิดความเข้าใจตรงกัน

5. **ด้านการใช้ยานพาหนะ** การใช้พาหนะในทางที่ผิด ไม่ชอบใส่หมวกกันน็อค ขับเร็ว การไม่มีวินัยในการขึ้นรถประจำทาง ชอบหยอหยินทำให้เกิดอุบัติเหตุพลัดตกลงมา มีแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการใช้ยานพาหนะมากที่สุด คือ มีการอบรมการใช้รถ ใช้ถนน ผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางพัฒนาไว้ว่า “การทำใบขับขี่ สำหรับนักเรียนที่นำรถจักรยานยนต์มาโรงเรียนเอง เป็นเรื่องที่ต้องทำเป็นอย่างมาก” ควรกำหนดระเบียบของโรงเรียน โดยการห้ามนำรถจักรยานยนต์ รถยนต์มาโรงเรียนเป็นเด็ดขาด รมรงค์ให้ความรู้วินัยจราจร ประชาสัมพันธ์ถึงอันตรายจากการขับขี่โดยประมาท ให้นักเรียนและผู้ปกครองรับทราบ การให้ความรู้ในการใช้รถใช้ถนน กฎจราจร การมาโรงเรียน โดยรถโดยสารประจำทาง ลดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นขณะเดินทางมาโรงเรียน

6. **ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม** นักเรียนขาดความรับผิดชอบมากต่อทรัพย์สินส่วนรวม ไม่มีความห่วงแหนต่อทรัพย์สินส่วนรวมเท่าที่ควร นักเรียนขาดจิตสำนึกช่วยกันดูแลทรัพย์สินของโรงเรียน มีแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการใช้ทรัพย์สินส่วนรวมมากที่สุด คือ ควรมีการติดกล้องวงจรปิดไว้ เพื่อเกิดการทำลายทรัพย์สิน พ่อแม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของเด็ก และต้องมีบทลงโทษเด็กให้ตระหนักถึงความผิดของตนเอง ก็จะเกิดความเกรงกลัวและ เกิดการแก้ไขพฤติกรรมตนเอง ผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางการพัฒนาว่า “ควรสร้างความตระหนักในหน้าที่ให้กับนักเรียนที่พึงปฏิบัติในการรักษาทรัพย์สินส่วนรวม สร้างจิตสำนึก ปลูกฝังให้มีความรักในโรงเรียนจะทำให้นักเรียนรักษาทรัพย์สินของโรงเรียนเป็นอย่างดี” ครูที่สอนต้องดูแลเด็กให้ดีและไม่ควรปล่อยให้เด็กทำอยู่เรื่อย ๆ และมีการทำโทษในการกระทำผิด จัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีในการรักษาทรัพย์สินของการเฝ้าระวังการมอมบอบทบาทหน้าที่ให้นักเรียนช่วยกันสอดส่องดูแลและปรับเตือนเพื่อน ๆ ที่ชอบทำลายข้าวของของโรงเรียน

7. **ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ** นักเรียนมาทำงานในวันหยุดราชการ มุ่งเน้นเพื่อความสนุกมากกว่าจะเห็นความสำคัญของงานที่จะทำ เกิดเรื่องในหลายด้าน เช่น การจราจร การแต่งกาย ยาเสพติด เนื่องจากไม่มีครูอาจารย์รับผิดชอบนักเรียนมาเอง มีแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการมากที่สุด คือ ไม่ควรให้เด็กมาโรงเรียนในวันหยุด ครูควรใช้เวลาจัดสรรระบบการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับเวลาให้มากและเหมาะสมที่สุด หากมีการมาเรียนในวันหยุดครูต้องรับผิดชอบมากขึ้น ไม่ปล่อยให้เป็นอิสระมากแบบในปัจจุบัน ผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางไว้ว่า “การมาโรงเรียนทุกครั้งของนักเรียนในการทำกิจกรรม ในวันหยุดราชการ ต้องมีหนังสือราชการแจ้งผู้ปกครองถึงจะมาทำกิจกรรมในวันหยุดได้” ควรมีการแจ้งยามก่อนเข้าโรงเรียนและแจ้งเวลากลับ ห้ามนักเรียนเข้าโรงเรียน โดยไม่มีครูควบคุมแจ้งครูเวรในการมาทำกิจกรรม ผู้ปกครองรับทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อช่วยกันดูแลนักเรียนในความปกครอง

8. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียน การทิ้งขยะและรักษาความสะอาดยังไม่ดีเท่าที่ควรในโรงเรียน หนีเรียนขณะมีการเรียนการสอน การเข้าแถวเคารพธงชาติตอนเช้ายังไม่มีระเบียบเท่าที่ควรนักเรียนไม่กระตือรือร้นและไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการร้องเพลงชาติและพิธีการหน้าเสาธง นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียนมากที่สุดคือ การกำกับดูแลนักเรียนในส่วนที่มีการหนีเรียนนักเรียนที่ไม่ทำตามระเบียบของโรงเรียนมีการคัดคะแนนและการอบรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้น ฝ่ายปกครองต้องดูแลอย่างเข้มงวดและทำโทษโดยทันที ผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางการพัฒนาว่า “ควรจัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีของโรงเรียน อบรมสั่งสอน สร้างแรงจูงใจด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น เพื่อนช่วยเพื่อน” การอบรม การประชุม การจัดกิจกรรมค่ายฝึก ให้นักเรียนรักษากฎระเบียบของโรงเรียนและปฏิบัติตนตามระเบียบของโรงเรียน มีการหักคะแนนพฤติกรรมของนักเรียน

9. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน นักเรียนประพฤติตัวไม่เหมาะสม ขณะอยู่ภายนอกโรงเรียน แต่งตัวไม่เหมาะสมเลียนแบบดารา พูดคำหยาบ ใช้คำไม่สุภาพ รวมตัวกันทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม ผู้สาว แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียนมากที่สุด คือ โรงเรียนและผู้ปกครองต้องช่วยกันอบรมสั่งสอนนักเรียนให้รู้ระบบขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า “ควรมีการตรวจตระเวนของครู รายคาบในการดูแลพฤติกรรมของนักเรียนที่หนีเรียน ไม่เข้าเรียนบริเวณพื้นที่ใกล้เคียงชุมชน ติดตามกำกับดูแลนักเรียน ในกลุ่มที่มีความเสี่ยงเพิ่มเติมมีสายตรวจทุกวัน” จัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์จัดกิจกรรมเพื่อสร้างแรงจูงใจ ให้ความรู้ทักษะการดำเนินชีวิต ผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งกล่าวว่า “ควรฝึกให้นักเรียนรักสถาบันตนเอง เพื่อที่การปฏิบัติตนในที่ต่าง ๆ จะได้มีความระมัดระวัง และการสร้างเครือข่ายกับชุมชนให้คอยสอดส่องนักเรียนชุมชน”

10. ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อความสะอาดในโรงอาหาร แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหารมากที่สุด คือ การปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักกระทำต่อหน้าที่ของตนเอง รู้กฎระเบียบการใช้โรงอาหาร ผู้ให้สัมภาษณ์ให้แนวทางการพัฒนาไว้ว่า “ครูเฝ้าประจำวันควรกำชับดูแล ควบคุม การรับประทานอาหารของนักเรียนโดยให้เก็บภาชนะทุกครั้งหลังรับประทานอาหาร เพื่อสุขอนามัยของนักเรียน” นักเรียนที่ไม่ยอมเก็บจานชาม มีการลงโทษตามความเหมาะสม ครูคอยตรวจตราเพื่อความเป็นระเบียบ ผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งกล่าวว่า “การจัดให้สถานนักเรียนเป็นเวรรับผิดชอบ ประจำจุดต่าง ๆ ในโรงอาหาร เพื่อให้คอยจับตาดูแลนักเรียนที่ไม่เก็บภาชนะ โดนให้ รุ่นพี่เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับรุ่นน้อง”

11. ด้านการแสดงความเคารพ นักเรียนขาดความอ่อนน้อมถ่อมตน เมื่อเดินผ่านคุณครู ไม่ค่อยแสดงความเคารพด้วยตนเอง ขาดความมีสัมมาคารวะกับคุณครู แนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการแสดงความเคารพมากที่สุด คือ โรงเรียน ครู และผู้ปกครอง ควรอบรมสั่งสอนนักเรียนให้รู้จักสัมมาคารวะ รู้จักขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงาม การเคารพผู้ที่อาวุโสกว่า ผู้ให้สัมภาระให้แนวทางการพัฒนาไว้ว่า “ควรมีการจัดการแข่งขันประกวดแสดงมารยาทในโรงเรียน ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ” ครูควรกล่าวสวัสดิทักทายนักเรียนเป็นประจำ มีการอบรมเรื่องวัฒนธรรมองค์กร จัดกิจกรรมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมในการแสดงความเคารพทั้งในระหว่างนักเรียนด้วยกันและครูอาจารย์ รณรงค์การแสดงความรักฝึกให้นักเรียนรู้จักการแสดงความเคารพผู้ใหญ่จนเป็นนิสัย จัดกิจกรรมส่งเสริมมารยาทไทยในโรงเรียน

12. ด้านการแต่งกาย นักเรียนแต่งกายตามสมัยมากเกินไป โดยเฉพาะเรื่องทรงผมไว้ผมยาวเกินที่โรงเรียนกำหนด ทรงผมผิดระเบียบ ฟ่าฟีนกถูระเบียบของโรงเรียน แนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายมากที่สุด คือ โรงเรียนมีคู่มือระเบียบการแต่งกายให้นักเรียนทุกคน ผู้ให้สัมภาระให้แนวทางการพัฒนาไว้ว่า “ควรจัดบอร์ดป้ายแสดงการแต่งกายที่ถูกต้อง เพื่อเป็นแบบอย่างให้นักเรียนได้ปฏิบัติตาม” ดูแลเอาใจใส่เพิ่มเติมสำหรับนักเรียนที่มีการแต่งกายไม่เหมาะสม โดยคุณครูทุกท่านมีส่วนร่วมในการช่วยกำกับดูแลนักเรียนทางโรงเรียน มีการตัดคะแนนและยึดสิ่งของที่เป็นระเบียบ การทำโทษพอสมควรฝ่ายปกครองต้องดูแลอย่างเข้มงวด ใครทำผิดลงโทษได้เลย ผู้ให้สัมภาระอีกท่านหนึ่งกล่าวว่า “การกำหนดระเบียบการแต่งกายที่ถูกต้อง ดูดี และสง่างามสามารถโน้มน้าวชักจูงนักเรียนให้เห็นคุณค่าของการแต่งกายที่ถูกต้องได้” จัดกิจกรรมเชิงบวกสร้างแรงจูงใจ เช่น การมอบรางวัลนักเรียนที่แต่งกายถูกระเบียบ ยกย่องชมเชยนักเรียนตามความเหมาะสม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้อำนวยการ โรงเรียน รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย หัวหน้างานกิจการนักเรียน ตัวแทนประธานสภานักเรียนคนปัจจุบัน ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องวินัยของนักเรียนโดยตรง นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ของแต่ละคนมาทำการสังเคราะห์เพื่อหาปัญหาและแนวทางแก้ไขพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ จากนั้นนำปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนมาสังเคราะห์ถึงแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ โดยวิธีการสัมภาษณ์เพื่อกำหนดเป็นแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ

วิธีการดำเนินการวิจัยเป็นการศึกษาโดยการวิจัยเชิงคุณภาพศึกษาข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ จากผู้ที่เกี่ยวข้องกับวินัยนักเรียนโดยตรง จำนวน 13 คน

หลังจากได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แล้วนำข้อมูลมาสังเคราะห์เพื่อหาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการแยกเป็นรายด้านและนำปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนที่ได้จากการสังเคราะห์ เพื่อกำหนดเป็นแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ต่อไป

สรุป

ปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

จากการสรุปและสังเคราะห์ปัญหาการพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ด้านผู้ปกครอง ด้านการมาเรียน การลา ด้านการตรงต่อเวลา ด้านการมาสาย ด้านการใช้ยานพาหนะ ด้านการใช้ทรัพย์สินส่วนรวม ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ ด้านการปฏิบัติตนในโรงเรียน ด้านการปฏิบัติตนทั่วไป ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร ด้านการแสดงความเคารพ

ด้านการแต่งกาย ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลแนวทางการพัฒนาวิทยุนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สามารถสรุปประเด็นปัญหาได้ดังนี้

1. ด้านผู้ปกครอง ผู้ปกครองมักเข้ามายุ่งเกี่ยวกับระบบการปกครองของโรงเรียน มากเกินไป ในการกระทำผิดไม่ยอมรับต่อการลงโทษ เอาใจนักเรียน ผู้ปกครองไม่ได้กำหนดวินัย ที่บ้านให้กับนักเรียนจึงทำให้เกิดนิสัยต่อต้านระเบียบวินัยของโรงเรียน ไม่ค่อยมีเวลาพบปะพูดคุย กับนักเรียน ผู้ปกครองจะไม่มีเวลาให้กับ โรงเรียนและไม่เข้าใจกฎโรงเรียน ผู้ปกครองให้ความสำคัญ กับทางโรงเรียนน้อยเกินไป นักเรียนนำบุคคลอื่นมาแทนผู้ปกครองตนเองในการประชุม หรือชี้แจง เมื่อเวลากระทำผิด

2. ด้านการมาเรียน การลา นักเรียนมาสายเป็นประจำ ขาดการติดต่อกับครูที่ปรึกษา ไม่ส่งใบลาเมื่อหยุดเรียน ขาดการสื่อสารระหว่างครูถึงนักเรียน ไม่เห็นความสำคัญของการเข้าเรียน พื้นฐานครอบครัวที่ต้องทำงานจึงไม่มีเวลาดูแลลูกใกล้ชิดนักเรียนจึงเป็นอิสระ ซึ่งส่งผลให้ไม่มี ระเบียบวินัยในตนเอง ทำให้การมาเรียนสาย นักเรียนบางส่วนหยุดเรียน โดยไม่มีสาเหตุ หนีไป เล่นเกม เด็กที่ต้องไปเข้าค่ายกิจกรรม โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องของคดีมาสาย

3. ด้านการตรงต่อเวลา การรับผิดชอบต่อการเรียน การส่งงานในหน้าที่จนติดเป็นนิสัย การดูโทรทัศน์ ดิเดเกม Internet ทำให้นอนดึกตื่นสาย มาโรงเรียนไม่ทัน การเข้าเรียนในแต่ละวัน ไม่ตรงเวลา ระบบการเดินเรียนเปลี่ยนห้องเรียนทุกคาบทำให้นักเรียนเข้าเรียนช้า การดำเนินชีวิต ที่มีความเป็นอิสระมากขึ้น

4. ด้านการมาสาย นักเรียนเดินทางมาโรงเรียนสาย เนื่องจากตื่นสาย บางคนอาจทาน อาหารเช้าข้างนอกโรงเรียนและไม่ยอมเข้าโรงเรียนตามเวลาที่กำหนด มาสายเพราะอ่านหนังสือ หรือดิเดเกม ไม่อยากเข้าแถว นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่ต้องทำงาน ไม่มีเวลาดูแล เด็กต้องดูแล ตนเอง นักเรียนคนเดิมเดิม ๆ ยังมีสายอยู่เรื่อย ๆ นักเรียนมาสายอยู่เป็นประจำยังไม่มีมารับผิดชอบ ในหน้าที่การมาโรงเรียน และมีความขี้เกียจในการที่จะกระตือรือร้น นักเรียนจะไม่ตระหนักถึง ความผิดในการมาสาย

5. ด้านการใช้ยานพาหนะ นักเรียนมาโรงเรียนได้ทั้งทางรถ เดิน การใช้รถส่วนตัว การใช้ รถประจำทาง การใช้รถมอเตอร์ไซค์ส่วนตัวทำให้เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง การใช้พาหนะจะมีการใช้ ในทางที่ผิด ไม่ชอบใส่หมวกกันน็อค ขับเร็ว บางครอบครัวขาดไม่ได้จึงต้องซื้อให้ แต่โรงเรียน ไม่อนุญาตให้นักเรียนนำมอเตอร์ไซค์มา การไม่มีวินัยในการขึ้นรถ การชอบห้อยโหนทำให้เกิด อุบัติเหตุพลาดตกลงมา

6. ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม นักเรียนขาดความรับผิดชอบมาก เช่น การใช้ ห้องสมุดก็จะทำลายสิ่งที่ต้องใช้ร่วมกัน ขาดความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ขูดขีดเขียนให้เกิด

ความเสียหายที่ต่าง ๆ ขยะก็จะทิ้งไว้ทั่วไปอย่างมาก ห้องน้ำห้องส้วม นักเรียนไม่รักษาความสะอาด เขียนคำหยาบบนโต๊ะฝาผนัง การใช้เครื่องมือต่าง ๆ โดยไม่ระมัดระวัง ไม่มีความห่วงหาต่อทรัพย์สินส่วนร่วมเท่าที่ควร นักเรียนขาดจิตสำนึกช่วยกันดูแลทรัพย์สินของโรงเรียน

7. ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ การมาโรงเรียนในวันหยุด นักเรียนมุ่งเน้นเพื่อความสนุกมากกว่า จะเห็นถึงการแต่งกายเวลามาวันหยุด จะไม่สุภาพเมื่อมาแล้ว ก็มีได้ให้ความสำคัญต่อการมาทำงานหรือเรียนเท่าที่ควร ครูควรควบคุมดูแลอย่างจริงจังกรณีนี้ค้หมายผู้เรียนมาเรียนในวันหยุด บางกิจกรรมนักเรียนต้องทำงาน ต้องซ้อมความพร้อมนักเรียนจึงมาทำงานในวันหยุด เกิดความวุ่นวายในหลายด้าน เช่น การจราจร การแต่งกาย ขาเสพผิดเนื่องจากไม่มีครูอาจารย์รับผิดชอบนักเรียนมาเอง

8. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียน นักเรียนหญิงแต่งกายบางอย่างไม่เหมาะสม นักเรียนเข้าเรียนไม่ตรงเวลาระหว่างคาบสอน การทิ้งขยะและรักษาความสะอาดยังไม่ดีเท่าที่ควร หนีเรียนขณะมีการเรียนการสอน การเข้าแถวเคารพธงชาติตอนเช้ายังไม่เรียบร้อยเท่าที่ควรนักเรียนไม่กระตือรือร้นและไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการร้องเพลงชาติและพิธีการหน้าเสาธง นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน

9. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน นักเรียนประพฤติตัวไม่เหมาะสม ขณะอยู่ภายนอกโรงเรียน แต่งตัวไม่เหมาะสม พูดคำหยาบ ใช้คำไม่สุภาพ รวมตัวกันทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม ชู้สาว

10. ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อความสะอาดในโรงอาหาร นักเรียนทานข้าวแล้วไม่เก็บจาน ชาม ขยะ ทิ้งทั่วโรงอาหาร เป็นปัญหาขยะในโรงอาหาร นักเรียนซื้ออาหารไม่เป็นเวลา

11. ด้านการแสดงความเคารพ นักเรียนไม่เคารพ นักเรียนมีความอ่อนน้อมถ่อมตนน้อยมาก เมื่อเดินผ่านคุณครู ไม่ค่อยแสดงความเคารพด้วยตนเองต้องบอกให้แสดงความเคารพถึงจะทำ นักเรียนไม่แสดงความเคารพคุณครูที่ตัวเองไม่ได้เรียนด้วย แต่จะแสดงความเคารพคุณครูที่เรียนด้วยเท่านั้น ขาดความมีสัมมาคารวะกับคุณครู

12. ด้านการแต่งกาย นักเรียนแต่งกายตามสมัยมากเกินไป โดยเฉพาะเรื่องทรงผมไว้ผมยาวเกินที่โรงเรียนกำหนด ทรงผมผิดระเบียบ ทำสีผม กางเกง กระโปรงสั้น กุ้งเท้าสั้น แต่งหน้ามาโรงเรียน ฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน

แนวทางการแก้ไขพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

จากการศึกษาปัญหาการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ในการศึกษาครั้งนี้ที่ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูล จากการสัมภาษณ์ ผู้อำนวยการ โรงเรียน รองผู้อำนวยการบริหารงานกลุ่มบุคคล ครูกลุ่มสาระ การเรียนรู้ต่าง ๆ หัวหน้างานส่งเสริมประชาธิปไตย หัวหน้างานกิจการนักเรียน ตัวแทนประธาน สภานักเรียนคนปัจจุบัน จำนวน 13 คน นำมารวบรวมวิเคราะห์ปัญหาแนวทางการพัฒนาวิสัย ทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ได้ดังนี้

1. **ด้านผู้ปกครองนักเรียน** ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับทางโรงเรียนน้อยเกินไป มีผู้ให้ แนวทางการพัฒนาว่า ผู้ปกครองนักเรียนควรวางใจในสถานศึกษาให้สถานศึกษาได้ดูแลนักเรียนตาม สภาพความเหมาะสม มีการบริหารจัดการระบบดูแลนักเรียน โดยให้ผู้ปกครองเข้ามามีบทบาทใน สถานศึกษา ประชุมผู้ปกครองให้ทราบแน่ชัดเกี่ยวกับระเบียบของโรงเรียนและความสำคัญ ของนักเรียน ผู้ปกครองควรให้ความสนใจใส่ใจอย่างจริงจังเพื่อรับทราบปัญหาและร่วมกันแก้ไข

2. **ด้านการมาเรียน การลา** นักเรียนมาสายเป็นประจำ ไม่เห็นความสำคัญของการเข้าเรียน มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า ผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมดูแลนักเรียนร่วมด้วยช่วยกัน ให้ครูที่ปรึกษา มีเครือข่ายในห้องเรียนติดต่อระหว่างครูที่ปรึกษา กับผู้ปกครอง หรือระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน กำกับดูแลออกมาตรการให้คุณครูช่วยกันอบรม ขอนแนะนำติดตามอย่างใกล้ชิดครูควรประสานกับ ผู้ปกครองเพื่อร่วมกันหาสาเหตุในการไม่มาโรงเรียน สร้างข้อกำหนดที่ชัดเจนในการลงโทษ คนที่ขาดเรียนแบบไม่มีสาเหตุบ่อยครั้ง และต้องมีการยอมรับข้อกำหนดนั้น ทั้งนักเรียนและผู้ปกครอง

3. **ด้านการตรงต่อเวลา** การรับผิดชอบต่อการเรียน มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า นักเรียน ด้านการตรงต่อเวลา ปลุกจิตสำนึกการตรงต่อเวลาการจัดกิจกรรมและการให้เหตุผลจากการไม่ตรง ต่อเวลาเป็นอย่างไร ครูสร้างวินัยให้กับนักเรียนให้ตรงต่อเวลารู้น้ำที่ของตน ต้องมีการลงโทษ อบรมสั่งสอนปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีสร้างแรงจูงใจ ปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการตรง ต่อเวลา

4. **ด้านการมาสาย** นักเรียนมาสายอยู่เป็นประจำ มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า ผู้ปกครอง รู้จักวางหน้าที่บทบาทที่เหมาะสม ให้เด็กมีความรับผิดชอบต้องรู้จักวางกติกาให้เด็กรู้ได้ที่ของตนเอง ให้เด็กมีความรับผิดชอบ มีกฎกติกาในการมาเรียนและมีการทำโทษบ้างตามขอบเขตที่พอสมควร และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ การเข้าค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม อบรมกับเดือนกำหนดบทลงโทษ จากเขาไปหนักให้ชัดเจน จัดกิจกรรมวินัยเชิงบวก

5. ด้านการใช้ยานพาหนะ การใช้พาหนะในทางที่ผิดไม่ชอบใส่หมวกกันน็อก ขับเร็ว มีผู้แนวทางการพัฒนาว่า มีอบรมการใช้รถ ใช้ถนน การทำใบขับขี่ สำหรับนักเรียน กำหนดระเบียบของโรงเรียนโดยการห้ามนำมอเตอร์ไซค์ ขับรถยนต์มาโรงเรียน รณรงค์ให้ความรู้วินัยจราจรและการสวมหมวกกันน็อก ประชาสัมพันธ์ถึงอันตรายจากการขับขี่โดยประมาท ให้นักเรียนและผู้ปกครองรับทราบ การให้ความรู้ในการใช้รถ ใช้ถนน กฎจราจร การมาโรงเรียนโดยรถโดยสารประจำทาง ลดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นขณะเดินทางมาโรงเรียน

6. ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม นักเรียนขาดความรับผิดชอบเป็นอย่างมาก นักเรียนขาดจิตสำนึกช่วยกันดูแลทรัพย์สินของโรงเรียน มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า เมื่อมีการทำลายทรัพย์สิน พ่อแม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของเด็ก และต้องมีบทลงโทษเด็กให้ตระหนักถึงความผิดของตนเอง สร้างความตระหนักหน้าที่ให้นักเรียนที่พึงปฏิบัติในการรักษาทรัพย์สินส่วนรวม สร้างจิตสำนึกในเรื่องการใช้ทรัพย์สินส่วนรวม การมอบบทบาทหน้าที่ให้นักเรียนช่วยกันสอดส่องดูแลและปรับเตือนเพื่อน ๆ ที่ชอบทำลายข้าวของของโรงเรียน

7. ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ การมาโรงเรียนในวันหยุด นักเรียนมุ่งเน้นเพื่อความสนุกมากกว่า มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า ไม่ควรให้เด็กมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ หากมีการมาเรียนในวันหยุดครูต้องรับผิดชอบมากขึ้น การมาโรงเรียนทุกครั้งของนักเรียนในการทำกิจกรรมในวันหยุดราชการ ต้องมีหนังสือราชการแจ้งผู้ปกครองถึงจะมาทำกิจกรรมในวันหยุดได้แจ้งขยามก่อนเข้าโรงเรียนและแจ้งเวลากลับ ห้ามนักเรียนเข้าโรงเรียน โดยไม่มีครูควบคุม แจ้งครูเวรในการมาทำกิจกรรม ผู้ปกครองรับทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อช่วยกันดูแลนักเรียนในความปกครอง

8. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียน นักเรียนหนีเรียนขณะมีการเรียนการสอน มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า ควรมีการกำกับดูแลนักเรียนในส่วนที่มีการหนีเรียน นักเรียนที่ไม่ทำตามระเบียบของโรงเรียนมีการตัดคะแนนและการอบรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้น ฝ่ายปกครองต้องดูแลอย่างเข้มงวดและทำโทษโดยทันที จัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีของโรงเรียนอบรมสั่งสอนสร้างแรงจูงใจด้วยวิธีต่าง ๆ การจัดกิจกรรมค่ายฝึกให้นักเรียนรักษากฎระเบียบของโรงเรียนและปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน

9. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน นักเรียนประพฤติตัวไม่เหมาะสม ขณะอยู่ภายนอกโรงเรียน มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า โรงเรียนและผู้ปกครองอบรมสั่งสอนนักเรียนให้รู้ระบบขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ชี้นะแนวทางการที่ต้อง การตรวจระแวงของครูรายคาบ ในการดูแลพฤติกรรมของนักเรียนที่หนีเรียน ไม่เข้าเรียนบริเวณพื้นที่ใกล้เคียงชุมชนติดตามกำกับดูแลนักเรียนในกลุ่มที่มีความเสี่ยงเพิ่มเติม มีสายตรวจทุกวัน จัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรม

จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์จัดกิจกรรมเพื่อสร้างแรงจูงใจ ให้ความรู้ทักษะการดำเนินชีวิต สร้างเครือข่ายกับชุมชนให้คอยสอดส่องนักเรียนชุมชน

10. ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อความสะอาด ในโรงอาหาร มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า ปลุกฝังให้นักเรียนรู้จักกระทำต่อหน้าที่ของตนเอง กฎระเบียบการใช้โรงอาหาร ครูเวรประจำวันกำชับดูแลควบคุมการรับประทานอาหาร โดยใช้โรงอาหารเก็บภาชนะทุกครั้งเพื่อสุขอนามัยของนักเรียน นักเรียนที่ไม่ยอมเก็บจานชาม มีการลงโทษตามความเหมาะสม ครูคอยตรวจตราเพื่อความเป็นระเบียบ มีการจัดให้สถานนักเรียนเป็นเวรรับผิดชอบศูนย์ต่าง ๆ ในโรงอาหารเพื่อให้คอยจับตาดูแลนักเรียนที่ไม่เก็บภาชนะ โดยให้รุ่นพี่เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับรุ่นน้อง

11. ด้านการแสดงความเคารพ นักเรียนขาดความมีสัมมาคารวะกับคุณครู มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า ผู้ปกครองควรอบรมสั่งสอนนักเรียนให้รู้จักสัมมาคารวะ รู้จักขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงาม การเคารพผู้ที่อาวุโสกว่า มีการอบรมเรื่องวัฒนธรรมองค์กรสอนให้นักเรียนรู้จักทำความเคารพครู กิจกรรมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมในการแสดงความเคารพ ทั้งในระหว่างนักเรียนด้วยกันและครูอาจารย์ รมรณรงค์การแสดงความเคารพ ฝึกให้นักเรียนรู้จัก การแสดงความเคารพผู้ใหญ่จนเป็นนิสัย จัดกิจกรรมส่งเสริมมารยาทไทยในโรงเรียน

12. ด้านการแต่งกาย นักเรียนแต่งกายตามสมัยมากเกินไป ฝ่่าฝิ่นระเบียบของโรงเรียน มีผู้ให้แนวทางการพัฒนาว่า โรงเรียนมีคู่มือระเบียบการแต่งกายให้นักเรียนทุกคน โดยคุณครูทุกท่านมีส่วนร่วมในการช่วยกำกับดูแลนักเรียนทางโรงเรียน มีการตัดคะแนนและยึดสิ่งของที่เป็ระเบียบการทำโทษพอสมควรฝ่ายปกครองต้องดูได้อย่างเข้มงวด การกำหนดระเบียบการแต่งกายที่ถูกต้องคูดี และสง่างาม โนม้มน้ำซักจงให้เห็นคุณค่าของการแต่งกายที่ถูกต้อง การมอบรางวัลนักเรียนที่แต่งกายถูกระเบียบ ยกย่องชมเชยนักเรียนตามความเหมาะสม

อภิปรายผล

จากการศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 ตามความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับวิสัยทัศน์นักเรียนโดยตรง โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จำนวน 13 คน มีประเด็นปัญหาและแนวทางการพัฒนาที่นำมาอภิปราย ดังนี้

1. ด้านผู้ปกครองนักเรียน ผู้ปกครองจะไม่มีเวลาให้กับโรงเรียนและไม่เข้าใจกฎโรงเรียน ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับทางโรงเรียนน้อยเกินไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้ปกครองไม่มีเวลาต้องทำงาน บางครอบครัวอาจเป็นแยกทางกันตามรายการบันทึกการเยี่ยมบ้าน (โรงเรียนบางบ่อ

วิทยาคม, 2558) ดังนั้น ผู้ปกครองควรเอาใจใส่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ผู้ปกครองควรกำหนดระเบียบแบบแผนร่วมกันกับโรงเรียน ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับทางโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรพล เฟื่องแจ่ม (2545, หน้า 87-88) กล่าวว่า ผู้ปกครองนักเรียน ควรมีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน บอกข้อมูลทางบ้านให้แก่ครูที่ปรึกษา รับทราบ ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการเข้าร่วมประชุม ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทางโรงเรียน ส่งเสริมนักเรียน แลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้ปกครอง ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2540, หน้า 43 อ้างถึงใน สุคนธา ศรีภา, 2552) ได้กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองว่าความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองในการประสานสัมพันธ์เพื่อพัฒนาคุณภาพของเด็กนั้นจะต้องดำเนินการบนรากฐานของความเข้าใจอันดีต่อกัน โรงเรียนต้องหาวิธีการทำงานร่วมกับผู้ปกครองให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้จัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของเด็กได้อย่างเหมาะสม ดังนั้น การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองจะเป็นกระบวนการ 2 ทาง คือ จากบ้าน ไปโรงเรียนและจากโรงเรียนมาบ้าน และสอดคล้องกับ นงนุช พันธุ์นิกุล (2546, หน้า 43 อ้างถึงใน สุคนธา ศรีภา, 2552, หน้า 82) ที่กล่าวว่า งานสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองมีความสำคัญเพราะช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชน โดยเฉพาะกับสภาพครอบครัว นอกจากนี้ กิจกรรมการเยี่ยมบ้านเด็กเป็นกิจกรรมที่สำคัญอีกกิจกรรมหนึ่ง ที่จะช่วยให้ครูทราบความสัมพันธ์ในครอบครัวของเด็กและเข้าใจพฤติกรรมเด็กมากขึ้น การพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษานั้นจะต้องนำพาพ่อแม่ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมพัฒนารับผิดชอบและตัดสินใจเกี่ยวกับเด็กของตน ดังนั้นการเชิญพ่อแม่ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมเป็นกิจกรรมหนึ่งที่บุคลากรในสถานศึกษาและพ่อแม่ผู้ปกครองมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และทำงานร่วมกันเพื่อเด็กในความรับผิดชอบเพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์มากที่สุด

2. ด้านการมาเรียน การลา นักเรียนมาสายเป็นประจำ ขาดการติดต่อกับครูที่ปรึกษา

ไม่ส่งใบลาเมื่อหยุดเรียน อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการมาโรงเรียน ผู้ปกครอง ก็เพิกเฉยในการขาดเรียนของนักเรียน ผู้ปกครองจึงต้องมีส่วนร่วมดูแลนักเรียนร่วมด้วยช่วยกัน ให้ครูที่ปรึกษามีเครือข่ายในห้องเรียนติดต่อรหว่างครูที่ปรึกษา กับผู้ปกครองหรือระหว่างผู้ปกครองกับผู้ปกครองนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรศักดิ์ เฟื่องแจ่ม (2545, หน้า 88) ผู้ปกครองนักเรียนควรมีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน บอกข้อมูลทางบ้านให้นักเรียนรับทราบแก่ครูที่ปรึกษา รับทราบผลการเรียนของนักเรียนสังเกตพฤติกรรม ของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับคู่มือนักเรียน (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม, 2559) ที่กล่าวว่า การมาเรียน การลา นักเรียนจะต้องมาโรงเรียนในวันที่มีการเปิดการเรียนการสอนและเข้าเรียนทุกวิชา เมื่อนักเรียนป่วยหรือมีกิจธุระจะต้องมีใบลาทุกครั้ง และมีผู้ปกครองรับรอง

3. ด้านการตรงต่อเวลา การรับผิดชอบต่อการเรียน การเข้าเรียนในแต่ละวันไม่ตรงเวลา เพราะการเดินทางในแต่ละรายคาบ ทำให้นักเรียนเข้าเรียนช้า ไม่ใส่ใจในการเข้าเรียน ครูต้องปลูกจิตสำนึกการตรงต่อเวลาของนักเรียน ให้มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ ดังที่ เอกชัย เพชรแก้ว (2553) อ้างถึงใน สาวิณี กะตะศิลา, 2557) กล่าวว่า ในการเข้าชั้นเรียนที่ตรงเวลา กับครูผู้สอนแล้ว ข้อมูลที่บันทึกไว้ นักศึกษาสามารถปรับปรุงพฤติกรรมของตนเอง โดยการเข้าเรียนในวิชาการใช้โปรแกรมฐานข้อมูล จะทำให้มีการกระตือรือร้นในการเรียน พยายามปรับตัว มาเข้าเรียนตรงเวลา รวมทั้งพยายามถนอมร่างกายถึงการบันทึกการบวกระยะเพิ่ม ตามที่ตกลงกันไว้ในทุก ๆ ครั้งที่มีการเรียนการสอน ครูสร้างวินัยให้กับนักเรียนให้ตรงต่อเวลารู้หน้าที่ของตน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลำจวน ดิษขุนทด (2554) กล่าวว่า การพัฒนานิสัยนักเรียนด้านการตรงต่อเวลาและความรับผิดชอบต่อน้ำที่ ที่ครูมอบหมายมีความสำคัญในการพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้นักเรียน ส่งผลเป็นคนดี มีวินัยสามารถดำรงชีวิตและพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าได้จึงต้องมีการพัฒนานิสัยส่งผลให้นักเรียนพัฒนาตนเองยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นนักเรียนมีวินัยการตรงต่อเวลาเข้าเรียนตรงต่อเวลาส่งงานครูตามเวลาที่กำหนดรับผิดชอบด้วยความเอาใจใส่ ซึ่งสอดคล้องกับกรมวิชาการ (2544, หน้า 213-215 อ้างถึงใน สาวิณี กะตะศิลา, 2557, หน้า 61-62) ซึ่งกล่าวถึงรูปแบบการพัฒนาความรับผิดชอบโดยผู้ใหญ่ต้องทำความเข้าใจธรรมชาติของเด็กให้คำแนะนำและมอบหมายงานให้แก่เด็กทำ และรู้จักช่วยตัวเองควบคุมแนะนำเมื่อจำเป็นฝึกให้มีเหตุผลและต้องปลูกฝังความมีระเบียบวินัยอันดีงามแก่เด็ก ต้องมีการลงโทษ อบรมสั่งสอนปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีสร้างแรงจูงใจ เช่น การมอบรางวัลการออกมาตรการและบทลงโทษหรือจัดกิจกรรมวินัยเชิงบวก หากนักเรียนเลยไม่ตรงต่อเวลา กำหนดบทลงโทษให้ชัดเจน ควรติดตามอย่างใกล้ชิดและปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการตรงต่อเวลา

4. ด้านการมาสาย นักเรียนเดินทางมาโรงเรียนสาย เนื่องจากตื่นสาย มาสายเพราะอ่านหนังสือดึกมากเกินไป หรือคิดเกมไม่ยอมเข้าแถว นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่ต้องทำงาน นักเรียนมาสายอยู่เป็นประจำยังไม่มีมาโรงเรียน ในหน้าที่การมาโรงเรียน และมีความขี้เกียจ ในการที่จะกระตือรือร้น นักเรียนจะไม่ตระหนักถึงความผิดในการมาสาย คู่มือนักเรียน (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม, 2559) กล่าวว่า การมาสาย คือ นักเรียนเข้าแถวไม่ทันหน้าเสาธง จะต้องรายงานตัว และชี้แจงเหตุผล ถ้าไปทำธุระในตอนเช้าหรือไปหาแพทย์จะต้องเขียนใบลาโดยลงลายเซ็นผู้ปกครอง สายเกิน 3 ครั้ง เชิญผู้ปกครอง และสายเกิน 5 ครั้ง เข้าค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้นักเรียนรู้จักวางแผนหน้าที่บทบาทที่เหมาะสม ให้เด็กมีความรับผิดชอบต้องรู้จักวางกติกาให้เด็กรู้ได้ของตนเอง ให้เด็กมีความรับผิดชอบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกรียงไกร ประเสริฐเมือง (2553 อ้างถึงใน สาวิณี กะตะศิลา, 2557) ได้กล่าวว่าการพัฒนาการเสริมสร้างวินัยด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

จะช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้นทำให้นักเรียนเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม สามารถประพฤติปฏิบัติตนเป็นผู้ที่อยู่ในระเบียบวินัยของ โรงเรียนและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิสิทธิ์ หอมสมบัติ (2546) ที่กล่าวว่า การจะพัฒนาวินัยนักเรียนให้ได้ผลจริงจังนั้นโรงเรียนจะต้องมีความสำคัญมีแผนนโยบายที่ชัดเจน บุคลากรต้องมีความถนัดในปัญหาทำตนให้เป็นแบบอย่าง จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาวินัยนักเรียนและกระตุ้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติตามกิจกรรมตามที่กำหนดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ให้เกิดความเคยชินจนกลายเป็นวินัยในตนเองโดยจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่ดีและกระบวนการเรียนรู้อื่น ๆ ให้เอื้อต่อการพัฒนาวินัยนักเรียน

5. ด้านการใช้ยานพาหนะ นักเรียนมาโรงเรียนได้ทั้งทางรถ เดิน การใช้รถส่วนตัว การใช้รถประจำทาง การใช้รถมอเตอร์ไซค์ส่วนตัว ทำให้เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง การใช้พาหนะจะมีการใช้ทางที่ผิด ไม่ชอบใส่หมวกกันน็อก ขับเร็ว ด้วยความทึบคองของวัยรุ่น โรงเรียน จึงไม่อนุญาตให้นักเรียนนำมอเตอร์ไซค์ ตามที่คู่มือนักเรียน (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม, 2559) กล่าวว่า การใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน คือ นักเรียนมาโรงเรียนโดยรถประจำทางให้จอดหน้าประตูโรงเรียนแล้วเดินเข้าโรงเรียน แต่ถ้านักเรียนที่นำรถจักรยานมาโรงเรียนให้ขออนุญาตฝ่ายกิจการนักเรียนและไปจอดในสถานที่ที่โรงเรียนกำหนดไว้ ทางโรงเรียนจัดอบรมการใช้รถ ใช้งาน การทำใบขับขี่สำหรับนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจน์กรอง สุอังคะ (2559, หน้า 70) กล่าวว่า การกำหนดนโยบายและแผนการให้ความรู้ การรณรงค์และป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจราจร ควรสร้างจิตสำนึก ปรับเปลี่ยนลักษณะนิสัย ทักษะคิด บุคลิกภาพให้ตระหนักถึงอันตรายจากการเกิดอุบัติเหตุเพื่อลดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นขณะเดินทางมาโรงเรียน

6. ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม นักเรียนขาดความรับผิดชอบเป็นอย่างมาก ทำลายสิ่งของที่ต้องใช้ร่วมกัน ขาดความรับผิดชอบต่อส่วนรวม นักเรียนไม่รักษาความสะอาด อาจเป็นเพราะนักเรียนขาดการอบรมสั่งสอนจากที่บ้าน เป็นพฤติกรรมที่ติดเป็นนิสัย ครูควรปลูกฝังความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ตามที่คู่มือนักเรียน (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม, 2559) กล่าวว่า การใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม คือ นักเรียนต้องใช้ทรัพย์สินของโรงเรียนและศูนย์ส่วนรวมไม่เกิดชำรุดและสูญหาย ช่วยกันรักษาความสะอาด ไม่ทิ้งขยะ ไม่ขีดเขียนทำความสกปรกและไม่จงใจทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ช่วยกันรักษาความสะอาดของส่วนรวม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อินทิรา บุญวาทิ (2550, หน้า 66-70) พบว่า ครูควรมีการตักเตือนทุกครั้งทำให้นักเรียนกระทำความผิดวินัยของโรงเรียน ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการหาแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิสิทธิ์ หอมสมบัติ (2546)กล่าวว่า การพัฒนาวินัยนักเรียนให้ได้ผลจริงจังนั้นโรงเรียนจะต้องเห็นความสำคัญมีแผนนโยบายที่ชัดเจนบุคลากรต้องมีความตระหนักในปัญหาทำตนให้เป็นแบบอย่างจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาวินัยนักเรียนและ

กระตุ้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการที่กำหนดอย่างจริงจังและต่อเนื่องให้เกิดความเคยชิน จนกลายเป็นวินัยในตนเอง สร้างความตระหนักหน้าที่ให้นักเรียนที่พึงปฏิบัติในการรักษาทรัพย์สินส่วนรวมสร้างจิตสำนึกในเรื่องการใช้ทรัพย์สินส่วนรวม ปลุกฝังให้นักเรียนมีความรักในโรงเรียน จะทำให้นักเรียนรักษาทรัพย์สินของโรงเรียนเป็นอย่างดี

7. ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ การมาโรงเรียนในวันหยุด นักเรียนมุ่งเน้นเพื่อความสนุกมากกว่า ก็มีได้ให้ความสำคัญต่อการมาทำงานหรือเรียนเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่อยากจะอยู่บ้าน อยากมาเล่นกับเพื่อนในโรงเรียน หาข้ออ้างผู้ปกครองมาโรงเรียน โรงเรียนจึงต้องออกกฎในการปฏิบัติตนในโรงเรียนในวันหยุดราชการ ตามคู่มือนักเรียน (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม, 2559) กล่าวว่า การมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ คือ ต้องแต่งเครื่องแบบนักเรียนและได้รับอนุญาตจากครูอาจารย์และต้องมีหนังสืออนุญาตของผู้ปกครองแสดงแก่โรงเรียน ไม่ควรให้เด็กมาโรงเรียนในวันหยุดครูควรใช้เวลาจัดสรรระบบการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับเวลาให้มากและเหมาะสมที่สุด หากมีการมาเรียนในวันหยุดครูต้องรับผิดชอบมากขึ้น ไม่ปล่อยให้เป็นอิสระมากแบบในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับ สิทธิพันธ์ มลชู (2550 หน้า 33) กล่าวว่า สภาพปัจจุบันสังคมมีอิทธิพลเหลือชีวิตและความเป็นอยู่ของนักเรียนด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งแวดล้อมเหตุการณ์สำคัญ ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น สถานเริงรมย์ บาร์ ไนต์คลับสถานเต้นรำ ซ่องโสเภณี ห้องอาหาร ร้านน้ำชา สิ่งเหล่านี้อาจเป็นแหล่งมั่วสุมที่เป็นอันตรายอย่างยิ่ง ซึ่งการมาโรงเรียนทุกครั้งของนักเรียนในการทำกิจกรรมในวันหยุดราชการ ต้องมีหนังสือราชการแจ้งผู้ปกครองถึงจะมาทำกิจกรรมในวันหยุดได้แจ้งยามก่อนเข้าโรงเรียนและแจ้งเวลากลับห้ามนักเรียนเข้าโรงเรียนโดยไม่มีครูควบคุมแจ้งครูเวรในการมาทำกิจกรรม ผู้ปกครองรับทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อช่วยกันดูแลนักเรียนในความปกครอง

8. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียน การทิ้งขยะและการรักษาความสะอาดยังไม่ดีเท่าที่ควร นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน นักเรียนรับประทานตรงไหนก็ทิ้งตรงนั้นเลียนแบบรุ่นพี่ ดังนั้น ควรมีการปลูกฝังจิตสำนึกให้กับเด็กในการทิ้งขยะตามนโยบายของโรงเรียนและครูควรทำเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียนในช่วงพักกลางวันของทุกวัน มีการจัดกิจกรรมเก็บขยะของแต่ละระดับชั้น การให้คะแนนบันทึกว่าชนิดใดเก็บขยะได้มากที่สุดและมอบรางวัลหรือใบเกียรติบัตรให้กับนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทางโรงเรียนจัดถังขยะให้พอเหมาะกับจำนวนนักเรียนและสถานที่มีบตลงโทษกับเด็กที่ทิ้งขยะไม่ถูกที่นักเรียนช่วยกันดูแลรักษาความสะอาดของโรงเรียนทั้งในห้องเรียนและบริเวณเขตพื้นที่ที่นักเรียนรับผิดชอบ โดยมีครูคอยกำกับดูแลการทำงาน ofนักเรียนพร้อมกับการประเมินเป็นรายห้องที่ทำกิจกรรมดีโดยคณะกรรมการส่วนกลางและประกาศผลทำกิจกรรมพร้อมกันซึ่งสอดคล้องกับ มนตรี รัชชปรี (2552) กล่าวว่า แนวทางแก้ไข

นักเรียนที่ประพฤตินักวินัยด้านความประพฤติ คือ เวลาการทำพื้่นของนักเรียนครูต้องบอกนักเรียนดี ๆ และควรตรวจเวรต้องมาตรวจให้เร็วเพื่อที่จะได้บอกได้ว่าบริเวณไหนที่ไม่สะอาดนักเรียนจะได้เก็บให้หมดทำความสะอาดให้เรียบร้อยและนักเรียนก็จะไม่ถูกทำโทษด้วยซึ่งสอดคล้องกับ ชาญวิทย์ สุทธิศา (2546 อ้างถึงใน มนตรี รัชชศรี, 2552) กล่าวว่า การรักษาความสะอาดเป็นการที่บุคคลรู้จักควบคุมตนเองประพฤติปฏิบัติอย่างมีระบบและสม่ำเสมอในการรักษาความสะอาดของตนเอง บ้านเรือนที่อยู่อาศัยและสาธารณสถาน เช่น สวมเสื้อผ้าสะอาด ทิ้งขยะลงในถังขยะ ไม่เขียนข้อความในบริเวณที่ไม่สมควร ซึ่งสอดคล้องกับทรงวุฒิ มงคลมะไฟ (2547 อ้างถึงใน มนตรี รัชชศรี, 2552) ได้ศึกษาและพัฒนาเสริมสร้างวินัยนักเรียนเพื่อให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของโรงเรียน นำกลยุทธ์มาใช้ในกระบวนการกลุ่มทำความสะอาด กิจกรรมประกวดความสะอาดของห้องเรียน และบริเวณโรงเรียน ทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองมีความรับผิดชอบเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน มีทักษะในการปฏิบัติงานทำงานเป็นและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข

9. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน นักเรียนประพฤติตัวไม่เหมาะสม ขณะอยู่ภายนอกโรงเรียน อาจเป็นเพราะผู้ปกครองขาดความเข้าใจใส่นักเรียนขณะอยู่ที่บ้าน ทำให้นักเรียนปฏิบัติตนไม่เหมาะสม โรงเรียนจึงออกกฎในการปฏิบัติภายนอกโรงเรียน ตามที่คู่มือนักเรียน (โรงเรียนบางบัววิเทศ, 2559) กล่าวว่า การปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน คือ นักเรียนต้องไม่เที่ยวเร่ร่อนในสถานที่เสื่อมเสียชื่อเสียง ต้องแสดงกิริยาจาสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับเป็นนักเรียน ไม่มั่วสุมสร้าง ความเดือดร้อน ไม่เที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน ไม่เข้าไปในสถานที่ต้องห้าม ไม่ไปร่วมสังสรรค์งาน แสดงที่ไม่เหมาะสมเว้นแต่ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่สูบบุหรี่ สูบกัญชาดื่ม สุราสิ่งเสพติด ไม่พบอาวุธของมีเงินเมา และไม่กระทำการอันเป็นปรปักษ์ต่อโรงเรียน ครูและผู้ปกครองควรร่วมมือกันเพื่อสร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้กับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ สุคนธา ศรีภา (2552) กล่าวว่า ผู้บริหารคณะครูผู้ปกครองและนักเรียนควรร่วมกันกำหนดแนวระเบียบ แนวปฏิบัติของนักเรียนและทำสมุดคู่มือให้กับนักเรียนและผู้ปกครอง แจ้งผู้ปกครองทันทีที่นักเรียนมีปัญหาด้านความประพฤติเพื่อหาแนวทางแก้ไขร่วมกัน การออกเยี่ยมบ้านนักเรียน ภาคเรียนละ 1 ครั้ง และแจ้งผู้ปกครองถึงผลการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม มีการติดตามปฏิบัติตนของนักเรียนอย่างต่อเนื่องครูและผู้ปกครองร่วมมือกัน ในการส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและแนวปฏิบัติของโรงเรียนสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สิทธิศักดิ์ คำวรรณ (2541) ได้กล่าวว่า บทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมวินัยในตนเอง พบว่า ผู้บริหารควรปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่ดี มีการยกย่องชมเชยสำหรับผู้ประพฤติดีมีโครงการส่งเสริมวินัยนักเรียนอย่างต่อเนื่องและจริงจัง มีการกำกับติดตามและประเมินผลเป็นระยะสม่ำเสมอร่วมกับคณะครูผู้ปกครองและชุมชน ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมวินัยนักเรียนและสอดส่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

มีนโยบายและแผนที่ชัดเจนและสามารถนำไปปฏิบัติได้ โดยให้ครูและนักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของงานวินัยนักเรียนให้มีความสำคัญกับนักเรียนเท่ากับงานฝ่ายอื่นและจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมส่งเสริมวินัยนักเรียน โรงเรียนและผู้ปกครองอบรมสั่งสอนนักเรียนให้รู้ระบบขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง สร้างเครือข่ายกับชุมชนให้คอยสอดส่องนักเรียนชุมชน

10. ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร นักเรียนขาดความรับผิดชอบต่อความสะอาดในโรงอาหาร นักเรียนทานข้าวแล้วไม่เก็บจาน ชาม ชะโต๊ะ ทิ้งทั่วโรงอาหารเป็นปัญหาขยะในโรงอาหาร นักเรียนซื้ออาหารไม่เป็นเวลา ตามที่คู่มือนักเรียน (โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม, 2559) กล่าวว่า การรับประทานอาหาร คือ นักเรียนทุกคนรับประทานอาหารในโรงอาหาร ไม่พักก่อนเวลาพัก ไม่นำอาหารออกนอกโรงอาหาร ไม่นำภาชนะใส่อาหารและน้ำดื่มทุกชนิดขึ้นอาคารเรียน เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วให้นำภาชนะใส่อาหารไปเก็บไว้ที่จัดไว้ให้แนวทางการแก้ไขพัฒนาวินัยนักเรียน ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร ปลุกฝังให้นักเรียนรู้จักกระทำต่อหน้าที่ของตนเองซึ่งสอดคล้องกับ มนตรี รัชย์ศรี (2552) ได้กล่าวว่า โรงเรียนควรมีการสร้างกฎสร้างระเบียบข้อบังคับให้นักเรียนอยู่ในกรอบอยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด มีบทลงโทษที่เป็นขั้นตอน มีการติดตามและนิเทศอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้เกิดความละอาย ครูและผู้ปกครองว่ากล่าวตักเตือนเมื่อเห็นนักเรียนทำผิดครูคอยตรวจตราเพื่อความเป็นระเบียบ มีการจัดให้สถานนักเรียนเป็นเวรรับผิดชอบ ศูนย์ต่าง ๆ ในโรงอาหารเพื่อให้คอยจับตาดูแลนักเรียนที่ไม่เก็บภาชนะ โคนให้รุ่มที่เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับรุ่นน้อง

11. ด้านการแสดงความเคารพ นักเรียนไม่เคารพ นักเรียนมีความอ่อนน้อมถ่อมตนน้อยมาก ขาดความมีสัมมาคารวะกับคุณครู โรงเรียนจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับกิริยามารยาท เรื่องของการประพฤติตนในเรื่องต่าง ๆ เช่น การพูด การรู้จักสิทธิและหน้าที่ของตนเอง การแสดงความเคารพผู้อื่นการไหว้ รวมถึงการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมเข้าไป จัดให้มีการนั่งสมาธิในทุกวันก่อนเข้าชั้นเรียน ให้นักเรียนได้ตระหนักในการเป็นเด็กดีที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อพ่อแม่ ครูอาจารย์และผู้ใหญ่ปลุกฝังให้นักเรียนมีความสมบูรณ์ทั้งกาย วาจา ใจ ที่ให้เห็นถึงข้อดีข้อเสียของการพูดไม่สุภาพ ครูต้องดูแลเข้มงวดกวดขันนักเรียนอย่างเคร่งครัดต้องดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิดทุกคนซึ่งสอดคล้องกับ ไพฑูรย์ การเพียร (2544) พบว่า ครูผู้สอนควรมีบทบาทในการประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีมีการจัดประกวดผู้มีมารยาทดีเด่นและมอบรางวัลให้กับผู้ชนะการประกวดมีการยกย่องชมเชยผู้ที่ประพฤติดี ผู้ต้องใช้จิตวิทยาคอยตักเตือนนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรเชษฐ์ คำสุวัตร์ (2546) กล่าวว่า โรงเรียนควรมีการพบปะครูผู้ปกครองนักเรียนอย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง และจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับกิริยามารยาทและสอนเรื่องความประพฤติตนในเรื่องต่าง ๆ เพื่อที่ตนเองจะได้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

12. ด้านการแต่งกาย นักเรียนแต่งกายตามสมัยมากเกินไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีเครื่องมือสื่อสารเป็นของตัวเอง ติดตามข่าวสารสื่อต่าง ๆ ทำให้นักเรียนมีความคิดเป็นของตนเองเลียนแบบตามดารา ทำให้ฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน โดยคุณครูทุกท่านควรมีส่วนร่วมในการช่วยกำกับดูแลนักเรียนทางโรงเรียน ต้องมีกฎระเบียบที่มีความชัดเจนบทลงโทษที่เป็นขั้นตอนครูต้องช่วยกันดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพบว่า นักเรียนประพฤติผิดวินัย เช่น นักเรียนชายไม่สวมเสื้อในกางเกงครูต้องรีบว่ากล่าวตักเตือนทันทีเพื่อที่นักเรียนจะได้รู้ว่าสิ่งใดควรปฏิบัติ สิ่งใดไม่ควรปฏิบัติ ในการปลูกฝังจิตสำนึกสิ่งที่ดีให้กับนักเรียน โดยมีกิจกรรมแต่งกายถูกระเบียบของรุ่นพี่เป็นแบบอย่างให้กับรุ่นน้อง ในกิจกรรมหน้าเสาธงตอนเช้าทุกวันว่าการแต่งกายที่ถูกระเบียบมีลักษณะอย่างไรให้นักเรียนเกิดความซึมซับเข้าไปในจิตใจ มีการมอบรางวัลมอบเกียรติบัตรให้กับนักเรียนที่แต่งกายถูกระเบียบไว้เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียนคนอื่น ๆ ทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียนเพื่อให้เกิดความประทับใจและปฏิบัติตามซึ่งสอดคล้องกับมนตรี รัชชบุรี (2552) ได้กล่าวว่า โรงเรียนควรมีการสร้างกฎสร้างระเบียบข้อบังคับให้นักเรียนอยู่ในกรอบอยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด มีบทลงโทษที่เป็นขั้นตอนมีการติดตามและนิเทศอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดความละอาย ครูและผู้ปกครองว่ากล่าวตักเตือนเมื่อเห็นนักเรียนทำผิด และในการทำกิจกรรมหน้าเสาธงในตอนเช้าชี้แจงให้เห็นถึงผลเสียจากการประพฤติและเป็นการสร้างแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ สิทธิพันธ์ มลชู (2550, หน้า 77-82) พบว่า ควรให้ครูตักเตือนทุกครั้งเมื่อเห็นนักเรียนกระทำผิดวินัย ในการแต่งกายจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้แสดงออกในด้านที่ดีงามอยู่เสมอผู้ปกครองกับโรงเรียนควรช่วยกันแก้ไขปัญหา ในด้านการปฏิบัติตนของนักเรียนซึ่งเห็นได้จากการสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อนุชิต วงศ์สกุล (2544) ได้กล่าวว่า ผู้ปกครองครูควรเข้มงวดกับวินัยด้านการแต่งกายมากขึ้นและอบรมระเบียบด้านการแต่งกายเป็นประจำทุกสัปดาห์ให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีปัญหา ด้านความพฤติกรรมมีการอบรมคุณธรรมจริยธรรมและส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก ดังนั้นการส่งเสริมวินัยในตนเองจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะจะทำให้มีส่วนในการพัฒนาตนเองและสังคม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

การศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ มีดังนี้

1.1 ด้านผู้ปกครอง ผู้ปกครองให้ความสำคัญกับทางโรงเรียนน้อยเกินไป มีแนวทางการพัฒนาโดยมีการบริหารจัดการระบบดูแลนักเรียน โดยให้ผู้ปกครองเข้ามามีบทบาทในสถานศึกษา ผู้ปกครองควรให้ความเอาใจใส่อย่างจริงจังเพื่อรับทราบปัญหาและร่วมกันแก้ไข

1.2 ด้านการมาเรียน การลา นักเรียนมาสายเป็นประจำ ไม่เห็นความสำคัญของการเข้าเรียนมีแนวทางการพัฒนา คือ ผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมดูแลนักเรียนร่วมด้วยช่วยกัน ให้ครูที่ปรึกษามีเครือข่ายในห้องเรียนติดต่อระหว่างครูที่ปรึกษา

1.3 ด้านการตรงต่อเวลา การรับผิดชอบต่อการเรียน มีแนวทางการพัฒนา คือ ครูสร้างวินัยให้กับนักเรียนให้ตรงต่อเวลารู้หน้าที่ของตนอบรมสั่งสอนปลูกฝังคุณลักษณะที่ดี สร้างแรงจูงใจ

1.4 ด้านการมาสาย นักเรียนมาสายอยู่เป็นประจำ มีแนวทางการพัฒนา คือ การอบรมในการปฏิบัติหน้าที่ประจำวัน ควรฝึกกฎกติกาในการมาเรียนและมีการทำโทษบ้างตามขอบเขตที่พอสมควรและแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ การเข้าค่ายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

1.5 ด้านการใช้ยานพาหนะ การใช้พาหนะในทางที่ผิดไม่ชอบไล่หมวกกันน็อก ขับเร็วมีแนวทางการพัฒนา คือ มีอบรมการใช้รถ ใช้นถนน การทำใบขับขี่ สำหรับนักเรียน กำหนดระเบียบของโรงเรียนโดยการห้ามนำมอเตอร์ไซค์ ขับรถยนต์มาโรงเรียน รณรงค์ให้ความรู้วินัยจราจร ประชาสัมพันธ์ถึงอันตรายจากการขับขี่โดยประมาท

1.6 ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม นักเรียนขาดความรับผิดชอบเป็นอย่างมาก แนวทางการพัฒนา คือ ควรมีการติดกล้องวงจรปิดไว้ เมื่อเกิดการทำลายทรัพย์สิน พ่อแม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของเด็ก และต้องมีบทลงโทษเด็กให้ตระหนักถึงความผิดของตนเอง จัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีในการรักษาทรัพย์สินของส่วนรวม

1.7 ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ การมาโรงเรียนในวันหยุด นักเรียนมุ่งเน้นเพื่อความสนุกมากกว่าแนวทางการพัฒนา คือ ใช้เวลาจัดสรรระบบการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับเวลาให้มากและเหมาะสมที่สุด หากมีการมาเรียนในวันหยุดครูต้องรับผิดชอบมากขึ้น ต้องมีหนังสือราชการแจ้งผู้ปกครองถึงจะมาทำกิจกรรมในวันหยุดได้

1.8 ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียน นักเรียนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน แนวทางการพัฒนาโดย การกำกับดูแลนักเรียนในส่วนที่มีการหนีเรียน นักเรียนที่ไม่ทำตามระเบียบของโรงเรียนมีการตัดคะแนนและการอบรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้น จัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดี

1.9 ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน นักเรียนประพฤติตัวไม่เหมาะสมขณะอยู่ภายนอกโรงเรียน แนวทางการพัฒนา คือ การตรวจตระเวนของครูรายคาบในการดูแลพฤติกรรมของนักเรียนจัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ จัดกิจกรรมเพื่อสร้างแรงจูงใจ ให้ความรู้ทักษะการดำเนินชีวิตสร้างเครือข่ายกับชุมชนให้คอยสอดส่องนักเรียน ชุมชน

1.10 ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร นักเรียนขาดความรับผิดชอบ ต่อความสะอาดในโรงอาหาร แนวทางการพัฒนา คือ ปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักกระทำต่อหน้าที่ ของตนเองกฎระเบียบการใช้โรงอาหาร ครูคอยตรวจตราเพื่อความเป็นระเบียบ มีการจัดให้ สภานักเรียนเป็นเวรรับผิดชอบ ศูนย์ต่าง ๆ ในโรงอาหารเพื่อให้คอยจับตาดูแลนักเรียน ที่ไม่เก็บ ภาชนะ โคนให้รื้อนพีเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับรุ่นน้อง

1.11 ด้านการแสดงความเคารพ นักเรียนขาดความมีสัมมาคารวะกับคุณครู แนวทาง การพัฒนา โดยการกิจกรรมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมในการแสดงความเคารพ ทั้งในระหว่างนักเรียนด้วยกันและครูอาจารย์ รมรงค์การแสดงความเคารพ ฝึกให้นักเรียนรู้จัก การแสดงความเคารพผู้ใหญ่จนเป็นนิสัย จัดกิจกรรมส่งเสริมมารยาทไทยในโรงเรียน

1.12 ด้านการแต่งกาย นักเรียนแต่งกายตามสมัยมากเกินไป ฝ่่าฝืนระเบียบของโรงเรียน แนวทางการพัฒนา โดยโรงเรียนมีคู่มือระเบียบการแต่งกายให้นักเรียนทุกคน การกำหนดระเบียบ การแต่งกายที่ถูกต้องคูดีและสง่างาม โน้มน้ำวชักจงให้เห็นคุณค่าของการแต่งกายที่ถูกต้อง จัดกิจกรรมเชิงบวกสร้างแรงจูงใจ เช่น การมอบรางวัลนักเรียนที่แต่งกายถูกระเบียบ ยกย่องชมเชย นักเรียนตามความเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยติดตามผลการนำแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียน บางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการมาใช้

2.2 ควรศึกษาเกี่ยวกับการสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน โรงเรียน บางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ ในครั้งต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). เอกสารเสริมความรู้สำหรับครู กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยจริยศึกษา. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- กรมวิชาการ. (2542). คู่มือเสริมสร้างค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมและวินัย ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจน์กรอง สุอังคะ. (2559). รายงานการวิจัยการศึกษาพฤติกรรมการขับขี่ของวัยรุ่นที่มีผลต่อความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุจากการใช้รถจักรยานยนต์. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- กาญจนา ศรีกาพสินธุ์. (2548). การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เกษมศักดิ์ ผลดีลก. (2547). การพัฒนาการดำเนินงานจัดกิจกรรมส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนบ้านวังตาลาดสมบูรณ อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- คมศิลป์ วงศ์พรมษา. (2554). การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนประชาพัฒนา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม เขต 26 จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- จิรัช แสงสว่าง. (2556). การศึกษาปัญหาวินัยของนักเรียน โรงเรียนตราษตระการคุณ จังหวัดตราด. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชำเลื่อง วุฒิจันทร์. (2524). หลักการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมแก่นักเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- เขาว์ มณีวงศ์. (ม.ป.ป.). การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ: บุรพาสาน์.

- ณัฐวุฒิ บุรีแสง. (2556). การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนบ้านกุดจาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 10(48), 17-26.
- ดำรง ประเสริฐกุล. (2542). *การบริหารกิจการนักเรียน*. พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ทวีศักดิ์ มาลา. (2556). *การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในตนเองโรงเรียนบ้านวังหลวง-พิทยาสรรค์ อำเภอกิ่งไผ่ ไร่ จังหวัดหนองคาย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นภดล อาจสม. (2550). *การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนในตนเองโรงเรียนบ้านวัดสว่างบูรพา อำเภอเมืองจังหวัดบุรีรัมย์*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- บุญเพียง แพบสี. (2552). *การเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านกอกวิทยาคม อำเภอสมเด็จ จังหวัดกาฬสินธุ์*. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 3(2), 16-21.
- ปราชญา กล้าผจญ และพอลดา บุตรสุขทิววงศ์. (2550). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- ปรีดีนัส จันทราทานานันท์. (2556). *ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนการุญวิทยาคม จังหวัดอุทัยธานี*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พนัส หันนาคินทร์. (2529). *หลักการบริหารโรงเรียน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พรรณรุจิ สะอาด. (2558). *ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียนโรงเรียนบ้านแก้วสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิสิทธิ์ หอมสมบัติ. (2546). *การพัฒนาวินัยนักเรียนบ้านดอนยู กิ่งอำเภอนาเยี่ย จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พีระ สวัสดิ์ลักษณ์. (2547). *ปัญหาการบริหารงานวินัยนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 1*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- เพทาย นิ่มนวล. (2545). ปัญหาทางระเบียบวินัยของนักเรียน ในระดับกลุ่ม โรงเรียนสหวิทยา เขตบ้านบึง สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ไพฑูริย์ การเพียร. (2544). บทบาทของครูในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียน ประถมศึกษาอำเภอหาด จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มนตรี รัชต์ศรี. (2552). ศึกษาสาเหตุและแนวทางป้องกันและแนวทางแก้ไขปัญหาการประพฤติ ผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนสวนป่าเขาชะอางค์ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ชลบุรี. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, ศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ยุทธศิลป์ ผาอำนาจ. (2550). แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานวินัยนักเรียน กรณีศึกษาโรงเรียน บ้านอ่างบูรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำพู เขต 1. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย ราชภัฏเลย.
- รุ่งชัชดาพร เวหะชาติ. (2552). การบริหารงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน (พิมพ์ครั้งที่ 3). สงขลา: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยทักษิณ.
- โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม. (2558). รายงานบันทึกการเยี่ยมบ้าน. สมุทรปราการ: โรงเรียนบางบ่อ วิทยาคม.
- โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม. (2559). คู่มือผู้ปกครองและนักเรียน ประจำปีการศึกษา 2559. กรุงเทพฯ: จามจุรี.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2548). มนุษย์กับสังคม (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลำจวน ดิษขุนทด. (2554). การพัฒนาและเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนห้วยแก้ววิทยา อำเภอ หนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชา การบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรวรรณ นิดคำหาญ. (2553). การพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย โรงเรียนชุมชน บ้านหนองแวง จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหาร, การศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิเชียร วิทษอุดม. (2550). การพัฒนาองค์การ. กรุงเทพฯ: ธนวิซการพิมพ์.
- ศศิธร รัตน์แสง. (2550). การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างความรับผิดชอบของนักเรียน โรงเรียนบ้านเม็กราษฎร์นุกูล อำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- สมบุรณ์ สิงห์คำป้อง. (2542). *ศึกษาปัญหาการส่งเสริมวินัยนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู ในโรงเรียนเอกชน สังกัดกองการศึกษามูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- สมโภชน์ เอนกสุข. (2559). *การสัมภาษณ์ (Interview).* ม.ป.ท.
- สมุทพร ชำนาญ. (2557). *การวิจัยทางการบริหาร.* ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สาวิณี กะตะศิลา. (2557). *ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนคลองบางแก้ว จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2531). *ชุดฝึกอบรมการบริหารบุคคลสำหรับ ข้าราชการครู เล่มที่ 17.* กรุงเทพฯ: อักษรไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). *พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา.
- ลิขิต คำวรรณ. (2541). *บทบาทผู้บริหารในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียน ประถมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*
- ลิขิพันธ์ มลชู. (2550). *ปัญหาการประพฤตินักเรียนและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบ้านป่ายุบ (บ้านกีประชานุเคราะห์) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 1. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สุคนธา ศรีภา. (2552). *ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 32 จังหวัดอุทัยธานี สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยานิพนธ์การศึกษา, มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สุดใจ เหล่าสุนทร. (2549). *จิตวิทยาการศึกษา.* กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์มหาวิทยาลัย.
- สุรเชษฐ์ คำสุวัตร์. (2546). *แนวทางการแก้ปัญหาการขาดวินัยของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยป็นจ้อย กิ่งอำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*

- สุรพล เฟื่องแจ่ม. (2545). *การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สุริย์พร อนุศาสนนันท์. (2555). การพัฒนาแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา การวัดและประเมินผล ในชั้นเรียน โดยการกำหนดมาตรฐานด้วยวิธีบูคมาร์ค. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 23(1), 175-188.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2529). *การปลูกฝังและเสริมสร้างค่านิยมพื้นฐานการมีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม*. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- อนุชิต วงศ์สกุล. (2544). *ศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน โรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดจันทบุรี*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อรรณพ อุ๋นจะท่า. (2541). *รายงานโครงการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมและเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนเกาะคาวิทยาคม อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง*. ลำปาง: โรงเรียนเกาะคา.
- อัญชิสา สุริย์แสง. (2553). *การใช้กิจกรรมพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ จังหวัดเพชรบุรี*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อินทิรา บุญวาที. (2550). *สภาพปัญหาวินัยและการเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนบ้านจัดสรรจังหวัดตราด*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Elizabeth, H. (1968). Effective and ineffective procedures used in elementary pupil discipline. *Dissertation Abstracts International*, 29(3), 2124-A.
- Gorton, R. A. (1983). *School administration and supervision leadership challenges and opportunitities* (2nd ed.). Dubuge: Wm. C. Brown.
- Littrel, D. M. (1981). Teacher's pupil control ideology pupil, control behavior, and student discipline. *Dissertation Abstracts International*, 40(11), 4563-A.
- Rice, R. C. (1981). A comparison of school discipline between student, parents and school administrator. *Dissertation Abstracts International*, 37(7), 3862-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- สำเนาขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการวิจัย
- สำเนาขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ
- สำเนาขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218.8/ ว.1221

ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

25 พฤศจิกายน 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการวิจัย

เรียน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. เค้าโครงวิจัย
2. เครื่องมือในการวิจัย

ด้วยภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้มีความเห็นชอบให้นิสิต ระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ทำงานนิพนธ์ ซึ่งขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ดังรายนามต่อไปนี้

นางสาวสุนันทา นุตน้อย รหัส 58920933

งานนิพนธ์ เรื่อง: ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก เป็น ประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์ ภาควิชาการบริหารการศึกษา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว เป็นอย่างยิ่ง จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สุเมธ งามกนก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-581

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218.8/ ว.1222

ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

28 พฤศจิกายน 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

เรียน

ด้วย ภาควิชาการบริหารการศึกษา ได้มีความเห็นชอบ ให้นิติระดับบัณฑิตศึกษา
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ทำงานนิพนธ์ ซึ่ง
ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ ดังรายนามต่อไปนี้

นางสาวสุนันทา นุตน้อย รหัส 58920933

งานนิพนธ์ เรื่อง: ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม
จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก เป็น ประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์
ภาควิชาการบริหารการศึกษา มีความประสงค์จะขอความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สุเมธ งามกนก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-581

(สำเนา)

ที่ ศธ 6218.8/ ว.1223

ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

30 พฤศจิกายน 2559

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

ด้วย ภาควิชาการบริหารการศึกษา ได้มีความเห็นชอบ ให้นิติระดับบัณฑิตศึกษา
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ทำงานนิพนธ์ ซึ่ง
ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ดังรายนามต่อไปนี้

นางสาวสุนันทา นุตน้อย รหัส 58920933

งานนิพนธ์ เรื่อง: ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนโรงเรียนบางปะอินวิทยาคม
จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก เป็น ประธานกรรมการควบคุมงานนิพนธ์
ภาควิชาการบริหารการศึกษา มีความประสงค์จะขอกความอนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

สุเมธ งามกนก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเมธ งามกนก)

หัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร 0-3810-2052

โทรสาร 0-3874-581

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

ชื่องานวิจัย: ปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางป่อวิทยาคม
จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

คำชี้แจง

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6

2. เครื่องมือในการสัมภาษณ์ครั้งนี้เป็นแบบเจาะลึกถึงปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 แบบสัมภาษณ์นี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน

โรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ 12 ด้าน คือ

1. ด้านผู้ปกครองนักเรียน
2. ด้านการมาเรียน, การลา
3. ด้านการตรงต่อเวลา
4. ด้านการมาสาย
5. ด้านการใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน
6. ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม
7. ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ
8. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียน
9. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน
10. ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร
11. ด้านการแสดงความเคารพ
12. ด้านการแต่งกาย

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

ผู้ให้สัมภาษณ์ (นาย, นาง, นางสาว)..... ตำแหน่ง.....
 อายุ.....ปี สถานภาพ..... ศาสนา.....
 สัมภาษณ์วัน.....ที่.....เดือน..... พ.ศ.
 เวลา.....สถานที่.....

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาวินัยของนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 แบ่งวินัยออกเป็น 12 ด้าน คือ

1. ด้านผู้ปกครองนักเรียน
2. ด้านการมาเรียน, การลา
3. ด้านการตรงต่อเวลา
4. ด้านการมาสาย
5. ด้านการใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน
6. ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม
7. ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ
8. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายในโรงเรียน
9. ด้านการปฏิบัติตนทั่วไปภายนอกโรงเรียน
10. ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร
11. ด้านการแสดงความเคารพ
12. ด้านการแต่งกาย

1. ท่านคิดว่าปัญหาเกี่ยวกับวินัยในโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม ในปัจจุบัน ได้แก่ ปัญหา

ใดบ้าง

1.1 ด้านผู้ปกครองนักเรียน

.....

.....

.....

.....

1.2 ด้านการมาเรียน, การลา

.....

.....

.....

.....

1.3 ด้านการตรงต่อเวลา

.....

.....

.....

.....

1.4 ด้านการมาสาย

.....

.....

.....

.....

1.5 ด้านการใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน

.....

.....

.....

.....

1.6 ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม

.....

.....

.....

.....

1.7 ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ

.....

.....

.....

.....

1.8 ด้านการปฏิบัติตนในโรงเรียน

.....

.....

.....

.....

1.9 ด้านการปฏิบัติตนทั่วไป

.....

.....

.....

.....

1.10 ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร

.....

.....

.....

.....

1.11 ด้านการแสดงความเคารพ

.....

.....

.....

.....

1.12 ด้านการแต่งกาย

.....

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าจากปัญหาดังกล่าวมีแนวทางแก้ไขปัญหาและแนวทางพัฒนานักเรียนอย่างไร

2.1 ด้านผู้ปกครองนักเรียน

.....

.....

.....

2.2 ด้านการมาเรียน, การลา

.....

.....

.....

2.3 ด้านการตรงต่อเวลา

.....

.....

.....

2.4 ด้านการมาสาย

.....

.....

.....

2.5 ด้านการใช้ยานพาหนะมาโรงเรียน

.....

.....

.....

2.6 ด้านการใช้ทรัพย์สินของส่วนรวม

.....

.....

.....

2.7 ด้านการมาโรงเรียนในวันหยุดราชการ

.....

.....

.....

.....

2.8 ด้านการปฏิบัติตนในโรงเรียน

.....

.....

.....

.....

2.9 ด้านการปฏิบัติตนทั่วไป

.....

.....

.....

.....

2.10 ด้านการรับประทานอาหารในโรงอาหาร

.....

.....

.....

.....

2.11 ด้านการแสดงความเคารพ

.....

.....

.....

.....

2.12 ด้านการแต่งกาย

.....

.....

.....

.....

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวสุนันทา นุดน้อย
วัน เดือน ปีเกิด	28 กรกฎาคม พ.ศ. 2532
สถานที่เกิด	จังหวัดฉะเชิงเทรา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	63/ 1 หมู่ 2 ตำบลบางเกลือ อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา 24130
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2557	ครูผู้ช่วย โรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ. 2560	ครู คศ. 1 โรงเรียนบางป่อวิทยาคม จังหวัดสมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2552	ครุศาสตรบัณฑิต (สังคมศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
พ.ศ. 2560	การศึกษามหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยบูรพา